அத்வைத சித்தாந்த

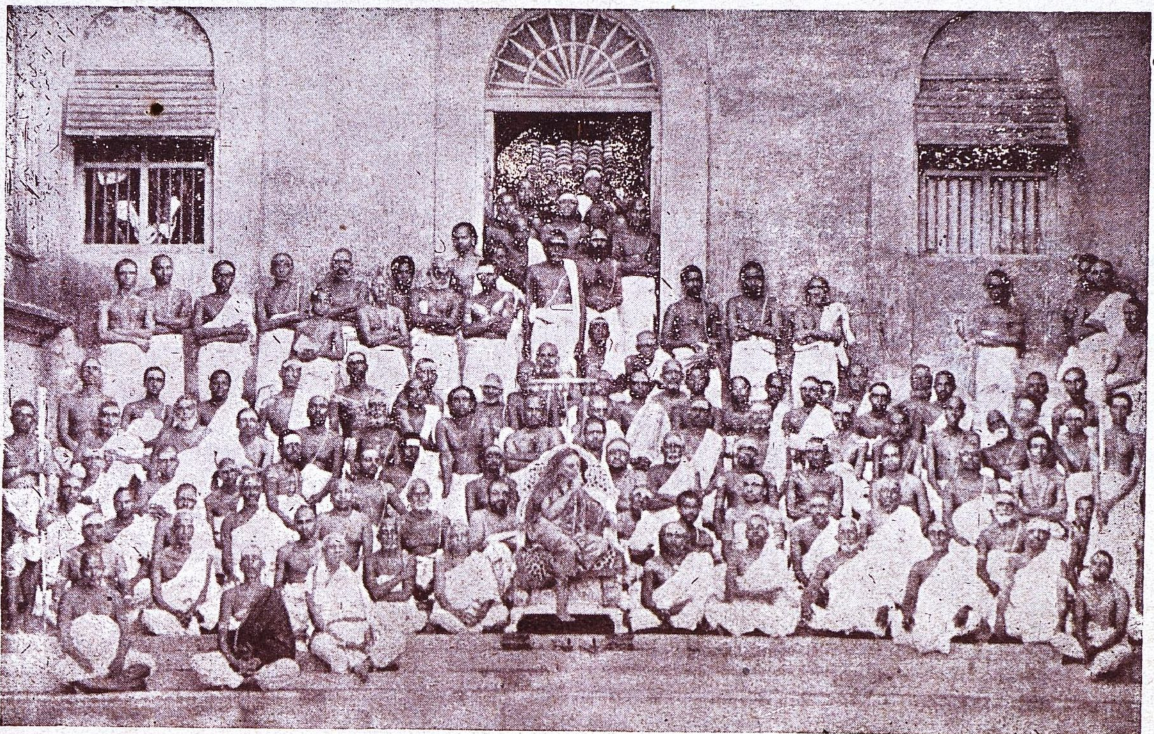
பொன் விழா மாலை

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்

4, பிரான்ஸிஸ் ஜோஸப்புத் தெரு, சென்னை - 1

உரிமை பதிவு] 1953 [விலை ரூ. 3—0—0

கும்பகோணம் அத்வைதஸபா பொன்விழா கொண்டாடிய ஸமயத்தில் எடுத்த படம்
[28-2-'45—7-3-'45]
வைதிகோத்தமர்களான பண்டிதர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸபையின் மத்தியில் ஆசார்யர்களான
ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்வாமிகள் சிம்மாதனத்தில் அமர்ந்து அனுக்ரஹிக்கும் காட்சி.

ஸ்ரீ காமகோடி கிரந்தாவளி - 19

அத்வைத சித்தாந்த

பொன் விழா மாலை

இஃது
கும்பகோணம் அத்வைத ஸபையின் பொன் விழாவிலே
அத்வைத உண்மை எல்லா அநுபவ நூல்களிலும் ஊடுருவியுள்ளதைத்
தெளிந்தெடுத்தெழுதிச் சமர்ப்பித்த
தமிழ்க் கட்டுரைகளின் தொகுதி

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய
ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதிகளான
ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்
அருளிய திவ்ய ஸ்ரீமுகத்துடன்
விளங்குவது

[இரண்டாம் பதிப்பு]

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்
4, பிரான்ஸிஸ் ஜோஸப்புத்தெரு, :: கும்பகோணம்
பதிப்புரிமை] • 1952 [விலை ரூ. 3—0—0

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய
ஸ்ரீ ஜகத்குரு காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதிகள்
ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்

ஸ்ரீ காமகோடி கிரந்தாவளி - 19

அத்வைத சித்தாந்த

பொன் விழா மாலை

இஃது
கும்பகோணம் அத்வைத ஸபையின் பொன் விழாவிலே
அத்வைத உண்மை எல்லா அநுபவ நூல்களிலும் ஊடுருவியுள்ளதைத்
தெளிந்தெடுத்தெழுதிச் சமர்ப்பித்த
தமிழ்க் கட்டுரைகளின் தொகுதி

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய
ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதிகளான
ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்
அருளிய திவ்ய ஸ்ரீமுகத்துடன்
விளங்குவது

[இரண்டாம் பதிப்பு]

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்
4, பிரான்ஸிஸ் ஜோஸப்புத்தெரு, :: கும்பகோணம்

 1952 [விலை ரூ. 3—0—0

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய
ஸ்ரீ ஜகத்குரு காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதிகள்
ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்

கும்பகோணத்தில் அத்வைத சபையை ஸ்தாபித்த
ஸ்ரீ பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யவர்ய ஸ்ரீ ஜகத்குரு
ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்

உ

ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதிகளாய் விளங்கும்
ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ
ஸம்யமீந்த்ரர்கள் கும்பகோணம்
அத்வைத சபையின் பொன் விழாத்
தருணத்தில் அனுக்ரகித்தருளிய

ஸ்ரீ முகம்

தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு

உலகிலே பிறவி யெடுத்த யாவர்க்கும் உதவியளிக்கும் பொருள்களுக்குள் உண்மைப்பொருளாம் பரம்பொருளை விளக்கித் தருவதும் எவ்வுதவியைக் காட்டிலும் மேலான உதவி இல்லையோ அத்தகைய பேருதவியைச் செய்வதும் அத்வைதவித்தையே யாம். துன்பத்தி லுழலும் சீவர்களுடைய துன்பம் அனைத்தையும் துடைப்பதே பேருதவியாகும். உண்மை யுணர விரும்புவோர் எவ்வுண்மையை யுணர்ந்ததும் பூர்ண சாந்தியை அடைகின்றனரோ, அதுவே உண்மைப் பொருள். "ஒருமையை யுணர்பவனுக்கு மயக்கமேது? துயர மேது?" எனப்பொருள் படும் வாக்கியம் ஈசாவாஸ்ய உபநிடதத்தில் உள்ளது. "ஒருமை யுணர்த்தும் அத்வைத வித்தை துயரங்களையெல்லாம் வேருடன் அழிக்குந் தன்மையை யுடையது" என்று இவ்வாக்கியம முழங்குகிறது.

"துவைதம் மாயை, அத்வைதமே உண்மை" (மாண்டூக்யம், ஆகமப்ரமாணம 17) என்றும், "அது உண்மை; அது ஆன்மா; நீ அது ஆகின்றாய்" (சாமவேதம் சாந்தோக்யோபநிடதம், 6, 16) என்றும் கூறும் வாக்கியங்கள் அத்வைத தத்துவத்தின் உண்மையை அறிவுறுத்துகின்றன.

அத்வைதவித்தையானது துயரங்களுக்கும் கொள்கலன்களாகிய ஆன்மாக்களிடை கண்கூடாகக் காணும் துயர்

கூட்டத்தை எவ்வாறு விலக்குகின்றது? துயரம், அச்சம் ஆகியவற்றை அடியுடன் நீக்க வேறு வழிகள் இல்லையா?

துயரத்தின் வேர் அழிக்கப்படாமலே துயரம் முழுவதும் அழிதல் இயலாது. வேள்வி வேட்டல், உபாஸனை முதலியன அவ்வப்பொழுது ஏற்படும் துயரங்களைச் சிறிதளவு நீக்க வல்லவையாயினும், மறுமுறையும் தளிர்க்காதபடி துயரொழித்தல் என்பது துயரத்தின் மூலத்தையொழித்தாலன்றி முடியாது.

இத்துயரத்திற்கு மூல காரணம் யாது?

'பிறவி' யென்பர் ஆராய்ச்சியாளர். "உடலுடையவனுக்கு இன்பதுன்ப நீக்கங்களே இல்லை" என்பது வேதம்.

அப்பிறவிக்குக் காரணம் யாது?

"கருமம்' என்பர் அவ்வுய்த்துணர்வார்.

மனிதன் கருமம் புரிவதை விட்டுவிடின், துயரம் முழுதும் நீங்குவது கைக்கிட்டும். ஆதலால், வீட்டில் விருப்புள்ளவன் (பக்தி, ஞானம் முதலிய) வேறு வழிகளைச் சிந்திக்கமாட்டான் என்ற ஐயுறவு தோன்றலாம்.

முற்பிறவிகளிலும், இப்பிறவியிலும் இந்த விநாடிவரை செய்யப்பெற்ற கருமங்களுக்கு மூலமாகிய ஒன்றை அழிக்காமல் 'கருமங்களை ஆற்றுதொழிதல்' என்பது வாய்ச்சொல்லாகவே முடியும். ஆயின், அக்கருமங்களுக்கு அடிக்காரணம் யாது?

பற்றே என்பர் தந்திரகாரர். அப்பற்றினையும், அப்பற்றினைப்பற்றி யெழும் வெறுப்பு, அச்சம் ஆதியவற்றையும், குற்றமென்று கூறினர். எப்பொருளாயினும், அதில் விழைவோ, வெறுப்போ இருக்கும் வரை அப்பொருளைக் கொள்ளவோ, தள்ளவோ மனிதன் முயன்று கொண்டேயிருப்பான்.

அந்தக் குற்றத்திற்கும் அடிக்காரணம் யாது?

"இரண்டாவதன் குற்றமே" என்பர் பரம்பொருளுணர்ந்தோர். "இரண்டாவதினின்றும் அச்சம் ஏற்படு

கின்றது " என்பது மறைமுடி. இரண்டாம் பொருளின் தோற்றமே இல்லையாயின், பற்றுக்கோடற்றமையினால் செயலுக்குக் காரணமான அச்சத்திற்கும், வெறுப்புக்கும், விருப்புக்கும் இடமே இராது.

"எப்பொழுது இவனுக்கு எல்லாம் ஆத்மாவாயிற்றோ, அப்பொழுது எதனால் எதைப் பார்க்க வியலும்? எதனால் எதை நுகர முடியும்? எதனால் எதை யறிய முடியும்" என்பது வேதம்.

அந்த இரண்டாம் பொருள் தோற்றுதற்குக் காரணம் என்னை?

'பொய்யறிவு' என்பர் மேன்மை மிக்க ஆராய்ச்சியாளர்.

நியாயமறிந்த ஆசிரியர்களால் ஸம்ஸார மனைத்துக்கும் முதல் வித்து என்று முடிவு கட்டப்பட்ட அப்பொய்யறிவு இரண்டற்ற ஒன்றை அறிந்துணர்ந் தனுபவிப்பதாலேயே நீங்கும்; இம்முறையில் ஜீவர்களுக்கு அத்வைத வித்தை பெரிதும் உதவுகின்றது. இரண்டெனும் பொய்யான அஞ்ஞானம் நீங்குதல் இரண்டற்ற ஒன்றெனும் உண்மையை அறிந்துணர்ந் தனுபவிப்பதாலன்றி வேறு எதனாலும் ஆகாது. ஏன்?

(1) மற்ற எதுவும் அவ்வஞ்ஞானத்திற்கு எதிர் ஆகாமையால்.

(2) ஞானமொன்றே அஞ்ஞானத்தை நீக்குமாகையால் மனவமைதி, இறைவனருள் முதலிய யாவும் இத்தகைய அத்வைதஸாக்ஷாத்காரத்தையே கொடுக்கின்றன.

"இது முழுவதும் பிரும்மமே" என்று வேதங்களிற் கூறப்படும் அந்த அத்வைதம் "ஆனந்தமே பிரும்மம் என்று அறிந்தார்." என்றும், "அறிவும் ஆனந்தமும் பிரும்மம்" என்றும் வேதங்களில் இனிமையாகப் பாடப்படுவதால் அம்மெய்ப் பொருள் 'பரமானந்த கனம்' ஆதலின் சீவர்களுடைய மேன்மையான புருஷார்த்தமாகின்றது. அதனைக் கூறும் அத்வைதவித்தையும் மக்களிடம் அன்னையார் தந்தையார் இவ்விருவரினும் அதிகம் அன்புகொண்டமையால் பெரிதும் உதவுகின்றது.

இரண்டற்ற பரம்பொரு ளொன்றே உண்மைப்பொருள் என்பதில் மக்களின் நன்மையைக் கோரும் வேதஅன்னை பொருந்து வழியைத் தானே விளக்குகிறாள்.

உலகில் காரணத்திலும் அதிகமான அம்சம் காரியத்தில் யாதுள்ளது? "குடத்துக்கு மண்ணே காரணம்" குடத்தில் மண்ணுருண்டையைவிட அதிகமான அம்சம் யாதிருக்கிறது? பெயர்மாற்றமும், உருமாற்றமும். 'குடம்' என்பது பெயர் மாற்றம், பாதம், பெருத்தவயிறு முதலியவற்றையுடைய வடிவம் உருமாற்றம்.

இவ்விரண்டுமே நாமரூபங்கள் என்று ஆங்காங்கு வேதங்களிலே கூறப்படுகின்றன. "பரவெளியே பெயரையும், உருவத்தையும் தாங்குகிறது. இவ் விரண்டும் எதனுள் அடக்கமோ, அதுவே பிரும்மம்" "(எவன்) எல்லா உருவங்களையும், விரித்துப் பெயர் வைத்து அவற்றைக் கூறிக்கொண்டிருக்கிறானோ, அவனே தீரனான பரமாத்மா."

"பெயருருவங்களை விளக்குகிறேன்" என்பன வேதங்கள். அறிந்தவன் பெயருருவங்களினின்றும் விடுபட்டவன்.

"மண்ணே குடம்; காரணமே காரியம்; பெயர் மாற்றமும் உருமாற்றமும் கற்பனை மாத்திரமே." அதனாலேதான் வேதம் "காரிய உருவம் வாயால் மொழியப்படும் பெயர்; மண் என்பது மாத்திரமே உண்மை" என்று கூறுகின்றது. இங்கு மண் மாத்திரமே என்னும் தேற்றேகாரத்தால், காரியமாகிய உருவத்தின் கற்பனைத் தன்மையும், காரணத்தினுடைய உண்மைத் தன்மையும் குறிக்கப்படுகின்றன.

இவ்வாறு காரணத்தின் காரணம், அக்காரணத்தின் காரணம் என்று காரணவரிசையை ஆராயுங்காலத்து, 'பரமகாரணம் பிரும்ம' மென்று நிச்சயித்து, பிரும்மம் ஒன்றினுக்கு மட்டுமே வெறும் வார்த்தையின்றி பொருளிலே ஸத்யதவம் என்னும் பேருண்மையும், மற்ற யாவற்றினுக்கும் பிரிநிலை ஏகாரத்தால் ஸத்யத்திற் கெதிரான கற்பனைத்தன்மையும் பொருத்தங்களைக் காட்டும் வாயிலாக, வேதத்தால் தெளிவுற விளக்கப்பெற்றன. ஒரு நூலின் கருத்தைத் தெளிவதற்குப் பொருத்தங் காட்டலே சான்றாம். சாந்தோக்கியத்தில் "அது நீ ஆகிறாய்" என்று அத்வைதத்தன்மை எடுத்துக் காட்டப்பெற்ற அத்தியாயத் தொடக்கத்திலேயே, "சௌமி

யனே, காணப்படும் இப்பொருளின் படைப்புக்கு முன் அவ்வுண்மைப் பரப்ரும்மம் இரண்டற்ற ஒன்றே" என்று பரமகாரணமாக எடுத்துக் காட்டப்பெற்றமையால், அத்தகைய அத்வைத-பிரும்ம-தத்துவத்திற்குப் பேருண்மைத் தன்மை நிலைபெற்றதாயிற்று.

இவ்வாறு பிறவற்றிற்கு எளிதல்லாத முறையில் உலகினுக்குதவும் ஒப்பற்ற அத்வைதவித்தை தடையின்றி எங்கும் பரவுவதற்கு ஊக்கஞ் செலுத்தும் 'அத்வைதசபை' என்னும் நங்கைக்கு நகமுதல் முழுவதுமே பொன்மயனான பரமாத்மாவே பர்த்தாவாயிருந்து, அகரமுதலாய் க்ஷகர விறுதியாய் உள்ள ஸம்ஸ்கிருத *ஸுவர்ணங்களுக்குச் சமமான எண்ணிக்கையுடைய (51) ஆண்டை அடைந்ததற் கறிகுறியாகக் கொண்டாடப் பெறும் 'பொன் விழா' வில், ஆஸ்திக உலகமாம் மேகம் பொழியும் சுவர்ணதாரையில் (இவளை) நீராட்டி, புலவர்குழாத்தின் முகத்தில் விளங்கும் சுவர்ணத்தாலான (நல்ல எழுத்துக்களாலான) முகத்தணி யணிவித்து, ஆயிரமணிகளாலலங்கரித்து, இவளது குழந்தைகளை நிகர்த்த ஆஸ்திக மக்களனைவரையும், சிறப்பாக வீட்டின்பம் விரும்புவாரையும், பல்லாயிரமாண்டு பரிபாலித்து, அவருள்ளங்களைப் பேரானந்தத்திலே திளைக்கச் செய்வாராக.

நாராயணஸ்ம்ருதி.

---

* ஸுவர்ணம்: (1) நல்லெழுத்து (2) பொன்.

முன்னுரை

ஒருவன் பாடுகிறான். ராகத்தில் அநேக விதமாக ஸ்வரங்களில் ஸஞ்சாரம் செய்கிறான். ஒரு மணி பாடினால், அதில் சில நிமிஷங்கள் தான் மூர்ச்சனை ஏற்படுகிறது. அப்பொழுது எல்லோரும் தன்னை மறக்கிறார்கள்; கரகோஷம் செய்கிறார்கள்.

ஒரு பெரிய மரம் வளர்ந்திருக்கிறது. ஒரு கொடி படர்ந்திருக்கிறது. இலைகள் நிறைந்திருக்கின்றன. பூக்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன. பிஞ்சுகள் விடப்பட்டிருக்கின்றன. காய்கள் தொங்குகின்றன. பழங்கள் பளுவாயும் உதிர்ந்துகொண்டும் இருக்கின்றன. வேரை ருசி பார்த்தால் 'சப்' என்று இருக்கின்றது. பட்டையை ருசி பார்த்தால் துவர்க்கிறது, இலை கசக்கிறது. காய் புளிக்கிறது, பழம் தித்திக்கிறது; தித்திப்பு முதிர்ந்தால் மட்டுமே அது பழுத்து காம்பினின்று விடுபடுகிறது. விடுபடுதலே வீடு, இதுவே பந்தமோக்ஷம். மதுரம் நிறைந்த பொழுது, மோக்ஷம் தானே வருகிறது. பட்டையும் இலைகளும் கிளைகளும் பிஞ்சுகளுமே மரத்தில் அதிகம். பழுத்த பழம் எப்பொழுதோ, எங்கேயோ, ஓரிடத்தில்.

இங்ஙனமே சாஸ்திரங்களும்; இங்ஙனமே கலைகளும். இயற்கையே இங்ஙனமிருக்கும்பொழுது, பெரியோர்களின் கருத்தின் வளர்ச்சியும் இங்ஙனமே. எந்த வேதத்தைப் பார்த்தாலும் எந்த சாஸ்திரத்தைப் பார்த்தாலும், எந்த பிரபந்தத்தைப் பார்த்தாலும் வேரிலும் பட்டையிலும் கட்டையினும் பிஞ்சிலும் இருப்பதுபோல் கசப்பும் புளிப்பும் துவர்ப்பும் போல் வேறுபட்ட துவைதமான கருத்துக்களைக் கொண்ட வாக்கியங்களுமே காணப்படும். ஆனால், அந்த சாஸ்திரமோ கலையோ கருத்தின் வளர்ச்சியோ பூரணமடைந்திருந்தால் அங்கு, '**தான்**' என்பதை இழந்த அத்வைதம் என்னும் மதுரமான பழம் பழுக்காமலிராது. ஆனாலும், அதைத் தேடித்தான் பார்க்கவேணும், புண்யபுருஷர்களுக்கு அது கையிலும் வந்து விழும். அத்வைதமென்னும் மதுரக் கனிக்கு நேர் விரோதமான துவைதத்தையே கருத்தாகக்கொண்ட நூல்களிலும், அந்நூல்கள்

ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதிகளாய் விளங்கும்
ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ
ஸம்யமீந்த்ரர்கள் கும்பகோணம்
அத்வைத சபையின் பொன் விழாத்
தருணத்தில் அனுக்ரகித்தருளிய

ஸ்ரீ முகம்

தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு

உலகிலே பிறவி யெடுத்த யாவர்க்கும் உதவியளிக்கும் பொருள்களுக்குள் உண்மைப்பொருளாம் பரம்பொருளை விளக்கித் தருவதும் எவ்வுதவியைக் காட்டிலும் மேலான உதவி இல்லையோ அத்தகைய பேருதவியைச் செய்வதும் அத்வைதவித்தையே யாம். துன்பத்தி லுழலும் ஜீவர்களுடைய துன்பம் அனைத்தையும் துடைப்பதே பேருதவியாகும். உண்மை யுணர விரும்புவோர் எவ்வுண்மையை யுணர்ந்ததும் பூர்ண சாந்தியை அடைகின்றனரோ, அதுவே உண்மைப் பொருள். "ஒருமையை யுணர்பவனுக்கு மயக்கமேது? துயரமேது?" எனப்பொருள் படும் வாக்கியம் ஈசாவாஸ்ய உபநிடதத்தில் உள்ளது, "ஒருமை யுணர்த்தும் அத்வைத வித்தை துயரங்களையெல்லாம் வேருடன் அழிக்குந் தன்மையை யுடையது" என்று இவ்வாக்கியம் முழங்குகிறது.

"துவைதம் மாயை, அத்வைதமே உண்மை" (மாண்டூக்யம், ஆகமப்ரமாணம 17) என்றும், "அது உண்மை; அது ஆன்மா; நீ அது ஆகின்றாய்" (சாமவேதம் சாந்தோக்யோபநிடதம், 6, 16) என்றும் கூறும் வாக்கியங்கள் அத்வைத தத்துவத்தின் உண்மையை அறிவுறுத்துகின்றன.

அத்வைதவித்தையானது துயரங்களுக்கும் கொள்கலன்களாகிய ஆன்மாக்களிடை கண்கூடாகக் காணும் துயர்க்

கூட்டத்தை எவ்வாறு விலக்குகின்றது? துயரம், அச்சம் ஆகியவற்றை அடியுடன் நீக்க வேறு வழிகள் இல்லையா?

துயரத்தின் வேர் அழிக்கப்படாமலே துயரம் முழுவதும் அழிதல் இயலாது. வேள்வி வேட்டல், உபாஸனை முதலியன அவ்வப்பொழுது ஏற்படும் துயரங்களைச் சிறிதளவு நீக்க வல்லவையாயினும், மறுமுறையும் தளிர்க்காதபடி துயரொழித்தல் என்பது துயரத்தின் மூலத்தை யொழித்தாலன்றி முடியாது.

இத்துயரத்திற்கு மூல காரணம் யாது?

'பிறவி' யென்பர் ஆராய்ச்சியாளர். "உடலுடைய வனுக்கு இன்பதுன்ப நீக்கங்களே இல்லை" என்பது வேதம்.

அப்பிறவிக்குக் காரணம் யாது?

"கருமம்' என்பர் அவ்வுய்த்துணர்வார்.

மனிதன் கருமம் புரிவதை விட்டுவிடின், துயரம் முழுதும் நீங்குவது கைக்கிட்டும். ஆதலால், வீட்டில் விருப்புள்ளவன் (பக்தி, ஞானம் முதலிய) வேறு வழிகளைச் சிந்திக்கமாட்டான் என்ற ஐயுறவு தோன்றலாம்.

முற்பிறவிகளிலும், இப்பிறவியிலும் இந்த விநாடிவரை செய்யப்பெற்ற கருமங்களுக்கு மூலமாகிய ஒன்றை அழிக்காமல் 'கருமங்களை ஆற்றுதொழிதல்' என்பது வாய்ச்சொல் லாகவே முடியும். ஆயின், அக்கருமங்களுக்கு அடிக்காரணம் யாது?

பற்றே என்பர் தந்திரகாரர். அப்பற்றினையும், அப்பற்றினைப்பற்றி யெழும் வெறுப்பு, அச்சம் ஆதியவற்றையும், குற்றமென்று கூறினர். எப்பொருளாயினும், அதில் விழைவோ, வெறுப்போ இருக்கும் வரை அப்பொருளைக் கொள்ளவோ, தள்ளவோ மனிதன் முயன்று கொண்டே யிருப்பான்.

அந்தக் குற்றத்திற்கும் அடிக்காரணம் யாது?

"இரண்டாவதன் குற்றமே" என்பர் பரம்பொருளுணர்ந்தோர். "இரண்டாவதினின்றும் அச்சம் ஏற்படு

கின்றது" என்பது மறைமுடி. இரண்டாம் பொருளின் தோற்றமே இல்லையாயின், பற்றுக்கோடற்றமையினால் செயலுக்குக் காரணமான அச்சத்திற்கும், வெறுப்புக்கும், விருப்புக்கும் இடமே இராது.

"எப்பொழுது இவனுக்கு எல்லாம் ஆத்மாவாயிற்றோ, அப்பொழுது எதனால் எதைப் பார்க்க வியலும்? எதனால் எதை நுகர முடியும்? எதனால் எதை யறிய முடியும்" என்பது வேதம்.

அந்த இரண்டாம் பொருள் தோற்றுதற்குக் காரணம் என்னை?

'பொய்யறிவு' என்பர் மேன்மை மிக்க ஆராய்ச்சியாளர்.

ஙியாயமறிந்த ஆசிரியர்களால் ஸம்ஸார மனைத்துக்கும் முதல் வித்து என்று முடிவு கட்டப்பட்ட அப்பொய்யறிவு இரண்டற்ற ஒன்றை அறிந்துணர்ந் தனுபவிப்பதாலேயே நீங்கும்; இம்முறையில் ஜீவர்களுக்கு அத்வைத வித்தை பெரிதும் உதவுகின்றது. இரண்டெனும் பொய்யான அஞ்ஞானம் நீங்குதல் இரண்டற்ற ஒன்றெனும் உண்மையை அறிந்துணர்ந் தனுபவிப்பதாலன்றி வேறு எதனாலும் ஆகாது. ஏன்?

(1) மற்ற எதுவும் அவ்வஞ்ஞானத்திற்கு எதிர் ஆகாமையால்.

(2) ஞானமொன்றே அஞ்ஞானத்தை நீக்குமாகையால் மனவமைதி, இறைவனருள் முதலிய யாவும் இத்தகைய அத்வைதஸாக்ஷாத்காரத்தையே கொடுக்கின்றன.

"இது முழுவதும் பிரும்மமே" என்று வேதங்களிற் கூறப்படும் அந்த அத்வைதம் "ஆனந்தமே பிரும்மம் என்று அறிந்தார்." என்றும், "அறிவும் ஆனந்தமும் பிரும்மம்" என்றும் வேதங்களில் இனிமையாகப் பாடப்படுவதால் அம்மெய்ப்பொருள் 'பரமானந்த கனம்' ஆதலின் சீவர்களுடைய மேன்மையான புருஷார்த்தமாகின்றது. அதனைக் கூறும் அத்வைதவித்தையும் மக்களிடம் அன்னையார் தந்தையார் இவ்விருவரினும் அதிகம் அன்புகொண்டமையால் பெரிதும் உதவுகின்றது.

இரண்டற்ற பரம்பொருளொன்றே உண்மைப்பொருள் என்பதில் மக்களின் நன்மையைக் கோரும் வேதஅன்னை பொருந்து வழியைத் தானே விளக்குகிறாள்.

உலகில் காரணத்தினும் அதிகமான அம்சம் காரியத்தில் யாதுள்ளது? "குடத்துக்கு மண்ணே காரணம்" குடத்தில் மண்ணுருண்டையைவிட அதிகமான அம்சம் யாதிருக்கிறது? பெயர்மாற்றமும், உருமாற்றமும். 'குடம்' என்பது பெயர் மாற்றம், பாதம், பெருத்தவயிறு முதலியவற்றையுடைய வடிவம் உருமாற்றம்.

இவ்விரண்டுமே நாமரூபங்கள் என்று ஆங்காங்கு வேதங்களிலே கூறப்படுகின்றன. "பரவெளியே பெயரையும், உருவத்தையும் தாங்குகிறது, இவ்விரண்டும் எதனுள் அடக்கமோ, அதுவே பிரும்மம்" "(எவன்) எல்லா உருவங்களையும், விரித்துப் பெயர் வைத்து அவற்றைக் கூறிக்கொண்டிருக்கிறானோ, அவனே தீரனான பரமாத்மா."

"பெயருருவங்களை விளக்குகிறேன்" என்பன வேதங்கள். அறிந்தவன் பெயருருவங்களினின்றும் விடுபட்டவன்.

"மண்ணே குடம்; காரணமே காரியம்; பெயர் மாற்றமும் உருமாற்றமும் கற்பனை மாத்திரமே." அதனாலேதான் வேதம் "காரிய உருவம் வாயால் மொழியப்படும் பெயர்; மண் என்பது மாத்திரமே உண்மை" என்று கூறுகின்றது. இங்கு மண் மாத்திரமே என்னும் தேற்றேகாரத்தால், காரியமாகிய உருவத்தின் கற்பனைத் தன்மையும், காரணத்தினுடைய உண்மைத் தன்மையும் குறிக்கப்படுகின்றன.

இவ்வாறு காரணத்தின் காரணம், அக்காரணத்தின் காரணம் என்று காரணவரிசையை ஆராயுங்காலத்து, 'பரமகாரணம் பிரும்ம'மென்று நிச்சயித்து, பிரும்மம் ஒன்றினுக்கு மட்டுமே வெறும் வார்த்தையின்றி பொருளிலே ஸத்யதவம் என்னும் பேருண்மையும், மற்ற யாவற்றினுக்கும் பிரிவிலே ஏகாரத்தால் ஸத்யத்திற்கெதிரான கற்பனைத்தன்மையும் பொருத்தங்களைக் காட்டும் வாயிலாக, வேதத்தால் தெளிவுற விளக்கப்பெற்றன. ஒரு நூலின் கருத்தைத் தெளிவதற்குப் பொருத்தங் காட்டலே சான்றும். சாந்தோக்கியத்தில் "அது நீ ஆகிறாய்" என்று அத்வைதத்தன்மை எடுத்துக் காட்டப்பெற்ற அத்தியாயத் தொடக்கத்திலேயே, "சௌமி

யனே, காணப்படும் இப்பொருளின் படைப்புக்கு முன் அவ் வுண்மைப் பரப்ரும்மம் இரண்டற்ற ஒன்றே" என்று பரமகாரணமாக எடுத்துக் காட்டப்பெற்றமையால், அத்தகைய அத்வைத-பிரும்ம-தத்துவத்திற்குப் பேருண்மைத் தன்மை நிலைபெற்றதாயிற்று.

இவ்வாறு பிறவற்றிற்கு எளிதல்லாத முறையில் உலகினுக்குதவும் ஒப்பற்ற அத்வைதவித்தை தடையினறி எங்கும் பரவுவதற்கு ஊக்கஞ் செலுத்தும் 'அத்வைதசபை' என்னும் நங்கைக்கு நகமுதல் முழுவதுமே பொன்மயமான பரமாத்மாவே பர்த்தாவாயிருந்து, அகரமுதலாய் க்ஷகர விறுதியாய் உள்ள ஸம்ஸ்கிருத *ஸுவர்ணங்களுக்குச் சமமான எண்ணிக்கையுடைய (51) ஆண்டை அடைந்ததற் கறிகுறியாகக் கொண்டாடப் பெறும் 'பொன் விழா' வில், ஆஸ்திக உலகமாம் மேகம் பொழியும் சுவர்ணதாரையில் (இவளை) நீராட்டி, புலவர்குழாத்தின முகத்தில் விளங்கும் சுவர்ணத்தாலான (நல்ல எழுத்துக்களாலான) முகத்தணி யணிவித்து, ஆயிரமணிகளாலலங்கரித்து, இவளது குழந்தைகளை நிகர்த்த ஆஸ்திக மக்களனைவரையும், சிறப்பாக வீட்டின்பம் விரும்புவாரையும், பல்லாயிரமாண்டு பரிபாலித்து, அவருள்ளங்களைப் பேரானந்தத்திலே திளைக்கச் செய்வாராக.

நாராயணாஸ்ம்ருதி.

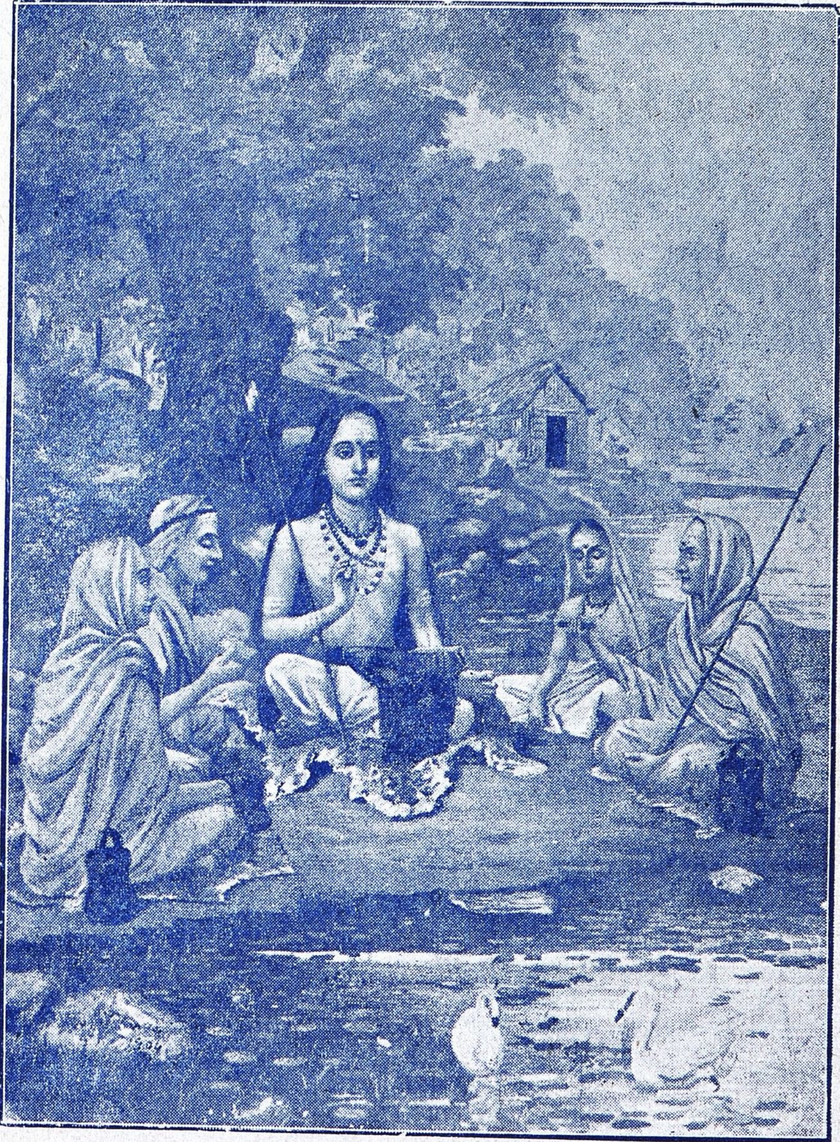
* ஸுவர்ணம்: (1) நல்லெழுத்து (2) பொன்.

முன்னுரை

ஒருவன் பாடுகிருன். ராகத்தில் அநேக விதமாக ஸ்வரங்களில் ஸஞ்சாரம் செய்கிருன். ஒரு மணி பாடினுல், அதில் சில நிமிஷங்கள் தான் மூர்ச்சனை ஏற்படுகிறது. அப்பொழுது எல்லோரும் தன்னை மறக்கிருர்கள்; கரகோஷம் செய்கிருர்கள்.

ஒரு பெரிய மரம் வளர்ந்திருக்கிறது. ஒரு கொடி படர்ந்திருக்கிறது. இலைகள் நிறைந்திருக்கின்றன. பூக்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன, பிஞ்சுகள் விடப்பட்டிருக்கின்றன. காய்கள் தொங்குகின்றன. பழங்கள் பழுவாயும் உதிர்ந்துகொண்டும் இருக்கின்றன. வேரை ருசி பார்த்தால் 'சப்' என்று இருக்கின்றது. பட்டையை ருசி பார்த்தால் துவர்க்கிறது, இலை கசக்கிறது. காய் புளிக்கிறது, பழம் தித்திக்கிறது; தித்திப்பு முதிர்ந்தால் மட்டுமே அது பழுத்து காம்பினின்று விடுபடுகிறது. விடுபடுதலே வீடு, இதுவே பந்தமோக்ஷம். மதுரம் நிறைந்த பொழுது, மோக்ஷம் தானே வருகிறது, பட்டையும் இலைகளும் கிளைகளும் பிஞ்சுகளுமே மரத்தில் அதிகம். பழுத்த பழம் எப்பொழுதோ, எங்கேயோ, ஓரிடத்தில்.

இங்ஙனமே சாஸ்திரங்களும்; இங்ஙனமே கலைகளும். இயற்கையே இங்ஙனமிருக்கும்பொழுது, பெரியோர்களின் கருத்தின் வளர்ச்சியும் இங்ஙனமே. எந்த வேதத்தைப் பார்த்தாலும் எந்த சாஸ்திரத்தைப் பார்த்தாலும், எந்த பிரபந்தத்தைப் பார்த்தாலும் வேரிலும் பட்டையிலும் கட்டையினும் பிஞ்சிலும் இருப்பதுபோல் கசப்பும் புளிப்பும் துவர்ப்பும் போல் வேறுபட்ட துவைதமான கருத்துக்களைக் கொண்ட வாக்கியங்களுமே காணப்படும், ஆனுல், அந்த சாஸ்திரமோ கலையோ கருத்தின் வளர்ச்சியோ பூரணமடைந்திருந்தால் அங்கு, 'தான்' என்பதை இழந்த அத்வைதம் என்னும் மதுரமான பழம் பழுக்காமலிராது. ஆனுலும், அதைத் தேடித்தான் பார்க்கவேணும், புண்யபுருஷர்களுக்கு அது கையிலும் வந்து விழும். அத்வைதமென்னும் மதுரக் கனிக்கு நேர் விரோதமான துவைதத்தையே கருத்தாகக்கொண்ட நூல்களிலும், அந்நூல்கள்

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யவர்ய

ஸ்ரீ ஆதி சங்கரபகவத்பாதர்கள்

பூர்ணமாக வளர்ச்சியைப் பெறும்பொழுது. அங்கு தன்னையறியாது அத்வைதம் மிளிரும். கசப்பென்னும் ஒரு சுவையையே பிரதான மாகக் கொண்ட வேப்ப மரமும், தான் பழுக்கும்பொழுது, மதுர ரஸத்தைப் பிரிந்திருக்க முடியவில்லை. புளிப்பென்னும் ஒரே ரஸத் தைப் பிரதானமாகக் கொண்ட புளியமரத்திலும், பழுக்கும் பொழுது, மதுரம் மிளிராதிருக்கவில்லை. அதுபோன்று, மத்வ மதத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டு,"மத்வ மதத்தை விடாதீர்கள்" என்று கீர்த்தனம் செய்த புரந்தர விடல தாஸரும், பகவானுடைய ஸ்வரூப வைபவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வரும்பொழுது, கீழ்வரு மாறு புகழ்கின்றார்: 'ஸாமான்யவல்ல ஸ்ரீ ஹரிஸேவை' என்று ஆரம் பித்து ஸர்வத்ர ஸ்ரீஹரி வியாப்தனென்றும் ஸர்வேச்வரனென்றும் ஸர்வாந்தர்யாமிஈச்வரனென்றும் ஸர்வமும் அவனென்றும் 'ஸர்வ மூர்த்தி ஸ்ரீ புரந்தரவிடல' என்று முடிக்கிறார். பர்த்ருஹரி என் னும் மஹானும், தான் மோக்ஷத்தை யடையும்பொழுது, அத்வைத மோக்ஷத்தைப் பரிஹஸிப்பது என்ற நிலையிலேயே அத்வைத மோக்ஷத்தின் ஸ்வரூபத்தை உலகத்திற்கு வெளிப்படுத்துகிறார். தான் மோக்ஷ ஸாதனமாக இதுகாறும் அணிந்துவந்த விபூதி ருத் ராக்ஷங்களைப் பார்த்து அவர் சொல்லுவதாவது:—"நான் உங்க ளிடம் விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன். இதுகாறும் உங்களை அணிந்ததின் பயனாகப் பரமாத்மா இன்று ஸந்தோஷித்துவிட்டார். அதன் பயனாக என்னை மோக்ஷமென்னும் காரிருளில் ஆழ்த்திவிட் டார். இனி உங்களை நான் எவ்வாறு ஆராதிப்பேன்?" என்று மோக்ஷத்தை நிந்தித்துக்கொண்டே, மோக்ஷத்தை வெளியிடுகிறார்:-

भस्मोद्धूलन भद्रमस्तु भवते भो स्नान तुभ्यं नमः
हा सोपानपरंपरे गिरिसुताकान्तालयालंकृते ।
अद्याराधनतोषितेन विभुना युष्मत्सपर्यासुखा-
लोकोच्छेदिनि मोक्षनामनि महामोहे निलीयामहे ॥

குலசேகராழ்வார் திருமாலைப்பார்த்து, "நான் உன் திருவடி களை நமஸ்கரிக்கின்றேன்; ஆனால், அத்வைதத்துக்காக அன்று, உன்னை ஹிருதயத்தில் பாவனை செய்துகொண்டிருந்தால் போதும்." என்ற கருத்துடன் சொல்லும்போதும், திருமாலின் திருவடியைத்

தொழுவது அத்வைதத்தைக் கொடுக்க யோக்யதையுள்ளது என்று அறிவிக்கிறார்.

नाहं वन्दे तव चरणयोर्द्वन्द्वमद्वन्द्वहेतोः
कुंभीपाकं गुरुमपि हरे नारकं नापनेतुम् ।
रम्या रामा मृदुतनुलता नन्दने नापि रन्तुं
भावे भावे हृदयभवने भावयेयं भवन्तम् ॥

—முகுந்தமாலை

அப்பைய தீக்ஷிதர், மறைமுடிகளுக்கெல்லாம், ஆகமங்களுக்கெல்லாம், புராணங்களுக்கெல்லாம், மனு முதலிய தர்மநூல்களுக்கெல்லாம், எல்லா பிரபந்தங்களுக்கும், பாரதம் முழுவதிற்கும், பிரும்ம ஸூத்ரங்களுக்கும், பெரியோர்களான ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாசார்யாள் முதலிய பண்டைய ஆசார்யர்களுக்கெல்லாம், அத்வைதமாம் வேதமுடிவே முடிவு என்கிறார் :

यद्यप्यद्वैत एव श्रुतिशिखरगिरामागमानां च निष्ठा
साकं सर्वैः पुराणैः स्मृतिनिकरमहाभारतादिप्रबन्धैः ।
तत्रैव ब्रह्मसूत्राण्यपि च विमृशतां भान्ति विश्रान्तिमन्ति
प्रत्नैराचार्यरत्नैरपि परिजगृहे शंकराद्यैस्तदेव ॥

—சிவார்க்கமணிதீபிகை

ஆயினும், துவைத விசிஷ்டாத்வைத நிலைகளிலிருந்து சிவகிருபையைப் பெற்றவனுக்கே அவ்வுண்மை திறக்கும் என்றும் சொல்கிறார் :

तथाप्यनुग्रहादेव तरुणेन्दुशिखामणेः ।
अद्वैतवासना पुंसामाविर्भवति नान्यथा ॥

—சிவார்க்கமணிதீபிகை

ஸ்ரீ ஆதி சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளும்,

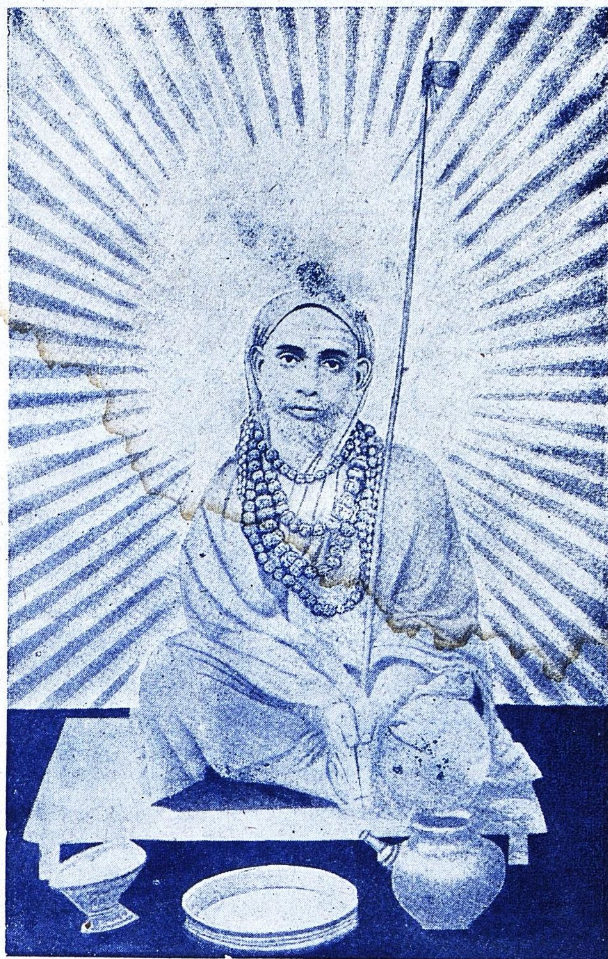
देहबुद्ध्या तु दासोऽहं जीवबुद्ध्या त्वदंशकः ।
आत्मबुद्ध्या त्वमेवाहम् इति वेदान्तडिण्डिमः ॥

"தேகம் நான் என்ற எண்ணம் இருக்கும்வரை, பரமனுக்கு யான் பணிசெய்யும் ஊழியன் ; தேஹத்திற்கு வேருன ஜீவனென்னும் ஒரு தனிப்பொருள் யான் என்ற எண்ணமிருக்கும்வரை, யான் பரமனின் ஒரு பகுதி ; 'எங்கும் நிறைந்த அவ்வறிவே யான், என்று மனமென்னும் கட்டு விலகியபொழுது, 'பரமனே யான்' என்று மறை முடிகள் முரசறைகின்றன" என்கிருர்.

இவ்வுண்மையை எல்லாப் பிரமாணநூல்களிலும், மஹாகவி களின் கவிதைகளிலும், சக்திக்கியன்றமட்டும், தெளிந்தெடுப்பதே பொன் விழா நினைவு மாலை என்னும் இப்பிரபந்தத்தின் கருத்து, ஸங்கீதத்தில் எல்லா ஸ்வரங்களும் வளர்ந்தே மூர்ச்சனையைக் கொடுக்கின்றன. மரவர்க்கங்களில் கசப்பு, உறைப்பு, உப்பு, துவர்ப்பு, புளிப்பு என்னும் மற்ற ஐந்து சுவைகளின் முடிவே தித்திப்பு என்னும் மதுரம். அதுவே பழம் ; அதுவே பலன் ; அதுவே பக்வம் ; பக்வமே மதுரம். காவ்யங்களிலும், சிருங்காரம் வீரம் கருணம் அல்லது சோகம் ஆச்சரியம் ஹாஸ்யம் பயம் ரௌத்திரம் அருவருப்பு இவைகளின் முடிவே சாந்தமென்னும் ஒன்பதாவது ரஸம் ; அது நிறைதலே முக்தி ; "சாந்தமே சிவம் ; சிவமே அத்வைதம்" என்பது மறைமுடிமொழி. அதுபோல் கோடி கோடியாய்ப் பிரிந்து கிடக்கும் துவைதக் கருத்துக்களுடைய முடிவே ஒன்ருன அத்வைத நிலை.

ஓம் சாந்தி : ஓம் சாந்தி : ஓம் சாந்தி

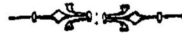
விஷய ஸூசிகை

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய
ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதிகள்
ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்

ஸ்ரீகுருப்யோ நம:

அத்வைத ஸித்தாந்த வினாவிடை.

நன்றென்றுந் தீதென்றும் நானென்றுந் தானென்றும்
மன்றென்று மாமென்று மாகாதே—நின்றநிலை
தானதாந் தத்துவமாஞ் சம்பறுத்தா ராக்கைக்குப்
போனவா தேடும் பொருள். —ஔவையார்.

வினா :—ஸர்வவித்தைகளின் உட்கருத்தும், ப்ராசீன ஆசிரியர் அனைவருடைய உள்ளக்கருத்தும் என்ன?

விடை: — அவை யாவும் அத்வைதத்திலே நிஷ்டை கொண்டன.

வினா :—இவ்வாறு கூறுதற்கு ஏதேனும் ஆதாரமுண்டா?

விடை:—ஸ்ரீ அப்பைய்யதீக்ஷித ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யவுரையின் ஆரம்பத்தில், "உபநிஷத்துக்கள், ஆகமங்கள், புராணங்கள், ஸ்மிருதிகள், மகாபாரதம், பிரபந்தங்கள் அனைத்திற்கும் இரண்டற்ற அத்வைதக் கருத்தினை விளக்குவதிலேயே நோக்கம். ஆராய்ந்து பார்த்தால், ப்ரஹ்ம ஸூத்திரங்களும் அத்வைதக் கொள்கைகளையே விளக்குகின்றன. அதனாலேதான் உலகினுக்கு எக்காலத்தும் நன்மை புரிகின்றவர்களான பழமை மிக்க ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாதர் முதலிய ஆசிரியர்கள் உயரிய இரண்டற்ற அத்வைதக் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, அதையே விளக்கி உதவி புரிந்தார்கள்" என்று காப்புக் கவிகளிலே கூறியிருக்கிறார்கள்.

வி:— இவ்வாறு கூறுதற்கு அனுபவிகளுடைய வாக்கியம் ஏதாவது ஆதாரமாக இருக்கிறதா?

விடை:—இருக்கிறது. ஸ்ரீ தாயுமானஸ்வாமிகள்.

வேதமுடன் ஆகம புராணமிதிகாசமுதல் வேறுமுள கலைகளெல்லாம்
மிக்காக அத்துவித துவிதமார்க் கத்தையே விரிவா எடுத்துரைக்கும்,
ஓதரிய துவிதமே அத்துவித ஞானத்தை யுண்டுபெணு ஞானமாகும்,
ஊகமனுபவவசன மூன்றுக்கும் ஒவ்வும்; ஈதுபயவாதிகள் சம்மதம்.

என்று கூறுகிருர்.

வி:—இன்னும் ஏதாவது ஆதாரம் உண்டா?

விடை:—தமிழ்க் கவியரசியாகிய ஔவையார்

தேவர் குறளும் திருநான்மறை முடிவும்
மூவர் மொழியும் முனிமொழியும்—கோவை
திருவாசகமுந் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்.

என்று கூறி இருக்கிருர்.

வி:—இந்த ஔவையார் வாக்கால் என்ன தெரிகிறது?

விடை:—தமிழ்நாட்டிலுள்ள பழைமை பொருந்திய உயர் கருத்துடைய எல்லாப்பெருநூல்களுக்கும் உபநிஷத்தெனப்படும் நான்மறைகளின் முடியிலுள்ள கொள்கையே கொள்கை என்று ஏற்படுகிறது. இதனுல் தமிழ் நாட்டின் மக்களுடைய அநாதி சமயக்கொள்கை நால்வேதசமயக்கொள்கையே என்பது வெளிப்படை.

வி:—தமிழ் மொழியின் அமைப்பில், இவ்வுண்மையை விளக்கக்கூடிய சான்றுகள் உள்ளனவா?

விடை:—உள்ளன. ஒரு மொழி வழங்கும் நாட்டிற்கு அந்நாட்டில், அநாதியாக வழங்காத ஒரு பொருளோ கருத்தோ பிறநாட்டிலிருந்து புதிதாக வந்தால் அப்பொருளுக்கோ, கருத்துக்கோ, அந்நாட்டு மொழியில் பெயர் ஏற்படுவதில்லை. தற்காலம், மேனுட்டிலிருந்து வந்த பொருள்களான ரயில், மோட்டார், சைகிள், சோப் முதலியவற்றிற்கும் இன்ஷ்யூரன்ஸ், பாங்க்,

மில், மெஷின் முதலியவற்றிற்கும் நம் தமிழில் ஒரு சொல்லாகப் பெயர் ஏற்படவில்லை. எந்நாட்டிலிருந்து எப்பொருள், கருத்து முதலியன வந்தனவோ, அந்நாட்டு மொழியில் வழங்கும் பெய ராலேயே இந்நாட்டிலும் அவை வழங்கி வருகின்றன.

அதுபோலவே, வேதசமயக்கருத்துக்களும், கொள்கைகளும், அனுஷ்டானங்களும் பிறநாட்டிலிருந்து ஏதோ ஒரு காலத்தில் தமிழ்நாட்டிற்குப் புதிதாக வந்திருந்தால், அவற்றைக் குறிக்கத் தமிழ்மொழியில் தனிச்சொற்கள் ஏற்பட்டிரா. வேதவேதாந் தங்களுக்கு ஓத்து என்றும் மறை என்றும், யஜ்ஞத்திற்கு வேள்வி என்றும், பிராம்மணனுக்குப் பார்ப்பான் என்றும் தனிச்சொற் கள் தமிழ்மொழியிலேயே அமைந்திருக்கின்றன. 'தமிழ் வளம் பெற்று விளங்கிய காலத்திலேயே மறைகளின் தத்துவங்கள் தமிழ்மக்களிடையே நிலைபெற்றிருந்தன' என்பதற்கு இச்சொற் களே சான்று ஆகும்.

விஞ:—பண்டைக்காலத்திலேயே வேற்றுநாடுகளிலிருந்து நம் நாட்டிற்கு வந்த கொள்கை முதலியவைகளைக் குறிக்கத் தமிழ்ச்சொற்களை வழங்காமல், அப்பிறநாட்டுச் சொற்களை வழங்கியதற்குச் சான்றுகள் உண்டா?

விடை:—வடநாட்டில் மஹாவீரஜினர், புத்தர் முதலியவர் களால் புதிதாகத் துவக்கப்பட்ட ஜைனம், புத்தம் ஆகிய இம் மதங்கள் தமிழ்நாட்டில் புகுந்து சுமார் 1000 வருஷ காலம் வரை இருந்தும், அச்சமய சம்பந்தமான சொற்கள், அந்நாட்டுப் 'பாலி' முதலிய சொற்களாகவே இருக்கின்றன. அவற்றைக் குறிக்கும் சொற்கள் தமிழில் அமையவில்லை. சமணர், சாவகர், புத்தர், ஆருஹதர், பிடகம் முதலிய சொற்கள் அந்நாட்டுப் பிராகிருதச்சொற்களே. அமணர் முதலிய சொற்களும், பாகத மொழி யின் சிதைவே.

ஆதலால், தமிழ்நாட்டில் அறுதியாய் உள்ள எல்லா உயரிய நூல்களுக்கும் வேதக் கருத்தே கருத்து.*

*நம் நாட்டின் தென் வட பாகங்கள் மட்டுமேயன்றி உலக முழுவதும் ஒரே மூலக் கலைப்பண்புடையதென்பது பல சின்னங்களாலே தெளிவா

வினு:—வேதாந்தத்தின் கருத்தைத் தமிழில் விசேஷமாக விளக்கியிருப்பவர் யார்?

விடை:—சைவத்திருமுறைகளுள் ஒன்றான திருமந்திரத்தைப் பாடிய திருமூலநாயனார்.

வினு:—திருமுறைகளில் இவருக்கும் இவருடைய நூலுக்கும் என்ன சிறப்பு?

விடை:—இவர் கூடுவிட்டுக்கூடுபாய்ந்த சித்தர்; பதினெண் சித்தர்களில் ஒருவர்; அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களிலும் ஒருவர். இவரைத் தவிர்த்து வேறு நாயன்மார்களுக்குச் சித்தர் கணத்தில் இடமில்லை. இவ்விரண்டு சிறப்பும் பெற்றவர் இவரொருவரே. சிறந்த ஆசிரியர் எழுதியதாகையால், நூலும் சிறந்த ஆதாரமாயிருக்கிறது.

மேலும், சரித்திர நூலான பெரிய புராணத்தை விட்டுவிட்டால் திருமந்திரத்தைத்தவிர மீதியுள்ள திருமுறை நூல்கள் தோத்திரங்களாக மட்டும் இருக்கின்றன. திருமுறை

கிறது. உதாரணமாக, உலகத்திலுள்ள எந்நாட்டிலும் வாரத்திற்கு எழு நாட்கள்தான்; ஞாயிறு, திங்கள் செவ்வாய் முதலிய ஒரே வரிசை தான்.

நான்மறைகளின் ஆறு அங்கங்களிலொன்றான சோதிடத்தில் மாத்திரமே, ஹோரைக் கணக்கைச் சொல்லும் போது, இவ் வரிசைக்குக் காரணம் தெரிகிறது. மறைகள் ஒரு நாட்டிற்கு மாத்திரமல்லாமல் உலக முழுவதுமே உய்ய ஆண்டவனால் வெளியாக்கப்பட்டவை. கலியுகம் ஆரம்பிக்குமுன்னர்வரை, அநேகமாய் உலகம் முழுவதுமே, மறைவழக்கம் நிலை நின்றதெனலாம். அதன் சில சின்னங்களே எங்கும் இக்காலத்தும் காணப்படுகின்றன. மனனம் செய்பவனே மனிதன். அவனே மானவன் என்று வழங்கப்படுகிறான். மேனாட்டார் மான் (Man) என்கிறார்கள். மூலத்தில் மனித வர்க்கத்திற்கெல்லாம் ஒற்றுமையே யன்றி, வேற்றுமைக்கிடமில்லை.

இவ்வேதத்தைக் கொள்ளாதவர் பெரியோர்களால் பாவிகளாகக் கருதப்பட்டிருக்கிறார்கள். அன்னவரைப்பற்றி திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்:

"மறை வழக்கமில்லாத மாபாவிகள்" என்றும்

"வைதிகத்தை யொழுகாதவர்" என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இங்கு 'ஒழுகாதவர்' என்பதற்கு 'வைதிக ஆசாரமற்றவர்' என்பதும் 'மறை வழக்கமில்லாத' என்பதற்கு 'வைதிக அனுஷ்டான மில்லாதவர்' என்பதும் பொருள்.

ஒவ்வொரு மனிதனும், நித்தியம் அவசியம் செய்துகொண்டுவரும் உண்ணல், உடுத்தல், நீராடல், உறங்கல், மலஜலங்கழித்தல் முதலியவற்றை வைதிக விதி மீறாது அம்முறைப்படி நடத்துவதே ஆசாரம். ஜபம், பூஜை, ஹோமம், நீறணிதல் முதலிய விசேஷ நியமங்களே அனுஷ்டானம்.

களிற் சேராத இதர சைவ நூல்கள் சாத்திரங்களாக மாத்திரம் இருக்கின்றன. இந்தத் திருமந்திரம் மட்டும், தோத்திரமாகவும் இருக்கிறது; சாத்திரமாகவும் இருக்கிறது; அதனாலேதான் 'திருமந்திரம்' திருமுறைகளுள்ளும் சிறந்த ஆதாரமாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

வினா:—'திருமந்திர'த்தில் அத்வைத வேதாந்த தத்துவத்தை விளக்கும் பாடல்கள் எவை?

விடை:—நூற்றுக்கணக்காக இருக்கின்றன. அவற்றுள் சில இங்கு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

1. வேதாந்தங் கண்டோர் பிரம்மமித்தியாதரர்
நாதாந்தங் கண்டோர் நடுக்கற்ற யோகிகள்
வேதாந்த மல்லாத சித்தாந்தங் கண்டுளோர்
சாதாரணமன்ன சைவருபாயமே.

(பிரம்ம-மித்தியா-தரர்—'பிரம்ம ஸத்யம்; ஜகத்துமித்யா' என்பது அத்வைத வேதாந்தத்துணிபு)

ஈண்டுவேதாந்தம் என்ற சொல்லால் அத்வைத வேதாந்தத்தையே குறிப்பது நோக்கத்தக்கது.

2. வேட்கை விடுநெறி வேதாந்த மாதலால்
வாழ்க்கைப் புனல்வழி மாற்றிச் சித்தாந்தத்து
வேட்கை விடுமிக்க வேதாந்தி யாதமே
தாழ்க்கும் தலையினேம் சற்சீடனுமே.

(வாழ்க்கைப்-புனல் வழிமாற்றி—ஸம்ஸார நிலையில் வெளி நோக்கிச் செல்லும் 'அறிவு' என்னும் பிரவாஹத்தின் போக்கை ஆன்மாவிடம் செல்லும்படி திருப்பி).

3. வேதாந்தந் தன்னி லுபாதிமேலேழ்விட
நாதாந்த பாசம் விடும்; நல்ல தொம்பதம்
மீதாந்த காரணோ பாதியேழ் மெய்ப்பரன்
போதாந்த தற்பதம் போமசியென்பவே.

இப்பாட்டு 'தத்' என்னும் பதமும் 'த்வம்' என்னும் பதமும் 'அஸி' என்னும் பதமும் அடங்கிய வேதாந்த மஹாவாக்கியத்தின் பொருளை விரித்துக் கூறுவது. (ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தை மூடிக்கொண்டிருக்கும் உபாதிகளும், ஈசனுடைய ஸ்வரூபத்தை மூடிக்கொண்டிருக்கும் உபாதிகளும் 'அஸி' என்னும் சொல் விளக்குங்கால் போய்விடுகின்றன).

4. தொந்தத்தசிமூன்றில் தொல்காமியமாதி
தொந்தத் தசிமூன்றில் தொல்தாமதமாதி
வந்த மலங்குண மாளச் சிவன் தோன்றின்
இந்துவின் முன் இருள் ஏகுதல் ஒக்குமே.

(தொந்தத்தசி = தொம் (த்வம்) தத் அசி—நீ அதுவாய் இருக்கிறது).

(பூர்ணசந்திரன் தோன்றியவுடன் இருள் நாசமடைவது போல், ஞானியின் முன் மலமாயை நாசமடைகின்றது. ஆதலால், அம்மாயை 'அநித்தியம்' என்பது அத்வைதக்கொள்கை).

5. ஆகிய வச்சோயந் தேவதத் தன்னிடத்
தாகியவை விட்டாற் காயமுபாதானம்
ஏகிய தொந்தத் தசியென்ப மெய்யறி
வாகிய சீவன் பரசிவ னாமே.

சோயந் தேவதத்தன் என்பது 'ஸோயம் தேவதத்த:' என்பதன் தற்பவம். இந்த வாக்கியம் தர்க்க சாஸ்திரத்தில், "அன்று அங்குக் காணப்பட்ட தேவதத்தனே, இன்று இங்குக் காணப்படுகிறான்" என்ற பொருளில் திருஷ்டாந்தமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அன்று, அங்கு என்னும் அடைமொழிகளையும், இன்று, இங்கு என்னும் அடைமொழிகளையும் விட்டுவிட்டால் நின்றது ஒன்றும் தேவதத்தனே என்று விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறே "த்வம், தத், அஸி" என்னும் வேதாந்தமஹாவாக்கியத்திலும், த்வம் (நீ) என்னும் பதத்தின் பொருளில் அடையாகவுள்ள கட்டுண்டிருக்கும் ஜீவத்தன்மையையும், 'தத்' (ஈசன்) என்னும் பதத்தின் பொருளில் அடையாகவுள்ள தன்னினும் வேறாக உலகத்தைப் படைக்கும் ஈசத்தன்மையையும், உண்மையறிந்துகொண்டு விட்டுவிட, மெய்யறிவாகிய சீவன் பரமசிவன் ஆகும் எனக்கூறப்பட்டிருக்கிறது என்பது அத்வைதக் கொள்கை. இதனையே திருமூலனார் இந்தப் பாட்டில் விளக்கியிருக்கிறார்.

வினா:—ஒளவையார் சொற்படி 'திருவாசகம்' வேதாந்த நூல் என்பதற்கு என்ன ஆதாரம்?

விடை:—திருப்பெருந்துறையில் சிவபெருமானிடமிருந்து உபதேசம் பெற்றதும் மாணிக்கவாசகர்,

இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத்து எழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
நின்ற நின்றன்மை நினைப்பற நினைந்தே நீயலாற் பிறிது மற்றின்மை
சென்று சென்றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றாந் திருப்பெருந்துறை [யுறை சிவனே
யொன்றுநீ யல்லை யன்றி யொன்றில்லை யாருன்னை யறியகிற் பாரே.

என்று கூறுகிறார். இங்கு, "நீயலாற் பிறிது மற்றின்மை" "ஒன்று நீயல்லை யன்றியொன்றில்லை" என்பன சிறந்த அத்வைதக்கொள்கையை விளக்குகின்றன.

வினா :—அத்தொடர்கள் அத்வைதக்கொள்கையையே கூறுகின்றன என்பதற்கு மற்றும் ஆதாரம் கூறமுடியுமா?

விடை :—கொற்றவன்குடி ஊரினராகிய உமாபதிசிவாசாரியார் 'சங்கற்ப நிராகரணம்' என்ற நூலின் இறுதியில் சைவவாதி மதத்தைக் கண்டிக்கிறார். அதன் கடைசியில் அவர், சைவவாதிகளின் மதமும் அத்வைதமே ஆகிவிடுகிறதே, என்று கூறுகிறார். அதற்கு எடுத்துக் காட்டாக முற்கூறிய "இன்றெனக் கருளி" என்னும் திருவாசகத்தைக் கூறி, "மாணிக்கவாசகரும் அத்வைதி யாகிவிடுகிறார்" என்று நூலை முடித்திருக்கிறார்.

வினா :—சைவசித்தாந்தசாத்திரத்தில் யாது அத்வைதத்தைக் கூறுகிறது?

விடை :—சைவசாத்திரத்திற்கு முதனூலாகிய சிவஞானபோதமே அத்வைதத்தைக் கூறுகிற நூல் தான்.

வினா :—அது எப்படி?

விடை :—"ஓர் அரசகுமாரன் பிறவியிலிருந்து வேடர் கூட்டத்தில் வளர்ந்தான். அதனால், தன்னை வேடனாகவே நினைத்தான். அவன் உண்மையில் அரசகுமாரனாயிருந்தும், தன்னை வேடனாக நினைத்தது அஞ்ஞானமயக்கத்தாலே தான். பின்பு அரசன் அவனைத் தேடிக் கண்டு அவனுக்கு அறிவுறுத்த, அஞ்ஞானத்தாலே தோன்றிய வேடத்தன்மை நீங்கித் தனது உண்மையான அரசகுமாரத்தன்மையை அடைந்தான்" என்ற கதையை உதாரணமாகக் காட்டி, 'சீவனும் பரம்பொருளும் ஒன்றல்ல என்ற வேற்றுமைத்தோற்றம் மயக்கமே; சீவன் முக்காலத்தும் சிவனே' என்பது

ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தென

என்னும் சிவஞானபோதம் 8-ம் சூத்திரத்தால் விளக்கப்படுகிறது.

இவ்விஷயத்தில் இதே உதாரணம் முற்காலத்திலேயே மறைமுடியாம் பிருஹதாரண்ய உபநிஷத்தின் பாஷ்யத்தில் முதல் அத்தியாயத்தில் 20-ம் கண்டிகையில் ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத் பாதாசாரிய ஸ்வாமிகளால் விளக்கப் பெற்றிருக்கிறது. இதனால், "சிவஞானவன் முத்தி நிலையில் மாத்திரமே யன்றி, முக்காலத்தும் எப்பொருளும் சிவமே" என்ற நியாயத்தால், 'ஸம்ஸார நிலையிலும் தானறியாமற் போனாலும் அவ்வரசகுமாரனைப்போல உண்மையில் பரம்பொருளே. பரம்பொருளைத் தவிர வேறல்லன்' என்ற அத்வைதவேதாந்த வுண்மை தெளிவாகிறது.

வினா:—அந்நூல் இக்கொள்கையையே கூறுகின்றது என்பதற்கு வேறு ஆதாரம் உண்டா?

விடை:—"யாவையும் சூனியம் சத்தெதிராதலின்" என்னும் சிவஞானபோதம் ஏழாவது சூத்திரத்தில், 'ஸத்தாகும் சிவத்தின் ஞானம் உதயமான பொழுது, அச்சிவத்தைத் தவிர வேறுள்ள எல்லாப்பொருள்களும் சூனியமாய் விடுகின்றன' என்ற தத்துவம் விளக்கப்படுவதால், 'பரமாத்மாவின் ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படுங்கால், உலகம் இல்பொருளாகின்றது' என்னும் அத்வைதவேதாந்ததத்துவம் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

வினா:—இன்னும் வேறு ஆதாரம் உண்டா?

விடை:—சிறந்த அநுபவாத்வைதியாகிய தாயுமான ஸ்வாமிகள், சிவஞானபோதம் இயற்றிய மெய்கண்டாரை,

பொய் கண்டார் காணாப் புனிதமெனும் அத்துவித
மெய்கண்ட நாதனருள் மேவுநா ளெந்நாளோ?

என்று 'எந்நாட் கண்ணி'யிலே புகழ்கிறார்.

வினா:—'தாயுமானவர் சிறந்த அத்வைதி' என்பதற்கு ஆதாரம் என்ன?

விடை:—அவருடைய பாடல்கள் யாவும் சுத்த அத்வைத தத்துவத்தையே விளக்குகின்றன. உதாரணமாகச் சிலவற்

றைக் கூறலாம். சுத்த நிர்க்குணமான பரதெய்வமே" என்று 'சுகவாரி'யில் இறைவனை நிர்க்குணனுகக் கூறுகிறார். "இந்திர ஜாலங் கனவு கானலின் நீரெனு வுலகம்" எனப் 'பொருள் வணக்கத்தில், உலகத்தைப் பொய்யென்று அறிவிக்கிறார். "அத்துவித வஸ்துவை", "அத்துவித ஆனந்த சித்த முண்டாம்" "அத்துவித அனுபவத்தை" என்று பல விடங்களில், அத்வைதச் சொற்களைப் பிரயோகிக்கிறார். இவற்றால், தாயுமானவர் சிறந்த அநுபவ அத்வைதி என்பது தெளிவு. அன்றியும், முற்கூறிய பாட்டிலே, "அத்துவித மெய்கண்ட" என்ற தொடரால், "அத்துவிதமே மெய்; அதற்கு மாறுன துவிதம் பொய்" என்னும் கருத்தையும் வெளியிடுகிறார்.

வினு:—சைவமும் அத்வைதமும் ஒன்றே என்பதற்கு இன்னும் ஏதேனும் ஆதாரம் உண்டா?

விடை:—மெய்கண்டாருடைய சீடராகிய சிவஞான வள்ளல், 'வள்ளலார் சாத்திரம்' எழுதியிருக்கிறார். அவர் சிறந்த சைவராகக் கொள்ளப்படுவது போலவே, சிறந்த அத்வைதி யாகவும் கொள்ளப்படுகிறார்.

வினு:—எவ்வாறு இது தெரிகிறது?

விடை:—

சைவசித் தார்தமெல்லாம் தானவனுகி நிற்றல்
மையறு வேத சித்த மற்றது நானே யென்னல்
உய்வகைக் கிரண்டு மொன்றேன் றோதியென்னுயிர்க்கிலாபஞ்
செய்தசற் குரவ னீயே திருப்புலி வனத்துளானே

என்று குருவைத் துதிக்கிறார். இதில் முத்திக்காம் இவ்விரண்டு சித்தாந்தங்களும் ஒன்றே என்று கூறுவதால், சைவசித்தாந்த மும் அத்வைதமே யாகிறது.

வினு:—மற்றும் சைவசித்தாந்தத்தில் அத்வைதக்கொள்கை எங்குக் காணப்படுகிறது?

விடை:—'சித்தியார்' என்னும் அருணந்திசிவத்தின் நூலுக்கு முற்பட்ட சைவநூல்களிலெல்லாம், அத்வைத வேதாந்தமே விசேஷித்துக் கூறப்படுகிறது.

வினு:—வேதாந்தத்தின் பொருள் அத்வைதமே என்பதை இன்னும் யார் விளக்கியிருக்கிறார்கள்?

விடை:—"மறைமுடி வாக்கியங்களுக்கெல்லாம் இரண்டற்ற பரம்பொருளைக் கூறுவதிலேயே கருத்து" என்று ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத்பாதாசாரியஸ்வாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கிறார்கள்.

வினு:—அத்வைதக் கருத்தையே வேதாந்தம் என்னும் சொல்லால் பூர்வாசாரியர்கள் வழங்கியிருக்கிறார்களா?

விடை:—வழங்கியுள்ளார்கள். "அத்வைத சித்தி" என்னும் பெரு நூலியற்றிய மதுசூதனஸரஸ்வதி என்னும் மஹான் அத்வைத சித்தாந்தத்தை ஒரு அம்ருத பிந்துவில் அடக்கிக் காட்டும்வகையில் "சித்தாந்த பிந்து" என்னும் உயரிய நூலை உலகத்திற்களித்திருக்கிறார். மற்றுமொரு முக்கியமான அத்துவைதநூல் சர்வ வேதாந்த சித்தாந்த சார சங்கிரஹம். இன்னொரு முக்கியமானநூல் "சித்தாந்த சித்தாஞ்ஜனம்" என்னும் பெயரால் வழங்கப்படுகிறது. அத்வைத வேதாந்தக் கொள்கைகளையெல்லாம் ஒருங்கே புனைந்த அப்பைய தீக்ஷிதருடைய மற்றொரு பெருநூலுக்குச் "சித்தாந்த லேச சங்கிரஹம்" என்ற பெயர் வழங்குகிறது.

ஆதலால் அத்வைத சித்தாந்தமே உபநிஷத்துக்களாம் வேதாந்தத்தின் தெளிவு. உபநிஷத்துக்களில் யஜ்ஞகாலங்களில் செய்யவேண்டிய சில உபாசனைகளும் தனித்துச் செய்யவேண்டிய "சூரியனே மது" என்று நினைப்பது போன்ற சில உபாசனைகளும், உருவத்துடனும் குணங்களுடனும் சேர்த்துச் செய்ய வேண்டிய சில ஈசுவரோபாஸனங்களும், ஆத்மவித்யைக்குத் தகுதியான புத்திரனே பிறக்கவேண்டும் என்பதற்காகக் கிருஹஸ்தர்களுக்காகச் சொல்லப்பட்ட சில கர்மங்களும், இவ்வளவிற்கும் பயனான துரீய அத்வைத சிவாத்ம ஞானமும் கலந்து உபதேசிக்கப்படுகின்றன. இவைகளில் எல்லாவற்றிற்கும் பயனான துரீய அத்வைத சிவாத்ம ஞானத்தைத் தெளிவுபடுத்துவதினாலேயே அத்வைத சித்தாந்த நூல்கள் வேதாந்தத்தின் தெளிவாகின்றன.

இந்தச் சிவாத்ம அத்வைத துரீய நிலை ப்ரணவப் பொருளை அறிவிக்கும் மாண்டூக்ய உபநிஷத்தின் இறுதியில் மிளிர்கின்றது.

வினு :—இதுவரை கூறியவற்றால் என்ன தெரிகிறது?

விடை :—துயருறும் ஏழைகளாம் மானிட மக்களைக் கருணையுடன் கை தூக்கிவிடும் ஒரே நோக்கத்துடன் உழைக்கும் எல்லா நூல்களின் ஆசிரியர்களும், முக்தியை யடைவதற்குப் படிப்படியாக அமைத்த கருமம், பக்தி, வழிபாடு, யோகம் முதலிய கொள்கைகளில் வெவ்வேறு கருத்துடையவராயினும், அவர்கள் அத்வைதத்திலே தான் உள்ளக்கருத்துடையவர்கள் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

வினு :—“அத்வைதம்” என்பதற்குப் பொருள் என்ன?

விடை :—“அத்வைதம்” என்பது வடசொல். ந, த்வைதம் இதன் சமாசம். இங்கு ‘ந’ ‘அ’ என்று மாறிற்று. இதற்கு இன்மை பொருள். த்வைதம் என்றால் வேறுபாடு. எனவே, ‘அத்வைதம்’ என்ற சொற்கு “வேறுபாடில்லாதது” என்பது பொருள்.

வினு :—‘அத்வைதம்’ என்பதற்கு, ‘வேறுபாடல்லாதது’ என்று பொருள் சொன்னால் என்ன?

விடை :—பெரியோர் எல்லோரும் இன்மைப்பொருளையே கொண்டிருக்கின்றனர். சிவஞானபோதஆசிரியரும், 8ம் சூத்திரத்தில், “அந்நியமின்மையின் அரன்கழல் செலுமே” என்று இன்மைப்பொருளையே கொண்டிருக்கிறார்.

வினு :—வியாகரணசாஸ்திரம் ‘ந’ கரத்திற்கு என்ன பொருள் கூறுகிறது?

விடை :—‘ந’ என்பதற்கு, அன்மை, இன்மை, உவமை முதலிய ஆறு பொருள்களையும் கூறிப் பின்னர், இவ் வெல்லாப்பொருளுக்கும் பொதுப்பொருளாக, “நிவ்ருத்தம் அல்லது ஆரோபம்” என்பதைக் கூறியிருக்கிறது. ‘ஆரோபம்’ என்றால், ஓரிடத்தில் இல்லாத பொருள் அங்குத் தோற்றுவது. இதைக்கொண்டு, “தோற்றம் அல்லது தோற்றமாம் த்வைதத்தின் நிவிருத்தி” என்னும் பொருளே ஸம்ஸ்கிருத இலக்

கணப்படி அத்வைதமென்னும் சொல்லின்கருத்தாய் முடிகின்றது.

வினு :—இவ்விதப் பொருளை யார் கூறியிருக்கிறார் ?

விடை :—மஹாபாஷ்ய மியற்றிய பதஞ்சலி முனிவர்.

வினு :—ஒருவன் த்வைதக்கொள்கையைக் கொண்டால் என்ன ?

விடை :—த்வைதம் வேத சம்மதமன்று.

வினு :—வேதத்திலே த்வைதத்தை (வேறுபாட்டை)த் தெரிவிக்கும் வாக்கியங்கள் காணப்படுகின்றனவே, அவற்றிற்கு என்ன பயன் ?

விடை :—முடிவான அத்வைதத்தைப் போதிப்பதே அவற்றின் பயன்.

வினு :—இவ்வாறு யாரேனும் கூறியிருக்கிறார்களா ?

விடை :—தாயுமானவர், "துவிதமே அத்துவித ஞானத்தையுண்டுபண்ணு ஞானமாகும்" * என்று கூறுகிறார் என்பது முன்னரே தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அன்றியும், அவை யாவும் அநுவாத அர்த்தவாதங்கள். த்வைதத்தைத் தெரிவிப்பதில் அவற்றிற்கு உண்மைக் கருத்து இல்லை. வேற்றுமையானது கண், காது முதலிய பிரத்யக்ஷப் பிரமாணத்தினாலே அறியப்படுவதால், அவற்றை வேதம் அறிவிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

வினு :—அநுவாத அர்த்தவாதங்கள் என்றால் என்ன ?

விடை :—இவற்றை ஒருவகையான புகழ்ச்சி வாக்கியங்கள் என்று கூறலாம். உதாரணமாக, பனிக்காலத்தில் காலைவேளையில் உண்டாகும் குளிரை நெருப்பிலே காய்ந்தால் போக்கிக் கொள்ளலாம். இது யாவருக்கும் தெரிந்ததே. இதை வேதம் ஓரிடத்தில், 'அக்னி குளிருக்கு மருந்து' என்று கூறுகிறது. இம்மாதிரி இதர பிரமாணங்களாலே தெரிந்தவற்றை வேதம் பலவிடங்களில் சொல்லுகிறது. இத்தகைய வாக்கியங்களே அநுவாத அர்த்தவாதங்கள் என்று கூறப்படுகின்றன.

---

* 2 ம் பக்கம் பார்க்க.

ஆதலால் முன் சொன்னபடி, 'பிரத்யக்ஷம்' முதலிய சான்று களால் தெளிவாகத் தெரிந்தவற்றைத் தெரிவிக்க வேதம் வேண்டியதில்லை. இதர பிரமாணங்களால் அறிய முடியாதவற்றை அறிவிக்கவே வேதம் ஏற்பட்டது.

வினா :—இங்கு எது பிரத்யக்ஷம் முதலிய பிரமாணங்களால் அறியக்கூடியது? எது அறிய முடியாதது?

விடை :—ஐந்துவிதமான த்வைத ஞானங்களும், பிரத்யக்ஷத்தாலோ. அல்லது, அநுமானத்தாலோ அறியக்கூடியவை.

வினா :—அந்த ஐந்துவித த்வைதங்கள் யாவை?

விடை :—அவை (1) ஜீவனுக்கும் ஈசனுக்கும் வேறுபாடு (2) ஜீவனுக்கும் ஜடத்துக்கும் வேறுபாடு (3) ஜீவர்களுக்குள் பரஸ்பரம் வேறுபாடு (4) ஜடங்களுக்குள் பரஸ்பரம் வேறுபாடு (5) ஜடத்துக்கும் ஈசனுக்கும் வேறுபாடு என்ற ஐந்தும் ஆகும். இவ்வைந்து பேதஞானங்களே மோக்ஷ சாதனமென்பது த்வைதிகளின் கொள்கை.

வினா :—இந்த ஐந்தும் பிரத்யக்ஷத்தாலோ அல்லது அநுமானத்தாலோ அறியப்படுகின்றனவே, இந்தப் பிரமாணங்களால் அறியக்கூடாதது எது?

விடை :—ஸர்வபரிபூரணமான பரமாத்ம அத்வைதஞானம். அது ஒன்றுதான் பிரத்யக்ஷம் முதலியவற்றால் அறிய முடியாதது. ஆதலால், அந்த ஒன்றைத் தெரிவிப்பதற்குத் தான் வேதம் அவசியம் வேண்டியிருக்கிறது. அந்த அத்வைதத்தைத் தெரிவிப்பதாலே தான் வேதம் வேதமாகிறது. அத்வைதம் ஒன்று தான் வேதத்தின் பொருள். அறியக்கூடாததை அறிவிப்பதே வேதத்தின் கடமை.

வினா :—ஒரு நூலிலே த்வைதவாக்கியங்களும், அத்வைத வாக்கியங்களும் இருக்குமானால், அந்த நூலுக்குத் த்வைதத்தைத் தெரிவிப்பதில் தாத்பரியமா? அத்வைதத்தைத் தெரிவிப்பதில் தாத்பரியமா?

விடை :—எந்தப் பிரபந்தத்திலேனும், கருமமார்க்கத்தையும் பக்திமார்க்கத்தையும் அறிவிக்கும் த்வைத வாக்கியங்கள் ஆயி

ரக்கணக்காக இருப்பினும், அதில் அத்வைதவாக்கியம் ஒன்று இருந்துவிட்டால், அப்பிரபந்தம் முழுவதும் அத்வைதக் கருத்து கொண்டதே என முடிவு கூறலாம். ஏனெனில், அத்வைத ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு, த்வைதநிலையிலிருந்து செய்யவேண்டிய கருமஞான யோகங்களும், அந்தரங்கசாதனங்களான சமம், தமம் முதலியவையும் அவசியம் அபேக்ஷிக்கப்படுகின்றன.

வி௵ :—'கருமம்' முதலியவற்றால் அத்வைத அறிவு உண்டாகும் என்பதற்கு ஆதாரங்கள் உண்டா?

விடை:—"அந்தப் பரம்பொருளை வேதமோதல், ப்ரஹ்ம யஜ்ஞம், தானம், தவம் முதலியவற்றால்................" எனத் தொடங்கும் உபநிஷத்வாக்கியமும், அப்பைய்ய தீக்ஷிதஸ்வாமிகளுடைய

இளம்பிறை யணிந்த ஈசன தருளால்
அத்வைத வாஸனை ஆடவர்க் குண்டாம்

என்ற பொருள் கொண்ட சுலோகமும், ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாத ஸ்வாமிகளுடைய "வர்ணாச்ரம தர்மத்தோடு கூடிய தவத்தாலும், பகவானுடைய திருவருளைப் பெறுவதாலும், மனிதர்களுக்கு அறிவு ஏற்படும்" என்ற திருவாக்கும் இதைத் தெரிவிக்கின்றன.

வி௵ :—த்வைதஅறிவு, அத்வைதஅறிவிற்கு வேண்டுதல் போல, அத்வைதஅறிவு த்வைதஅறிவிற்கு வேண்டுமா?

விடை:—த்வைதஉபாஸனத்திற்கு அத்வைதஞானம் வேண்டுமென்பதில்லை. அவசியமில்லை யென்பது மாத்திரமேயன்று; அத்வைதஞானம் உதயமானால், த்வைதநிலையும் அதன் காரியங்களுமே அடியோடு குலைந்துவிடும். ஆதலால், த்வைதத்திற்கு அத்வைதவாக்கியங்கள் அங்கமாகமாட்டா.

வி௵ :—இதனால் ஏற்பட்ட முடிவு என்ன?

விடை:—கீழ்க்கூறியவாறு, எந்த நூலிலேனும், ஓர் அத்வைதவாக்கியம் இருப்பினும், அந்நூலிலுள்ள த்வைத வாக்கியங்களெல்லாம் அவ்வத்வைதஞானத்திற்கு அங்கமாகி, அவ்வத்வைதஞானத்திலேயே உட்கருத்து கொண்டவையாகின்றன.

விஞ :—வேதத்திலுள்ள அநுவாத அர்த்தவாதவாக்கியங்கள் எல்லாம் பயனற்றவைகளா?

விடை :—இல்லை. அத்வைதஞானமாகிய பூர்ணப்ரம்ஹஸாக்ஷாத்காரத்தை யடைவதற்குச் சித்தசுத்தியும், சித்த ஒருமைப்பாடும் அவசியம் வேண்டும். அவற்றையடைய, அக்னிஹோத்ரம் செய்தலும் தெய்வவழிபாடு முதலியவற்றைச் செய்தலும் வேண்டும். இதனால், அத்வைதப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்குக் கருமோபாஸனங்களே முதற்படிகள் என்பது விளங்கும். அந்தக் கருமோபாஸநங்களைப் புகழ்வதால், இந்த அர்த்தவாதங்கள் பூர்ணப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரத்தைப் படிப்படியாக அடைவிக்கின்றனவாய் இருக்கின்றன.

விஞ :—ஒரு மனிதனுக்கு அத்வைதத்தில் நாட்டமுண்டாவதெப்படி?

விடை :—

"இளமதி புனைந்த ஈசனதருளால்
அத்வைத வாசனை ஆடவர்க்குண்டாம்
மற்றெவ் வகையிலும் இல்லவே இல்லை"

என்று ஸ்ரீ அப்பையதீக்ஷிதஸ்வாமிகள் காப்புக்கவிகளில் கூறியிருப்பது முன்பே எடுத்துக்காட்டப் பெற்றது.

விஞ :—இவ்வத்வைத தத்துவத்தைப் பரகதியாகக் கொண்ட பண்டிதமணிகள் செய்யவேண்டியதென்ன?

விடை :—எந்த எந்த நூல்கள் எந்தஎந்த முறையில் இரண்டற்ற அத்வைதஉண்மையை அறிவுறுத்துகின்றன என்பதைத் தங்களுடைய நுண்ணிய அறிவால் ஆராய்ந்து அமைந்த கருத்துக்களையும், அத்வைதசித்தாந்தத்தின் சொரூபத்தையும், அது ஆன்மாக்கள் முத்தியடைய உதவும் விதத்தையும், உண்மையை ஆராய விரும்பும் மக்களுடைய முன்னிலையில் சமர்ப்பித்து, அவ்வித பக்குவிகளுக்குத் தொண்டாற்றுவதே அத்வைததத்துவத்தைப் பரகதியாகக் கொண்டுள்ள பண்டிதமணிகள் ஆற்றவேண்டிய அவசியமான கடைமைகளில் ஒன்றாகும்.

வினா :—அத்வைத சித்தாந்தத்திலே முக்கியமான கொள்கைகள் யாவை?

விடை :—

(1) ஒன்றான பரம்பொருளே எல்லாமாய்த் தோற்றுகிறது.

(2) உலகத்தோற்றம் உண்மையன்று, பரம்பொருளே உண்மை.

(3) ஞானத்தால் மட்டுமே முத்தி பெறமுடியும்.

(4) சீவனும் பரம்பொருளும் வேறல்ல.

(5) பரம்பொருள் நிர்க்குணமான வஸ்து.

(6) ஜீவன் முத்தி.

(7) ஸத்தியத்தின் மூவகை நிலை.

(8) அரிக்கும், அரனுக்கும் (தக்ஷிணாமூர்த்திக்கும் நடராஜ மூர்த்திக்கும் போலவும், இராமனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் போலவும்) வேறுபாடில்லை.

1. ஒன்றான பரம்பொருளே எல்லாமாய்த் தோற்றுகிறது.

வினா :—"ஒன்றான பரம்பொருளே எல்லாமாய்த் தோற்றுகிறது" என்பது எவ்வாறு தெரிகிறது?

விடை :—நான்கு வேதங்களும் "இவ்வுலகம் முழுவதும் புருஷனே" என்று முழங்குகின்றன வாதலால், "புருஷன் என்பவன் பூரணப்பொருள். பூரணப்பொருளே உண்மைப்பொருள். எனவே, ஒன்றான பரம்பொருளே எல்லாம். பரம்பொருள்தான் உண்மைப்பொருள்; வேறொன்று முண்மையில்லை" என்பது இரண்டற்ற அத்வைதத்தில் தனிச்சிறப்பமைந்ததொரு முடிவாகும்.

வினா :—தமிழ்ப்பண்டை நூல்களில் இக்கருத்து இடம் பெற்றுள்ளதா?

விடை :—திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், 'துறந்தானை' எனத் தொடங்கும் திருநாகேச்சுரத் திருத்தாண்டகத்தில்

நீர் நிலந்தீ வெளி காற்றாகி நிற்பனவு
நடப்பனவு மாயினானை (6 திருமுறை திருநாகே. திருத்தாண்ட 6)

என்று, இங்குக் கூறிய உண்மையை விளக்கியிருக்கிறார்.

2. உலகத்தோற்றம் உண்மை யன்று

வினா :—உலகம் பரம்பொருள் தானே ?

விடை :—ஆம்.

வினா :—ஆனால், உலகம் கடவுளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், அறிவற்றதாய், தனிப்பட்டதாய்த் தோன்றுகிறதே! இதுவும் உண்மை தானே ?

விடை :—இல்லை. இத்தோற்றம் உண்மையன்று, பொய். முன்னது உண்மையானால், பின்னது பொய்யாகவே வேண்டும்.

வினா :—எப்படிப் பொய் ?

விடை :—"ஒருவன் இருளில் ஓரிடத்திற்குச் செல்கிறான். வழியில், ஒரு பழுதை கிடக்கிறது. அதைப் பாம்பு என்று எண்ணி விடுகிறான் ; பயப்படுகிறான்."

இங்கு, உண்மையான பழுதையில், பாம்பென்ற தோற்றம் உண்டானது பொய்தானே ? இதுபோலேதான், உண்மையான பரம்பொருளில் உலகத்தோற்றம் உண்டானது பொய்.

வினா :—ஒருவனுக்கு 'உலகம் பரம்பொருளினும் வேறுபட்ட'தென்ற எண்ணம் எதை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஏற்பட்டது ?

விடை :—அறியாமையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஏற்பட்டது. இவ்வாறு அறியாமையை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோற்றுவது உண்மைக்கு மாறான அஞ்ஞானத்தால் ஏற்பட்ட உலகத்தோற்றம் பொய்யே என்னும் கொள்கை இரண்டற்ற அத்வைதத்திலே தனிச்சிறப்பமைந்ததொரு முடிபாகும்.

வினா :—தமிழ்நூல்களில் இதற்குச் சான்றுளதா ?

விடை :—தமிழ்ப்பெரியோ ரெல்லோரும் உலகம் பொய்யென்று கதறியிருக்கிறார்கள். —திருநாவுக்கரசர்,

> பொய்ம்மாயப் பெருங்கடலில் புலம்பாநின்ற
> புண்ணியங்காள், தீவினைகாள், திருவே, நீங்கள் (6. திருவாரூர் 1.)

என்றும்,

பொய்விரா மேனிதன்னைப் பொருளெனக் காலம் போக்கி
(4. திருச்சோற்றுத்துறை 1.)

என்றும் கூறுகிறார்.

"உலகம் மாயை. மாயை பொய்ப்பொருள்" என்றும், ஆதலால் "உலகம் பொய்த்தோற்றம்" என்றும் இதனால், செவ்வனே விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வினா :—இன்னும் எவற்றில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது?

விடை :—மாணிக்க வாசகர் திருவாசகத்தில்,

மாய வாழ்க்கையை மெய்யென்றெண்ணி
மதித்திடா வகை நல்கினான் (சென்னிப்பத்து 5.)

என்றும்,

திருமந்திரத்தில்,

ஆயும் பொய்ம் மாயை யகம்புறமாய் நிற்கும்
(8 தந்திரம் பராவத்தை 7)

என்றும்,

அருணகிரிநாதர் திருப்புகழில்,

"பொய்மாயையில் உழல்வேனை"

என்றும்,

தாயுமானார் பாடலில்,

சகம் பொய்யெனத் தம்பட்டம் அடியே

என்றும் அத்துவைத வேதாந்த சித்தாந்தம் முரசறையப்பட்டிருக்கிறது.

வினா :—உலகைத் தியானிப்பவனுக்கு முக்தி கிடைக்குமா?

விடை :—கிடைக்காது. பொய்யான உலகைத் தியானிப்பவனுக்குப் பந்தந்தான் ஏற்படும். மெய்யான பரம்பொருளைத் தியானிப்பவனுக்கு முக்தி யேற்படும்.

வினா :—இது எதனால் தெரிகிறது?

விடை :—சாந்தோக்கிய உபநிடதம் 6-வது அத்தியாயத்தில், 16-வது கண்டத்தில், "காய்ச்சிய மழுவை ஏந்துதல்" என்னும் உதாரணத்தால் இது விளக்கப்படுகிறது.

வினா :—எப்படி ?

விடை :—"பொய்யைக் கடைப்பிடித்தவன் திருடன். அவன் காய்ச்சிய மழுவைக் கொள்ளும்போது எரிக்கப்படுகிறான். அவனுக்குப் பந்தம் ஏற்படுகிறது. திருடாதவன் மெய்யைக் கடைப்பிடித்தவன். அவனுக்கு விடுதலை ஏற்படுகிறது" என்னும் பொருளை விளக்கிவிட்டு, அடுத்த வாக்கியத்திலேயே "அது போல, 'எல்லாம் பரமாத்மாவே; நீயும் அவனே' என்ற மெய்யைக் கடைப்பிடித்தவன் பந்தத்தினின்று விடுபட்டு, வீட்டையடைகிறான்" என்று உத்தாலகர் என்னும் முனிவர் தம் குமாரனை சுவேத கேதுவுக்கு உபதேசிக்கிறார்.

[இவ்விடத்துள்ள "அது நீயாயிருக்கிறாய்" என்னும் மஹா வாக்கியம், மோக்ஷத்தின்பொருட்டு உபதேசிக்கப்பட்டதாதலால், "நான் பருத்தவன்" என்னும் உலகோருடைய வாக்யத்தைப்போல பொய்யான வொற்றுமையை யறிவிப்பதன்று"

இதன் விரிவைப் பின்னர்க் காணலாம்.]

3. ஞானத்தாலேதான் முத்தி பெற முடியும்

வினா :—முக்தியை எதனால் பெறமுடியும் ?

விடை : — அறிவால் — அதாவது ஞானத்தாலேதான் — பெற முடியும்.

வினா :—இதற்கு ஆதாரமென்ன ?

விடை:—புருஷஸூக்தத்தில் உள்ள "அந்தப் பரம்பொருளை யறிந்தவன், இவ்வுலகிலே(யே) அழிவற்றவனாகிறான். (நற்)கதிக்கு வேறு வழி இல்லை" என்னும் பகுதி இதற்கு ஆதாரம். இதனால், "அறிவால் மட்டுமே முத்தி பெறமுடியும்"
என்பது தெரிகிறது.

வினா:—இதை இன்னும் யார் யார் விளக்கியிருக்கிறார்கள் ?

விடை :— காரியாசான் சிறுபஞ்சமூலத்தில்

ஞானத்தால் வீடாக நாட்டு (36)

என்றும்,

திருநாவுக்கரசு நாயனார்,

என்னை ஞானத் திருளறுத் தாண்டவன்
றன்னை ஞானத் தளையிட்டு வைப்பனே
(தனி திருக்குறுந்தொகை 3, 2)

என்றும்,

தானத்தைச் செய்து வாழ்வான் சலத்துளே யழுந்துகின்றீர்
வானத்தை வணங்கவேண்டில் வம்மின்கள் வல்லீராகில்
ஞானத்தை விளக்கையேற்றி நாடியுள் விரவவல்லார்க்கு
ஊனத்தை யொழிப்பர்போலும் ஒற்றியூருடைய கோவே
(திருநாவுக்கரசர்-திருவொற்றியூர்-திருநேரிசை 3)

என்றும்,

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில்,

பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று
துறவிச் சுடர்விளக்கந் தலைப்பெய்வார் (1. 7. 1.)

என்றும்,

திருமூலர் திருமந்திரத்தில், (சமாஜப் பதிப்பு 1674-ம் பாடலில்)

ஞானத்தினுற்பத நண்ணு சிவஞானி

என்றும்,

தாயுமானார்,

தன்னையறிந்தவர் தம்மைத் தானாகச் செய்தருளுஞ் சமர்த்தை
(மண்டலத்தின். 5)

என்றும் கூறுகின்றார்கள்.

வினா:—இதைப்பற்றி இன்னும் எங்கே விவரிக்கப்பட்டுள்ளது?

விடை:—பிரபுலிங்க லீலையில்,

உரைசெயிற் பாமஞான மொன்றுமே முத்திக்கேது
சரியை நற்கிரியை யோகந்தாமொரு மூன்று ஞான
மருவுதற்கேது வென்று மறைபுகன் றுரைக்கு மிந்தக்
கருவியைப் பொருளென் றெண்ணிக் களிப்பவர் கயவரன்றே
(சித்தராமய்யர் கதி 69)

என்று விவரிக்கிறார்.

வினா :—ஒருவனுக்கு எத்தகைய அறிவு ஏற்படவேண்டும்?

விடை :—எல்லாம் ஆன்மாவானபடியால், எல்லாம் இரண்டற்ற பரம்பொருள் என்ற அறிவு ஏற்படவேண்டும்.

வினா :—எல்லாம் இரண்டற்ற ஒரே ஆன்மா என்றறியாமல், எல்லாம் வெவ்வேறானவை, இரண்டானவை என்று கொண்டால் என்ன தவறு?

விடை :—"தன்னிலும் வேறாக இரண்டாவது பொருள் உண்டு" என்று எண்ணும்போதுதான், ஆசை முதலியன தோன்றுகின்றன. இவ்வாசை முதலியன துயரம் தோன்றுதற்கான விதைகள். இவை வளர்வதற்கு "இரண்டென்னும் துவைதஅறிவு" பற்றுக்கோடா யிருக்கிறது.

வினா :—முத்தியின் தன்மை யாது?

விடை :—துயரத்திற்குக் காரணம், "ஒரே பரம்பொருள் எல்லாமாய் நிற்கின்றது" என்பதை யறியாததிலிருந்து முளைத்த இரண்டென்னும் துவைதத்தோற்றமாதலால், அந்த இரண்டென்னும் துவைதத்தோற்றத்தை நீக்கிவிடுதலே முத்தி யாகும்.

வினா :—இரண்டென்னும் தோற்றத்தைச் சிதையச் செய்வதெப்படி?

விடை :—இருளில் ஒரு தூண் திருடன்போலத் தோன்றுகிறது. வெளிச்சத்தில் 'தூண்' என்ற உண்மை தெரிந்ததும், தூணிலிருந்து திருடனென்ற தோற்றம் போய்விடுகிறது. அது போலவே, எல்லாம் பரம்பொருள், அவன் ஒருவனே, அவனே உண்மையன். என்ற அறிவு ஏற்பட்டவுடனே இரண்டென்னும் தோற்றம் இல்லாதாகிவிடுகிறது.

வினா :—தோற்றம் இல்லையானால், எஞ்சி நிற்பது யாது? அதனாலேற்படும் பயன் என்ன?

விடை :—இரண்டென்னும் தோற்றம் இல்லாமல் போகவே எஞ்சி நிற்பது எல்லாம் ஒரே உண்மைப்பொருளே யான ஞானமே யாகும். இந்த ஞானந்தான் முத்திக்கு மூலகாரணம். இதனாலேயே, "ஞானத்தால் மட்டுமே முத்திபெற முடியும்" என்பது அத்வைதத்தில் தனிச் சிறப்பமைந்ததொரு முடிபாகிறது.

வினா :—இத்தகைய பேரறிவு எவ்வாறு ஏற்படும்?

விடை :—நல்லொழுக்கம், பக்தி, தியானம், பகுத்தறிவு, பற்றின்மை, இறைவனருள் முதலியவற்றால் ஏற்படும். இதைத் தான் முற்கூறிய 'பிரபுலிங்கலீலை'ப்பாடல் வலியுறுத்துகிறது.

வினா :—பந்தத்துக்குக் காரணமாகிய உலகம் பொய்யென்ற உணர்ச்சியால் என்ன சித்திக்கிறது?

விடை :—பொய்ப்பாம்பு, பழுதை யென்ற அறிவால் நீங்குமாறு அப்படியே உலகம் பொய், பரம்பொருளே உண்மை, அது எங்கும் நிறைந்தது என்ற அறிவால் பந்தம் நீங்கும். அந்நிலையே முத்தி ஆகும்.

4. சீவனும் பரம்பொருளும் வேறல்ல

வினா :—வேதம் சீவனையும் பரம்பொருளையும் பற்றி என்ன கூறுகிறது.

விடை :—"பொருள்களெல்லாம் கற்பனை. அவை யாவும் உண்மையில் பரம்பொருளே" என்று கூறிய வேதமே, "அது நீயாய் இருக்கிறாய்" "இந்த ஆன்மா பிரும்மம்" என்ற தொடர்களால் சீவர்களும் பரம்பொருளும் வேறல்லர் என்பதையும் தெரிவிக்கிறது.

வினா :—வேதத்தில் அது என்னும் சொல்லால் எது குறிக்கப்படுகிறது?

விடை :—பரம்பொருள் குறிக்கப்படுகிறது.

வினா :—'நான்' என்னும் சொல்லால் எது குறிக்கப்படுகிறது.?

விடை :—'சீவான்மா' குறிக்கப்படுகிறது.

வினா :—உலகைப் பரம்பொருள் என்று கூறி, சீவான்மாவைப் பரம்பொருள் என்று கூறாமற்போனால் என்ன குற்றம்?

விடை :—அங்ஙனம் கூறாமற் போனால், பரம்பொருளைத் தவிர வேறொரு பொருள் இருப்பதாக முடியும். 'துவைதபுத்தி துயரந்தரும்' என்று முன்பே கூறினோம். அது மாத்திரமில்லாமல் பரமாத்மாவின் பூரணத்தமைக்கும் பங்கம் ஏற்படும்.

வி௵:—ஜீவாத்துமா வேறு, பரமாத்மா வேறு என்று யாராவது பொருள் கூறுகின்றார்களா ?

விடை :—சிலர் அவ்விதம் கூறுகின்றனர். 'நான் கறுப்பா யிருக்கிறேன்' 'நான் பருத்தவனுயிருக்கிறேன்' என்ற விடத்துக் 'கறுத்துப் பருத்த தன் தேகம் வேறு ; ஆன்மா வேறு' எனினும், இரண்டையும் ஒன்றுபடுத்தி உலகோர் கூறுவது போலவே, ஜீவனையும் அவனின் வேறான ஈசனையும் இவ்வாக்கியம் ஒன்று படுத்திக் கூறுகிறது என்கிறார்கள் வேறு சிலர். முத்தி நிலையில் ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்றானாலும் அந்த அபேதம் உண்மையன்று" என்றும் உரை காண்கிறார்கள்.

வி௵ :—இவ்வுரை சரியானதா ?

விடை :—இல்லை.

வி௵ :—ஏன் ?

விடை:—ஆன்மாவையும் அதனின் வேறான உடலையும் நான் பருத்தவன் என்று ஒன்றுபடுத்திக் கூறுவதே அஞ்ஞான மயக்கத் தால் ஏற்படுவது. ஆதலால், அது பொய்யே. அவ்வெண்ணமே பிறப்பிறப்பென்னும் துன்பத்திற்குக் காரணம். தாயுமான ஸ்வாமிகளும்,

அநியாயமா யிந்த உடலை நானென்றெண்ணி
யந்தகற் காளாகவோ ! (சச்சிதாநந்த சிவம்)

என்று கதறுகிறார். இவ்வெண்ணத்தை அநியாய மென்கின்றார்.

வி௵ :—அதனால் என்ன ஏற்படுகிறது ?

விடை —"நீ அதுவாக இருக்கிறாய்" என்ற மகாவாக்கிய உபதேசம் மோக்ஷத்திற்காக மறைமுடியில், ஞானோபதேசமாக உள்ளது. இவ்வுண்மை யுபதேசத்தை அநியாயமும், பொய்யும் அந்தகற்காளாக்குவதுமான 'நான் பருத்தவன்' என்ற பாமர வாக்கியத்தைப் போலக் கொள்வது சரியன்று.

வி௵ :—சீவாத்ம-பரமாத்ம-அபேதமே உண்மையாயிருக்க, வேறாகத் தோன்றும் தோற்றத்திற்கு வேதம் எதை உவமையாக் கூறுகிறது ?

விடை :—உண்மையான ஒரு சூரியன் அநேக ஜலத்துளி களில் பிரதிபலிக்கும்பொழுது உண்மையல்லாத அநேக சூரிய

பிம்பங்கள் ஏற்படுவதை விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறது. எங்கும் நிறைந்து ஒன்றாயிருக்கும் ஆகாயம் என்னும் வெளி, சுவர் போடப்பட்ட 'மடம்' என்னும் ஒரு கட்டடத்தினாலும், குயவனாலாக்கப்பட்ட 'கடம்' என்னும் ஒரு குடத்தினாலும், சிறிது பெரிது என்னும் தோற்றத்திற்கும் வழங்கப்படுதற்கும் உள்ளாகிறது. இதுவும் சிலவிடங்களில் உவமையாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

வினா:—இவ்வுவமைகள் எதை விளக்க வந்தன?

விடை:—இவ்வுவமைகள் 'சீவத்தன்மை உண்மையன்று' என்பதை விளக்குவதற்காக மட்டும் வந்தன.

வினா:—சீவன் ஸம்ஸாரநிலையில் பரம்பொருளினின்றும் வேறுபட்டவனாகவே இருக்கட்டும்; முத்திநிலையில் புதிதாக ஒற்றுமை யேற்படட்டுமே. அந்த விதத்திலும் முத்தியில் அத்வைதம் ஏற்பட்டு விடுகிறதல்லவா?

முக்காலத்தும் சிவனே சீவனும் மற்றெல்லாமும்

என்று ஏன் கொள்ள வேண்டும்?

விடை:—சீவன் தோற்றத்தாலல்லாமல், உண்மையிலேயே பரம்பொருளினும் வேறுபட்டவனாயின், முத்திநிலையிலும் அச்சீவன் பரம்பொருளுடன் ஒன்றாகமாட்டான். அப்படியொன்றாவதாகத் தோன்றிடினும், அது மெய்யாகாது. பொய்யாயின் முத்தியே யன்று. ஸம்ஸாரநிலையில் தோற்றும் வேற்றுமையே மெய்யாகவும், முத்தியில் தோற்றும் ஒற்றுமை பொய்யாகவும் ஆகும்பொழுது, ஸம்ஸாரநிலையே மோக்ஷமாகும். பொய்யறிவினால் 'பிறவிக் கடல்' ஏற்படும் என்றும், மெய்யறிவினால் 'மோக்ஷம்' சித்திக்கும் என்றும் மேற்கூறிய மறைமுடியாம் சாந்தோக்யம் 'மஹாவாக்யப்ரகரண'த்தில் பறை சாற்றியிருக்கிறதே!

வினா:—மோக்ஷம் புதிதாகத் தோன்றும் ஒற்றுமை என்று கூறுவதில் இன்னும் ஏதாவது குற்றம் உண்டா?

விடை:—உலகில் புதிதாக உற்பத்தியாகும் எத்தனையோ காரியங்களைப்போல், முத்தியும் ஒரு காரியப்பொருள் என்று ஏற்பட்டுவிடும்.

வி௵ :—முத்தியை உற்பத்தியுடைய ஒரு காரியப்பொருள் என்று கொண்டால் என்ன ?

விடை :—“ உண்டாகும் காரியப்பொருளெல்லாம் அழிந்தே தீரும்.” ஆதலால் இம்முத்தியும் அழிந்துவிடும். அழியக்கூடியதை முத்தி யென்று யாரும் விரும்பார். எனவே, முத்தி யென்பதே சித்திக்காது.

வி௵ :—முத்தியை உயர்ந்த உலகில் ஏற்படும் ஒரு வாஸமாகவோ, அல்லது தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தைத் தவிர வேறான ஓர் இன்பமாகவோ கொண்டால் என்ன குற்றம் ?

விடை :—ஐம்புலன்களாலோ அல்லது உள்ளத்தாலோ, தன்னினும் வேறாக அனுபவிக்கப்படும் காட்சிப்பொருள்கள் முதலியவையும் இன்பங்களும் அழிவனவே யாகும், அவ்வகைப் பொருளாய்க் கொண்டால், முத்தியும் அழிய நேரும். ஆதலால், ஜீவனென்னும் அறிவுப்பொருளே உண்மையில் பரிபூரண அகண்ட-பரமாத்ம-வடிவாக எக்காலத்தும் இருப்பினும் மாயை யென்னும் அநாதிப்பொய்த்திரையால் மூடப்பட்டுத் தான் வேறு பட்டவனென்ற பொய் யெண்ணத்தோடிருக்க, மாயாதீதமான திருவருள் கூடும்பொழுது, ஞானக்கதிரவன் உதயமாக அம் மாயையென்னும் இருட்டலம் ஒழிய, தனக்கென்றுமுள்ள நான் பூர்ணனந்தத்தன்மையையே அடைகின்றது. அதுவே முத்தி யாகும். அதுவே சிவம். அதுவே வேதப்பொருள். அது உற்பத்தியாவது மன்று; தன்னைத் தவிர வேறான காட்சிப் பொருளுமன்று; வேறான இன்பப்பொருளு மன்று.

வி௵ :—பரமாத்மாவுக்குப் பூர்ணத்தன்மை உண்டென்று கூறிவிட்டு, அவனைத் தவிர வேறுபட்ட ஜீவன் என்னும் பொருள் இருப்பது அப்பூரணத்திற்குக் குறைவை ஏற்படுத்துமல்லவா?

விடை :—ஆம். பரமாத்மாவைத் தவிர வேறுபட்ட பொருள் இருப்பதாகக் கூறுவது, பரமாத்மாவின் பூர்ணத்தன் மைக்குக் குறைவு தான். நானென்னு மகங்காரத்தையே அப் பூரணத்தில் கரைத்துவிட்டாலல்லாது, பூர்ணத்தன்மை பூர்ண மாகாது. பரமாத்மாவல்லாத பொருளைப் பரமாத்மாவிலே கரைத்தால், அது கரைந்தாலும் வேறு வேறே. பனிக்கட்டியை ஜலத்தில் கரைத்தால், பூர்ணமாய் ஜலமாகிவிடும். ஜலமும் பூர்ண

மாகிவிடும். கரைதலுக்கு முன்னமே இரண்டும் ஒன்றே. கரைந்த பின்னரும் ஒன்றே. ஜலத்தைத்தவிர வேறான உப்பையோ சர்க்கரையையோ கரைத்தால், கரைதலும் பூர்ணமாகாது; ஜலமும் பூர்ணமாகாது. "ஓடும் ஆறுகள் கடலையடைந்ததும், அவற்றின் பெயரும் உருவும் நீங்கி அவை மறைகின்றன. அவ்வாறே பரம்பொருளை யறிந்தவன் பெயருருவங்களை விட்டு மேலான பரம்பொருளை யடைகிறான்" என்று வேதங் கூறுகிறது. இதற்கு மற்றொரு காரணமுங் கூறலாம்.

பிறவியிலிருந்து ஆடுகளின் கூட்டத்தில் வளர்ந்த புலி 'தான் புலியில்லை ஆடு' என்று நினைப்பதுபோல பிரும்மத்தினின்றும் தான் வேறுபட்டவனென்று எண்ணும் வேற்றுமைத் தோற்றம் அஞ்ஞானமயக்கமே.'

இந்த 'ஆறு-கடல்' உதாரணத்தாலும், ஆடு வளர்த்த புலியுதாரணத்தாலும், சீவனுக்கும் பரம்பொருளுக்கும் இயற்கையிலேயே பேதமில்லை யென்பதும், தோன்றும் பேதம் 'உபாதி' யென்னும் வரையறையால் ஏற்பட்டது என்பதும் தெரிகின்றன.

வினா:—'உபாதி' யென்றால் என்ன?

விடை:—கடல்நீர் சூரியகிரணங்களால் இழுக்கப்பட்டு, வானத்தை யடைகிறது. அப்பொழுது, அது 'கார்' என்ற பெயரைப் பெறுகிறது. அதுவே வானத்தினின்று விடுபட்டதும் "நீர்" என்ற பெயரைப் பெறுகிறது. இப்படி ஒரே பொருள் பல இடங்களுக்குத் தக்கபடி பல பெயர்களைப் பெறுவதற்குக் காரணமாயிருக்கும் வானம், மலை முதலியவற்றை 'உபாதி' யென்று சொல்லலாம்.

வினா:—இந்த உபாதிதிருஷ்டாந்தத்தால் கிடைத்தது என்ன?

விடை:—ஒரே நீருக்குப் பல பெயர்கள் வருவது உபாதியாலே தான்; வேறு வேற்றுமை யில்லை. உண்மையில் எல்லாம் ஒரே நீர் தான். அதேபோல சிவனுக்கும் பரம்பொருளுக்கும் வேறுபாடில்லை. இதைத் தான் மேற்கூறிய வேத வாக்கியம் நன்கு தெரிவிக்கிறது.

வினு:—சீவப் பிரம்மைக்யத்தைப் பற்றிக் கூறுஞ் சங்க சங்க நூல் உண்டோ?

விடை:—மதுரைக்காஞ்சியில்,

சிறந்த வேதம் விளங்கப்பாடி
விழுச்சீ ரெய்திய வொழுக்கமொடு புணர்ந்து
நிலமமர் வையத் தொருதாமாகி

என மாங்குடி மருதனுர் கூறுகின்றனர்.

வினு:—அதைப்பற்றித் திருமுறைகள் கூறுகின்றனவா?

விடை:—திருஞான சம்பந்தர்,

"பத்திப்பேர் வித்திட்டே" (திருக்கழுமலம், திருத்தாளச்சதி, 7.)

எனத் தொடங்கும் தேவாரத்தில்,

............மெய்ப் பரம்பொருள்
சேர்வார்தாமே தானுகச்செயுமவ னுறையுமிடம்

என்று கூறுகிருர்.

மாணிக்கவாசகர்

"சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி" (கண்டபத்து 4) என்றும்,
"சித்தமலமறுவித்துச் சிவமாக்கி" (அச்சோப் பதிகம் 1) என்றும்

உரைக்கின்றுர்.

திருமூலர் தமது திருமந்திரத்தில்,

"நானென நீயென வேறில்லை" (சம்பிரதாயம் 11) என்றும்,
"தானே சிவமான தன்மை தலைப்பட" (நின்மலாவத்தை 11) என்றும்,

சீவனெனச் சிவனென்ன வேறில்லை
சீவனுர் சிவனுரை யறிகிலர்
சீவனுர் சிவனுரை யறிந்தபின்
சீவனுர் சிவனுயிட் டிருப்பரே (7 போதன் 1)

என்றும் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கிருர்.

வினு:—இன்னும் யாருடைய வாக்கும் ஆதாரமாயிருக்கிறது?

விடை:—

"முச்சகமே யாதி முழுதுமகண் டாகார
சச்சிதானந்த சிவந்தானென்ப தெந்நாளோ" (நிலைபிரிந்தோர். 8)
"நீ யென நானென வேறில்லை" (பாயப்புலி. 58)

என்னும் தாயுமானவர்வாக்குகளுஞ் சான்றுயிருக்கின்றன.

5. பரம்பொருள் நிர்க்குணமானது

வினா :—பரம்பொருள் சகுணமா? நிர்க்குணமா?

விடை :—பரம்பொருள் உண்மையில் நிர்க்குணமானது. இது அத்வைதத்தின் கொள்கை.

வினா :—பரம்பொருள் சகுணமானதே என்று கூறினால் என்ன?

விடை :— அவ்வாறு கூறினால், பரம்பொருளல்லாததும் பரம்பொருளைப் போன்று அழியாததுமான ஒரு குணகணத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிவரும். உண்மையில் எல்லாம் பரம்பொருளாதலின் அக்குணகணமும் பரம்பொருளே. குணங்கள் வேறு, குணங்களையுடைய அப்பரம்பொருள் வேறு என்ற வேற்றுமையில்லாததால், குணபரிபூர்ணமான அப்பரம்பொருள் நிர்க்குணமே.

வினா :—பரம்பொருளல்லாதது ஏதேனும் உண்டோ?

விடை :—இல்லை. இருக்குமாயின், பரம்பொருள் நிர்க்குணமானது என்பது பொருந்தாது. இதனாலேயே பரம்பொருள் நிர்க்குணமானது என்பதும் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதமான நிர்க்குண பூர்ண ஸாக்ஷாத்காரம், அவரை ஸகுணமாகக் கொண்டு உபாஸித்து அருள் பெறுவதனாலே தான் ஏற்படுகிறது.

வினா :—இதற்கு ஏதேனும் ஆதாரம் உண்டா?

விடை :—

'இளமதி புனைந்த ஈசனதருளால்
அத்துவித வாசனை ஆடவர்க் குண்டாம்
மற்றெவ்வகையினும் இல்லவே இல்லை

என்னும் அப்பையதீக்ஷிதர் வாக்கு முன்னரே எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

பரம்பொருளின் நிர்க்குணத்தன்மை

இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன்
இவனிறைவன் என்றெழுதிக் காட்டொணாதே

(6. அண்டமுங் கடந்த. 10)

என்று திருநாவுக்கரசர் விளக்கியிருக்கிறார்.

வினு :—பரம்பொருள் நிர்க்குணமானல், இந்த சகுணப் பிரிவினை ஏன் ஏற்பட்டது?

விடை :—சாதாரணமாக மனிதர் எங்கும் நிறைந்த பரம் பொருளை யறிந்து அனுபவித்து ஆனந்திக்கும் ஆற்றலற்றவராத லால், நிறைந்த நிர்க்குணமாண அப்பரம்பொருளே அவ்வான் மாக்களிடம் கருணையால், சகுணமான ஒரு வடிவத்தைத் தோற்று வித்துத் திருவருட் சொரிந்து, அதன்மூலம் அவர்களைத் தன்மய மாக்கிக் கொள்ளும். உண்மையில், அது பரம்பொருள். எங்கும் நிறைந்தது. நிர்க்குணமானது. உண்மை தெரியாதபோது சகுணம். இதனுலே தான் வேதம் ப்ரச்னோபனிஷத்தில் பரம் பொருளை இரண்டு வகையாகப் பரம் என்றும் அபரம் என்றும் கூறியது.

வினு :—இதற்கு ஏதேனும் திருஷ்டாந்தம் உண்டா?

விடை :—நெய் உருகிய நிலையில் வெண்மை நிறமும் கட்டி யான தன்மையும் இல்லாதிருந்தும், சீதள சம்பந்தம் ஏற்படுங் கால், அதில் கெட்டியும் வெண்மையும் தோற்றுவதுபோல, ஒரு குணமும் குறியுமில்லாத பரம்பொருள் அஜ்ஞானத்தினின்றும் நீங்காத ஆன்மாக்களை நோக்கிக் கருணை யென்னும் சீதளத்தைத் தழுவி சகலகலியாணகுணங்களையும் சக்திகளையும் தோற்று வித்து ஏற்றுக்கொள்கிறது.

வினு :—இதற்கு ஏதாவது ஆதாரம் உண்டா?

விடை :—பரம்பொருள் சகுண ரூபமாய்ப் பிராமண வடி வங்கொண்டு தன்னைக் கடைத்தேற வைத்த மேன்மையை மாணிக்கவாசகர்,

"இந்திரஞாலம் போலவந்தருளி" (கீர்த்தித்திருவகவல், 94) என்றும்
"இந்திரஞாலங் காட்டிய வியல்பும்" (கீர்த்தித்திருவகவல், 43)

என்றும் போற்றி, நிர்க்குணம் சகுணமாயிற்றென்ற கருத்தைக் குறிப்பிடுகிறர்.

6. ஜீவன்முத்தி (உயிருடன் விடுபெறுதல்)

வினா :—முத்தி இம்மைப்பயனா? மறுமைப்பயனா?

விடை :—முத்தி இம்மைப் பயனாகும் என்பதாலேதான் 'ஜீவன்முத்தி' ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

வினா :—இவ்வாறு கூறுதற்கு ஆதாரம் என்ன?

விடை :—"அவனை இவ்விதம் அறிந்தவன் இம்மையில் அமிருதத்துவம் என்னும் முத்தியை அடைந்தவனாகிறான்" என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இது, 'இஹ' என்னும் இம்மைச் சொல்லுடன் கூடி, 'புருஷஸூக்த'த்தில் இருக்கிறது.

வினா :—இம்மை என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் என்ன?

விடை :—இம்மை என்னும் சொல்லுக்குப் பகவானால் கீதையில் 'உடலை விடுவதற்குமுன்' என்று பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

வினா :—ஜீவன்முக்தியைத் தெரிவிக்கின்ற வேறு ஆதாரங்கள் எவை?

விடை :—'இம்மையிலறிந்தால் உண்மையிருக்கிறது' என்பது ஈசாவாஸ்ய உபநிடதம். வாமதேவ முனிவருக்குக் கருவிலேயே முத்தி கிடைத்ததென்று "கருப்பத்தில் இருந்துகொண்டே இவற்றையறிந்தே" என்று தொடங்கும் ஐதரேய உபநிஷத்தும் விளக்குகிறது.

வினா :—தமிழ்மொழியில் ஜீவன்முத்தியைத் தெரிவிக்கின்ற ஆதாரம் யாது?

மாங்குடி மருதனார் இயற்றிய மதுரைக்காஞ்சியில்

சிறந்த வேதம் விளங்கப் பாடி விழுச்சீ ரெய்திய வொழுக்கமொடு புணர்ந்து
நிலமமர் வையத் தொருதா மாகி உயர்நிலை யுலக மிவணின் றெய்தும்

என்பதும்

திருவள்ளுவர் திருக்குறளில்

ஆராவியற்கை யவா நீப்பி னந்நிலையே
பேரா வியற்கை தரும் (370)

என்பதும்.

விடை :—சடகோபமுனிவர் அருளிய திருவாய்மொழியில்

நன்றாய் ஞாலம் கடந்துபோய் நல்லிந்திரியமெல்லா மீர்த்து
ஒன்றாய்க் கிடந்த வரும்பெரும் பாழுலப்பிலதனை யுணர்ந்துணர்ந்து
சென்றாங் கின்பதுன்பங்கள் செற்றுக்களைந்து பசையற்றால்
அன்றேயப்பொழுதே வீடதுவே வீடு வீடாமே (8, 6, 8)

என்பதும் ஆதாரம் ஆகும்

வினா :—மரணத்திற்குப் பின்னர்தான் முத்தி கிடைக்குமென்று கூறினாலென்ன ?

விடை :—முத்திக்கு வேண்டிய சித்தசுத்தி உயிருள்ளபோதே கிட்டாதாயின், மரணத்தால் மாத்திரம் தோன்றும் என்பது பொருத்தமாய் இல்லை. 'இந்த ஜன்மத்தில் ஜீவித்திருக்கும்பொழுதே முத்தியடைவது' என்பதுதான் பொருத்தமாயிருக்கிறது. இந்த ஜீவன்முத்தியே ஸாக்ஷான்முத்தி யாகிறது.

வினா :—கிரமமுத்தி என்பது என்ன ?

விடை :—யாகஞ் செய்தல், தெய்வவழிபாடு, யோகப் பயிற்சி முதலியவற்றிலே சித்தி பெற்றவனுக்கும், துறவறத்தை முறைப்படி யனுஷ்டிப்பவனுக்கும், கைலாசம் வைகுண்டம் முதலிய சகுணப்பிரும்மஉலகம் கிடைக்கும். இதைப் 'படிப்படியாய் அடையும் முத்தி' என்று கூறலாம். இதைத்தான் வேதம் முதலியன 'கிரமமுத்தி' என்று கூறுகின்றன.

வினா :—சகுணப்பிரும்ம உலகத்தில் இருப்பவர்கள், நிர்க்குணப்பிரும்மத்தில் அடங்குவதெவ்வாறு ?

விடை :—'மஹாப்பிரளயம்' என்னும் ஊழிக்காலத்தில் இறைவனுடைய திரிமூர்த்தியுருவங்களும் மறைந்துவிடும். அந்தக் காலத்தில் மேற்கூறிய முத்தர்களுக்கு நிர்குணப்பிரும்ம சாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும். உடனே அவர்கள் நிர்குணப் பிரும்மத்தில் அடங்குவர்.

வினா :—உயிர் நீங்கும் வரை ஸர்வாத்மபாவம் ஏற்படாதவர்களுக்கு ஊழிக்காலத்தில் ஸர்வாத்மபாவம் ஏற்படுவதெவ்வாறு ?

விடை :—அவ்வூழிக்காலம்வரை இறைவன் முன்னிலையில் இருந்த ஒரு விசேஷத்தினால், அத்வைதஞானம் உதயமாகி,

இறைவனது சகுணமூர்த்தியும் மறையும் அக்காலத்தில் இவனது சீவத்தன்மையும் அழிந்து நிர்குணப்பிரும்மத்தில்ஐக்கியமாகிறான்.

வி:—இப்படிக்கூறுவதற்கு ஏதேனும் ஆதாரம் உண்டா?

விடை:—உண்டு. "பிரளயம் வந்தகாலத்து அவரனைவரும் பிரும்மாவுடன் ஆன்மஞானிகளாய், பரார்த்தகாலத்தின் முடிவில் மோக்ஷத்தை யடைகின்றனர்." (முண்டகோபநிஷத், 3, 2, 6) என்னும் வேதவாக்கியம் மேற்கூறியதை விளக்குகிறது.

7. ஸத்தியத்தின் மூவகை நிலை

வி:—'ஸத்தியம்' அல்லது 'ஸத்தை' என்பதற்குப் பொருளென்ன?

விடை:—'உண்மை' என்பது பொருள்.

வி:—இந்த ஸத்தை எத்தனை வகைப்படும்?

விடை:—(1) பாரமார்த்திகஸத்தை (2) வியாவஹாரிக ஸத்தை (3) பிராதிபாஸிகஸத்தை என்று மூன்று வகைப்படும்.

வி:—பாரமார்த்திக ஸத்தை என்பது என்ன?

விடை:—பழுதையிலே தோன்றும் பாம்பு முதலிய பொய்ப் பொருள். அதற்கு அடிப்படையான பழுதையைக் கண்டதும் விலகிவிடுகிறது. கனவிலே கண்ட பொருளும், விழித்துக் கொண்டவுடன் போய்விடுகிறது. இவ்வாறே மலையும் கடலும் நிறைந்த இந்த உலகம் முழுவதும் அதற்கு ஆதாரமாகிய பரம் பொருளைக் கண்டதும் போய்விடுகிறது. பரம்பொருளிற்காணும் நிலையே 'பாரமார்த்திக ஸத்தை' என்று கூறப்படும்.

வி:—வியாவஹாரிகஸத்தை என்பது யாது?

விடை:—கனவு, மயக்கம் முதலியவை நீங்கிய ஸாதாரண விழிப்புடன் வியவஹாரங்களைக் கவனிக்கும் உண்மைக்கு வியாவ ஹாரிகஸத்தை என்று பெயர்.

வி:—பிராதிபாஸிகஸத்தை என்பது என்ன?

விடை:—கிளிஞ்சல் வெள்ளியாகத் தோற்றும் மயக்கநிலை யிலும், கனநிலையிலும் உண்டாவது பிராதிபாஸிகஸத்தை என் னும் தோற்ற உண்மை.

வின:—பாரமார்த்திகம் முதலிய ஸத்தைகளைத் தெரிவிக்கும் வேதப்பகுதி யாது?

விடை:—'ஸத்தியம் ஸத்தியமாயும், பொய்யாயுமாயிற்று' என்னும் தைத்திரீயஉபநிடதம் பாரமார்த்திக உண்மைப் பொருளாகிய பிரும்மமே வியாவஹாரிக உண்மையான பூமி முதலிய உருவத்துடனும், பிராதிபாஸிக மாகிய பொய், கனவு முதலிய உருவத்துடனும் இருந்தது என்று எடுத்துச் சொல்லுகிறது.

வின:—'ஸத்தியத்திற்கு ஸத்யம்' எனத் தொடங்கும் வேதப்பகுதி எதை விளக்குகிறது?

விடை:—"ஸத்தியத்திற்கு ஸத்தியம்; அவையெல்லாவற்றிற்கும் இவன் ஸத்தியம்" என்னும் வேதம், அந்தப் பாரமார்த்திக ஸத்யமான பரம்பொருளே வியவஹார உலக உருவமாகவும் உலக நிலையிலேயே பொய்யாகிவிடுகின்ற தோற்றப் பொருள்களாகவும் ஆகி நிற்கின்றான் என்று சிருஷ்டிக் கிரமத்தைக்கூறி, ஸத்தைகளின் மூவகை நிலைகளையும் விளக்குகிறது.

தாயுமானஸ்வாமிகளும்.

இந்திர சாலங்கனவு கானனீரென வுலக மெமக்குத் தோன்ற
(பொருள் வணக்கம், 6)

என்றருளியிருக்கிறார்.

வின:—இவ்விதம் கூறுவதன் பயன் என்ன?

விடை:—இவ்வாறு கூறுவதன் பயன் தோற்றங்களை யொழித்து நிறைந்து நிற்பதே.

8. அரியும், அரனும் ஒன்றே

வின:—சிவனுக்கும், திருமாலுக்கும் வேறுபாடு உண்டா?

விடை:—அத்வைதக் கொள்கையின்படி, வியவஹாரநிலையிலுங்கூட சகுணப்பிரும்மத்தை யுபாஸிக்கும்போது சிவனுக்கும் திருமாலுக்கும் வேறுபாடில்லை.

வின:—இப்படிக் கூறுவதற்கு வேத ஆதாரம் உண்டா?

விடை:—"எதனிடமிருந்து இவ்வுலகப் பொருள்கள் பிறந்தனவோ, எதனால் பிறந்தவை வாழ்கின்றனவோ, எதனுள்

ஒடுங்குகின்றனவோ, அதையறிந்துகொள், அது பிரும்மம்" என்று வேதங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு மூவகைச் செயல்கள் இருப்பதனாலேதான், ஒரே பரம்பொருளுக்கு அயன், அரி, அரன் என்னும் பெயர்களும், உருவங்களும் கொள்ளப் பட்டன.

வினா :—இவ்வாறு வேறுபாடில்லை என்பதற்கு, உலக வியவஹாரத்தில் ஏதாவது உதாரணம் கூறமுடியுமா ?

விடை :—முடியும்: உலகியலிலேகூட இராமனுக்கும் கண்ணனுக்கும் வேற்றுமையில்லை. தென்முகக்கடவுளுக்கும், சிவபெருமானுக்கும் வேற்றுமையில்லை. ஆதலால், அரன், அரி முதலிய மூர்த்திகளை வேறுபடுத்தி ஆத்திரங்கொள்ள இடமில்லை.

வினா :—தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரின் வாழ்க்கையில் ஒரு ஸம்பவம் தெரியுமா ?

விடை :—தெரியும். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், ஆழ்வார் பன்னிருவரில் ஒருவர். அவர் ஸ்ரீ ரங்கத்தில் அரங்கனைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார். அவரிடம், சில அடியார்கள் வந்து, "திருப்பதியிலிருக்கும் திருவேங்கடமுடையானைத் தாங்கள் பாடவேண்டு" மென்று கோர, திருவேங்கடமுடையான் விஷ்ணுவே என்று அவர் அறிந்திருந்தும், "அரங்கனைப் பாடிய வாயால் குரங்கனைப் பாடமாட்டேன்" என்றுகூறித் திருவேங்கடமுடையானைத் தூக்கியெறிந்துவிட்டார். அதனாலேதான் திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஒரு ஆழ்வார் பாடல் குறைவு.

வினா :—திருவேங்கடமுடையானைக் குரங்கன் என்று கூறக் காரணம் என்ன ?

விடை :—திருப்பதி மலையில் குரங்குகள் அதிகமாயிருப்பது தானும்.

வினா :—அபேத உண்மையினை அறிந்திருந்தும், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும், அவர் போன்ற சிலரும் பிடிவாதமாயிருப்பதற்குக் காரணமென்ன ?

விடை :—அவரவர் உபாஸனமூர்த்தியிடமிருக்கும் அன்பு மேலீடுதான் காரணம்.

வினா :—எல்லா ஆழ்வார்களும் இப்படித்தான் பிடிவாதம் கொண்டிருக்கிறார்களா ?

விடை :—இல்லை. சாந்தம் மேலிட்ட சில ஆழ்வார்கள், ஹரிஹராத்வைதத்தையே வெள்ளிடை மலைபோல் விளக்கிப் பரம்பொருளை வழிபட்டிருக்கிறார்கள்.

வினா :—ஏதேனும் உதாரணம் உண்டா ?

விடை :—பொய்கையாழ்வார்.

அரன் நாரணன் நாமம் ; ஆன்விடை புள்ளூர்தி ;
யுரை நூன் மறை ; உறையுங் கோயில்—வரைநீர் ;
கரும மழிப்பளிப்புக் கையதுவே நேமி ;
யுருவ மெரிகார்மேனி யொன்று (முதற்றிருவந்தாதி, 5)

என்றும், பேயாழ்வார்

" தாழ்சடையும் நீண்முடியும் ஒண்மழுவுஞ் சக்கிரமுஞ்
சூழரவும் பொன்னாணுந் தோன்றுமால்—சூழுந்
திரண்டருவி பாயுந் திருமலைமே லெந்தைக்
கிரண்டுருவு மொன்றா யிசைந்து (மூன்றாம் திருவந்தாதி, 63)

என்றும் ஹரிஹராபேதத்தைத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

அரியுமாகி யயனுமாகி யண்டமெங்கு மொன்றதாய்
பெரியதாகி யுலகுதன்னி னின்றபாத மொன்றலோ
விரிவிதென்று வேறுசெய்து வேடயிட்ட மூடரே
அறிவிலேனு பாருமிங்கு மங்குமெங்கு மொன்றதே

என்ற ஒரு பழைய பாசுரம் மூர்த்திகளின் அபேதத்தைக் கூறுகிறது.

வினா :—இந்தப் பாசுரத்திலுள்ள 'பெரியதாகி யுலகுதன்னில் நின்ற பாதம் ஒன்று' என்பது எதைக் குறிக்கிறது ?

விடை :—சிவபெருமானைக் குறிக்கிறது. இது சிவபெருமானது அறுபத்து நான்கு மூர்த்தங்களுள் ஒன்றாகிய ஏகபாத மூர்த்தத்தைக் குறிக்கிறது.

வினா :—இந்த மூர்த்தி எப்படிக் காட்சியளிக்கும் ?

விடை :—ஹரி, ஹரன், ப்ரம்மா மூன்று மூர்த்திகளும் சேர்ந்து, நடுவில் சிவபெருமானும் ஒருபுறத்திலே திருமாலும், இன்னொருபுறத்திலே பிரும்மாவுமாக காட்சியளிக்கும். மூன்று

மூர்த்திகளுக்குமாக ஆறு பாதங்கள் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் அவ்வாறின்றி, ஒரே பாதந் தான் இருக்கும். இதுவும் மூன்றும் ஒன்றுதான் என்பதற்கு ஓர் ஆதாரமாகும்.

வினா :—இத்தகைய மூர்த்தங்களை எந்தக் கோயில்களில் காணலாம்?

விடை :—மதுரை, சிதம்பரம் போன்ற க்ஷேத்திரங்களி லுள்ள திருக்கோயில்களில் காணலாம்.

வினா :—ஹரிஹராபேதத்தைத் தெரிவிக்க உபனிஷத்துக் களில் ஏதாவது ஆதாரம் உண்டா?

விடை :—உண்டு. "சாந்தம்" என்றும் "அத்வைதம்" என்றும் அடைமொழியிட்டு (மாண்டூக்கிய வேதப் பகுதியில்) 'சிவம்' என்னும் சொல்லால் பரம்பொருள் கூறப்பெறுகிறது. "அது விஷ்ணுவினுடைய பரமபதம்" என்னும் பொருளுடைய கடவல்லி வேதப்பகுதி 'விஷ்ணு' என்னும் சொல்லால் பரம் பொருளைக் கூறுகிறது. எல்லா உபனிஷத்துக்களும் ஒரே பரம் பொருளையே கூறுவதால் சிவனும் விஷ்ணுவும் ஒன்றே என்கிற ஹரிஹரா த்வைதம் சித்திக்கின்றது.

ஓம் தத் ஸத்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

அத்வைதமே பரமரகசியம்

போலகம் ராம சாஸ்திரிகள், சென்னை

பகவத்பாதர்களுக்குப் பின்னும் பேதவாதக்கொள்கைகள் ஏற்படுவதற்குத் தத்வமுறையிலுள்ள மூல காரணம் யாது? "பரம்பொருளே மெய்ப்பொருள். உலகம் வெறும் தோற்றம்; அத்தோற்றமும் உண்மையில் அப்பரம்பொருளின் தோற்றமே. தோற்றம் விலகி எல்லாம் பரம்பொருளாய்ப் பிரகாசிப்பதே முக்தி" என்று, மறைமுடிகளில் முரசறையப் பெற்ற பரமாத்வைததத்வத்தை ஸ்ரீ பகவத் பாதர்கள் ஈசாம்சமாக "சங்கரச் சங்கரஸ் ஸாக்ஷாத்" எனறபடி அவதரித்துச் சித்தாந்தம் செய்த பின்னரும், "உலகமும் மெய், வேற்றுமையும் தோற்றமன்று, மெய்யே" என்னும் பேதவாதத்தைத் தழுவிய வைணவம் சைவம் முதலிய கொள்கைகள் கிளம்புவதற்கு என்ன காரணம்?

காரணமுண்டு. "பக்குவமில்லாதவர்கள், அதாவது, அனதிகாரிகள் அனேகர் வாய்மாத்திரத்தில் அத்வைதமாம் வேதாந்தம் பேசி அனுஷ்டானத்தில் தாமும் ஏமாறி பிறரையும் ஏமாற்றி விடுவார்களே" என்ற உணர்ச்சியே காரணம். "ந புத்தி பேதம் ஜனயேத் அஜ்ஞானாம் கர்மஸங்கினாம்" என்கிறார் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான். "ஒரே பரம்பொருள் எல்லாமாய் நிறைந்து நிற்கின்றது என்பதே தத்வமாயினும், அதை அறியக்கூடாத நிலையிலுள்ளவர்கள் உலககர்மத்தி லீடுபட்டுக்கொண்டிருக்குங் காலத்தில், அவர்களுக்குத் தத்வோபதேசஞ்செய்து அவர்களது புத்தியை மாற்றாதே. அபக்குவிகள் ஞானோபதேசத்தைக் கேட்டால் பிஞ்சிலே பழுத்த வெம்பலாக ஆகிவிடுவார்கள். ஆகையால் அவர்களுடைய விஷயத்திலே தத்வத்தை எப்படியாவது மறைத்து வைப்பதே நலம். அத்தத்வத்தை நிந்தித்தாவது மறைத்தாகவேண்டி யிருக்கிறது." அதே பகவான் கீதையின்

ஒன்பதாம் அத்யாயத்தில் அத்வைத தத்வத்தை விளக்குமிடத்து "இதுவே ராஜவித்யை, இதுவே ராஜகுஹ்யம், இதுவே பவித்ரம், இதுவே உத்தமம்" என்கிறார். ராஜவித்யை என்பதினால் இவ் வித்யையே ராஜாங்கமாக எல்லாவற்றினும் உயர்வில் அமர்ந்தது என்று விளக்கப்படுகிறது. ஆயினும், இது ராஜகுஹ்யம்; பரம ரஹஸ்யமாய் வைத்து ரக்ஷிக்கவேண்டிய வித்யைகளில் இதே முதன்மையானது. இப்படி, பரமரஹஸ்யமாய் ரக்ஷிக்கவேண்டிய உத்தமவித்யையை, ரஸவாதவித்தையைக் குழந்தைகள் கையாடாமல் ரக்ஷிக்க வேண்டியதுபோல, நிந்தித்தாவது உலகத்தில் பெரும்பாலான அபக்குவிகளாகிற குழந்தைகளிடமிருந்து ரக்ஷிக்கவேண்டியது அவசியமாயிற்று. அத்தத்வத்திற்குச் சாதனமான மார்க்கங்களையே முடிவென கூறவேண்டியதாயிற்று, அத்தத்வத்தை மறைத்து வைத்தாலும், சாதன மார்க்கத்தைச் சரியாய் அனுஷ்டிக்கும்பொழுது, தத்வம் தானாகவே பிரகாசிக்கும். தெய்வபக்தியைக் கொண்டு வேதவாதமாக பிற்காலத்தில் உதித்த மதங்களுக்கு, தத்வமுறையில் ஆதாரம் இதுதான்.

இந்த ஆதாரம் பகவத்கீதையில் மாத்திரமே யல்லாமல், ஏனைய மஹான்களினுடைய திருவாக்குகளிலும் நிலைபெற்று நிற்கிறது.

நிர்விசேஷம் பரம் ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்கர்(த்)துமனீஶ்வரா: |
யே மந்தா: தேநுகம்ப்யந்தே ஸவிசேஷ நிரூபணை: ||

பேதமற்ற பரம்பொருளை அறிந்துகொள்ளும் ஆற்றலில்லாதாருக்காகவே கருணையினாலே பேதத்துடன்கூடிய ஈசுவர தத்வம் நிரூபிக்கப்படுகின்றது. பக்தியில் வேகமாக ஈடுபட்டவர்களுக்கும் பக்தியால் அடையக்கூடிய பயனைக்கூட உதறித்தள்ளுங் குணம் சிலசமயம் ஏற்படும். இவ்வுலகத்திலுள்ள ஒரு கோவிலிலுள்ள மூர்த்தியினிடத்தில் விசேஷமாக ஈடுபட்ட ஒரு அடியார் "வைகுண்ட வாஸேபி நமே பிலாஷ:" என்கிறார். சகுணமான வைகுண்ட லோகத்தைவிட. தன்னூர்க்கோவிலே அவருக்குப் பெரிதாகத் தோன்றுகிறது "உன்னிடம் பக்தி எனக்கிருந்தாற் போதும். உன்னால் கொடுக்கப்படும் மோக்ஷம் வேண்டாம்.

அத்வைத நிலையும் வேண்டாம்" என்கிறார்கள் பல அடியார்கள். இவ்விரமனோநிலையே பிற்காலத்தனவாகிய அனேக மதங்களுக்கு உண்மையில் மூலம். "பக்தி போதும், மோக்ஷம் வேண்டாம்" என்பவர்களுக்கே சுத்தபக்தி உண்மைப்பக்தியாகி அவர்கள் வேண்டாமென்கிற மோக்ஷமாகிற அத்வைத நிலை அவர்கள் அறியாமலேயே அவர்களை அடையும். தான் அறியாமலேயே தனக்குப் பந்தநிவிருத்தியென்னும் மோக்ஷம் கிடைப்பதை "த்ரியம்பக மந்த்ர" மென்னும் வேதமந்த்ரம் திருஷ்டாந்தத்தோடு நிரூபிக்கிறது. அரசமரத்துப்பழம் காம்பினின்று விடுபடுகிறது. காம்பு இருக்குமிடத்தேயிருக்க, பழம் மாத்திரம் வேறிடம் செல்லுகிறது. வெள்ளரிப்பழம் காம்பினின்றும் விடுபடுவது இதற்கு மாறான முறை. பழம் இருந்தவிடத்திலிருக்க, காம்பு விலகுகிறது. பூமியில் படர்ந்த வெள்ளரிக் கொடியிலுள்ள பூர்ணபக்குவமான வெள்ளரிப்பழத்திற்குத் தன்னிடத்திலிருந்து பந்தம் என்று விலகிற்று என்றுகூடத் தெரியாது. இவ்வெள்ளரிப் பழத்தை திருஷ்டாந்தமாக வைத்து நிரூபிக்கப்பட்ட மோக்ஷமே அத்வைதமோக்ஷம். இதை நிரூபிப்பதே 'த்ரியம்பக' மந்திரம். இம்முக்திக்காகவே முக்கண்ணனை வழிபடுவது என்று கோஷிக்கிறது அம்மந்திரம்.

சிவம்

ஸ்ரீ:

அத்வைத சாஸ்திரமே பிருப்மவாதமெனும் சுத்தமார்க்கம்

ஸ்ரீ. நா. கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள், தேவகோட்டை

திருவிளையாடற் புராணத்தில்,

மறைவழி மதங்கட் கெல்லாம் மறைபிரமாணம் பின்சென்
றறைதரு மிருதி யெல்லா மவைக்கனு குணமா மின்ன
முறையினுன் ஸ்மார்த்த மென்று மொழிவதம் மார்க்கஞ் சேர்ந்த
துறைகள் வைதிகமா மேலாச் சொல்வதிச் சுத்த மார்க்கம்

திருவிளையாடற் புராணத்தில்,

அருமறை நால்வேறு கையால் வருணமாச் சிரமங்களு நான்காந்
தருமம் யாகாதி கருமமு முறையின் றகைமையிற் றேன்றின மறையுங்
கருமநூன் ஞானநூலென விரண்டாங் கருமநூலிவ னருச்சனைக்கு
வரும்வினை யுணர்த்து ஞானநூ லிவன்றன் வடிவிலா வடிவினை
யுணர்த்தும்

என்று கூறப்படுகிறது.

மாயாவாதி யாவார் யாவர்?

மாயை ஒன்றினையே உலகுக்கு உபாதானகாரணம் என்றும், மாயை முக்காலத்தும் அழியாதது என்றும் கூறுவோரே நியாயப்படி மாயாவாதிகள்.

உதாரணமாக, பரமாணுவை உலகத்திற்கு முதற் காரணமாகக் கூறும் தார்க்கிகர் பரமாணுவாதிகள்; வையாகரணர் சப்தப்பிரும்மவாதிகள்; யோகாசாரர்கள் க்ஷணிகவிஜ்ஞான வாதிகள்; மாத்யமிகர்கள், சூன்யவாதிகள்; இவ்வாறே மாயாவாதிகள் என்ற பதம் ஸாங்கியர்களைக் குறிக்கிறது. அத்வைதிகள் பிரும்மவாதிகளா யிருக்கிறார்கள்.

"வேதாந்தம் சுத்தம்" (திருமந்திரம், சுத்தம் சைவம் 4) என்ற திருமூலர் கருத்துப்படி பார்த்தால், 'சுத்த சைவந் தான் வேதாந்தமென்று கூறப்படுகிறது; மாயா வாதம் என்ற பெயராலன்று' என்பது தெரிகிறது.

*வைஷ்ணவத்வைதிகள் பிரக்ருதியை (விஷ்ணுமாயையை) உலகத்திற்கு உபாதானகாரணம் என்கின்றனர். சைவத்துவ திகளும் மாயையையே உலகுக்கு உபாதானம் என்கின்றனர். இவ்விருவரும், மாயையை त्रिकालाबाध्या "முக்காலத்திலும் அழி யாதது" என்றும் கூறுகின்றனர். ஆதலால், முற்கூறிய முறை யில் கவனித்துப் பார்க்கும்போது, இருவருடைய கொள்கையும் 'மாயாவாதம்' என்பது பொருத்தமாகிறது. விசிஷ்டாத்வைதி களும் 'அபிந்நநிமித்தோபாதான'த்தை ஒப்புக்கொள்வதாகக் கூறியபோதிலும், "பகவத் ஸ்வரூபம் நிமித்தகாரணம்; பகவத் சரீர ரூபமான பிரக்ருதியே ஜகத்துக்கு உபாதான காரணம்" என்று ஆழ்ந்து ஆராயும்போது, தெரிவிக்கிறார்கள். ஆதலால், அவர்களுடைய மதத்திலும், "வேதத்தில் மாயை என்று கூறப் பட்ட பிரகிருதியே ஜகத்துக்கு உபாதானகாரணம்" என்ற முடிபு ஏற்படுகிறது. அவர்கள்மதத்தில், மாயை ஞானத்தால் அழியக்கூடியதில்லையாதலால், மாயை முக்காலத்தும் அழியாத தாகிறது. ஆகையாலும், மாயை ஜகத்துக்கு உபாதானகார ணம் என்பதும், மாயை நித்யம் என்பதும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

---

*வேதத்திலேதான் "மாயை" என்ற சொல்லாலேயே உலகத்திற்குக் காரணமான ப்ரக்ருதி குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாயையையே ப்ரக்ருதி யென்றும் மாயையோடு கூடினவனையே மகேசுவரனென்றும் அறிய வேண்டும். (சுவேதாசுவதர உபநிஷத் 4-வது அத்யாயம் 10-வதுமந்த்ரம்.)

ரிக்வேதத்தில் "ஒரே ஈசுவரன் பல வுருவங்களாய் ஆவதற்குக் காரணம் மாயா சக்திகள்" (6-வது மண்டலம் 4-வது அனுவாதம் 4-வது சூக்தம்) என்று மாயை யென்னும் சொல்லாலேயே மாயை குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. வேதமதத்தின் உட்பிரிவுகள் ஒவ்வொன்றும் மாயை யென்னும் சொல்லுக்கு வேறு வேறு இலக்கணங்கள் கூறலாம்; ஆயினும் மாயை வேதத்தில் கோஷிக்கப்பட்டதே. அங்ஙனமிருக்க, "வைதிக அத்வைத வாத சித்தாந்தத்தை மாத்திரமே மாயாவாதம் என்று மற்ற சித்தாந்தங்கள் பிரித்துத் தீர்மானமாக வ்யவகரிப்பதாலேயே அத்வைத ப்ரம்மவாத மொன்றே வேதசித்தாந்தமென்று ஏற்படுகிறது.

எனவே, விசிஷ்டாத்வைதிகளை மாயாவாதிகள் என்று கூறுவதும் நன்கு பொருந்தி யிருக்கிறது.

அத்வைதசாஸ்திரத்தில் அப்படியில்லை. அத்வைதமதத்தில், "மாயையுடன் கூடிய பிரும்மந்தான் விவர்த்தஉபாதான காரணம்" என்று கூறப்படுகிறது. தனித்த மாயை மாறுபடுந் தன்மையுள்ள பரிணாமிஉபாதான காரணம் மட்டுமே என்று சொல்லப்படுகிறது. எனவே, அத்வைதமதத்தில் தனிப்பட்ட மாயைதான் ஜகத்துக்குப் பரிணாமிஉபாதானகாரணம்.

ஞானம் பிறந்தவுடன் அம்மாயை அழிந்துவிடுமாதலால், அத்வைதமதத்தில் மாயை முக்காலத்திலும் அழியாத நித்தியமான வஸ்துவன்று. தனிப்பட்ட மாயை ஜகத்துக்கு உபாதானகாரணம் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையாலும், அத்வைதமதம் மாயையை யழிப்பதற்காகவே விளங்குகிறதாதலாலும், அத்வைதசாஸ்திரம் மாயாவாதமன்று. ஆனால், இவ்வத்வைதசாஸ்திரம் பிரும்மவாதசாஸ்திரமே. 'அத்வைதப் பிரும்மவாதம்' என்ற சொல் பல விடங்களில் வழங்கப்படுகின்றது. வேதத்தில் 'பிரும்ம வித்து' 'பிரும்மவாதி' என்ற சொற்கள் காணப்படுகின்றன. மீமாம்ஸகர் முதலிய வைதிகர்களும், பௌத்தர் முதலிய அவைதிகர்களும், தங்கள் தங்கள் சாஸ்திர நூல்களில் அத்வைதசாஸ்திரத்தையே 'பிரும்மவித்துக்களின் மதம்' என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

'மாயாவாதிகள்' என்பது ஸாங்க்யர்களைக் கூறும் என்பதற்கு ஆதாரம் :—

சைவத்திருமுறைகளுள் ஒன்றான திருமந்திரத்தில்,

"ஆகின்ற தொண்ணூறோ டாறும் பொதுவென்பர்,
ஆகின்ற வாறா றருஞ்சைவர் தத்துவம்,
ஆகின்ற நாலேழ் வேதாந்தி, வயிணவர்க்கு
ஆகின்ற நாலாறு, ஐயைந்து மாயாவாதிக்கே"

என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தப் பாட்டில், 'மாயாவாதி' என்ற சொல்லும் 'வேதாந்தி' என்ற சொல்லும் தனித்தனியே காணப்படுகின்றன. இங்கு, இருபத்தைந்து தத்வங்களோடு கூடியவனென்று கூறப்படுகிற ஸாங்கியனைக் காட்டிலும் வேறாகவும், முப்பத்தாறு தத்

வங்களையுடைய சைவனைக் காட்டிலும் வேறாகவும் ஒருவன் 'வேதாந்தி' என்ற சொல்லால் குறிப்பிடப்படுகிறான். அவனே வேதாந்தி, அத்வைதப்பிரும்மவாதி. "ஆகமங்களா லளந்தறியப் பட்ட தத்வம் முப்பத்தாறு உடையவனையும் வேதசம்மதமான தத்வங்களை யுடையவனையும் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒருவனே மாயாவாதி, அவனே ஸாங்க்யன் என்பது தெளிவு.

சைவசமயாசாரியர் யாவரும் அத்வைததத்வத்தை நிரூபிக்க, அச்சைவத்திருமுறைகளும் அத்வைதபரமாயிருக்க, அச்சைவத் திருமுறைகளுள் 'திருமந்திரம்' மாயாவாதி என்பது இருபத் தைந்து தத்துவமுள்ள ஸாங்கியனையே குறிக்குமென்றும், வேதாந்தி, சாங்க்ய - சைவ - வைஷ்ணவ - பின்னன் என்றும் விளக்க, பின்வந்த சைவநூல்கள் அத்வைதிகளை மாயாவாதிகள் என்று கூறுவது அவர்களுடைய பிரமாண நூல்களுக்கும் உண் மைக்கும் அநுகுணமன்று.

இதே திருமந்திரத்தில் வேறோரிடத்தில், நற்சீடனுடைய லக்ஷணம் கூறுமிடத்து வேதாந்தியிடம் செலுத்த வேண்டிய மனப்பான்மையை விளக்குகிறார்.

> வேட்கை விடுநெறி வேதாந்த மாதலால்
> வாழ்க்கைப் புனல்வழி மாற்றிச் சித்தாந்தத்து
> வேட்கை விடுமிக்க வேதாந்தி பாதமே
> தாழ்க்குந் தலையினேன் சற்சீட னாமே.

வேதாந்திதான் வேதமார்க்கத்திற் செல்லுகின்றவன். அவனுடைய மதமே வைதிகமதமாகும். அதுவே சுத்தமார்க்கம் என்று கூறப்படும்.

திருவிளையாடற் புராணத்தில்,

> மறைவழி மதங்கட் கெல்லாம் மறைபிரமாணம் பின்சென்
> றறைதரு மிருதி யெல்லா மவைக்கனு குணமா மின்ன
> முறையினான் ஸ்மார்த்த மென்று மொழிவதம் மார்க்கஞ் சேர்ந்த
> துறைகள் வைதிகமா மேலாச் சொல்வதிச் சுத்த மார்க்கம்

என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

வேதம் இரண்டுகாண்டமாக உள்ளது. இவற்றுள் முதலா வதாகிய கர்மகாண்டம் இறைவனது அருச்சனைக்குப் பயன்படும்.

இரண்டாவதாகிய ஞானகாண்டம் இறைவனது வடிவிலா வடிவினை காட்டும்.

திருவிளையாடற்புராணத்தில்,

அருமறை நால்வேறு கையால் வருணவாச் சிரமங்களு நான்காந்
தருமம் யாகாதி கருமமு முறையின் றகைமையிற் றேன்றின மறையுங்
கருமநூன் ஞானநூலென விரண்டாங் கருமநூலிவ னருச்சனைக்கு
வரும்வினை யுணர்த்து ஞானநூ லிவன்றன் வடிவிலா வடிவினை
யுணர்த்தும்

என்று கூறப்படுகிறது.

இவ்வாறு வைதிகநெறியே மேலானதெனக் கொண்டு, வேதம் சிறந்த பிரமாணமாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

வேதமே பிரமாணமென்றால், சித்தாந்தசாஸ்திரங்களும் ஆகமங்களும் பிரமாணநூல்களாக ஏற்பட்டதன் பயன் என்ன?

சூதசங்கிதையில்,

இத்தகு வைதிக மார்க்கப் பிரவிருத்தி யில்லாருக்
கத்தனு ரணத்தில் வன்னந் தருமமாச் சிரமநல
மொத்தபூசாதியெலா முரைத்தபடி பற்பலவும்
சித்தநல வாகமத்துஞ் செப்பியிருக் கின்றனனால்

என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இதன்படி வேதத்தில் அதிகாரமில்லாதவர்களுக்காக, ஆகமங்களைப் பின்பற்றிச் சித்தாந்தங்கள் ஏற்பட்டன. எனவே, அவையும் பிரமாணநூல்கள்.

பிராமணர்களுக்கு வேதத்தில் அதிகாரம் உள்ளபடியினாலே தான், முற்காலத்தில் அந்தணர்கள் யாவரும் அத்வைதிகளாகவே இருந்தனர்.*

---

* நூலே கரக முக்கோன் மணையே
யாயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய.

—தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் 625-வது சூத்திரம்.

இதன் பொருள்:—"முந்நூலுங் குண்டிகையும் முக்கோலும் யாமை மணையும் போல்வன அந்தணர்க் குரிய." என்பது.

கலித்தொகை 9. நச்சினார்க்கினியர் உரை:—உறையிலே தூங்கிய கமண்டலத்தையும், அரி, அயன், அரன் என்னும் மூவரும் ஒருவரேன்று சொல்லுதல் தன்னிடத்தே அமைந்த முக்கோலையும், முறைமைப் படத் தோளிலே வைத்து, எறித்தலைச் செய்கின்ற ஞாயிற்றின் கதிர்களைத்

பஹூதகம், குடீசகம் என்னும் துறவறங்களை மேற்கொண்ட பிராமணர்கள் எப்பொழுதும் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் 'முக்கோல்' அரி, அயன், அரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளினுடைய அபேதத்தையும் தெரிவிக்கவே கொள்ளப்பட்டது என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு, மூர்த்திகளுக்குள் அபேதங் கொள்கின்றவர் அத்வைதிகளே யாகின்றனர். ஆதலால், முற்காலத்தில் மூர்த்தியபேதத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக முக்கோல் தாங்கியிருந்தமையால், அந்தணர் யாவரும் அத்வைதிகளாகவே இருந்தனர்.

ஆகமங்களும், 'சைவாகமம்' 'வைஷ்ணவாகமம்' என்ற தத்தம் பெயருக்கேற்ப சிவனையோ, விஷ்ணுவையோ முக்கியமாகக் கொண்டன. அவற்றில் ஒரு தெய்வம் முக்கியமாகக் கூறப்படுகிறது. ஆதலால், மும்மூர்த்திகளும் ஒன்றுபட ஸகுண ப்ரம்ஹோபாசனத்திற்கு அவற்றில் இடம் இல்லை.

பக்குவமடைந்த சிலர், தமது உபாஸனைதெவத்தை மற்ற மூர்த்திகளோடு ஒன்றுபடுத்தித் *துதிக்கிறார்கள். ஆழ்வாராதிகளும் அறிவுமுதிர்ச்சியால் மும்மூர்த்திகளுக்குள் அபேதத்தைக் கண்டவர்களே.

> தாழ்சடையும் நீள்முடியும் ஒண்மழுவும் சக்கரமும்
> சூழ்அரவும் பொன்நாணும் தோன்றுமால்—சூழும்
> திரண்டருவி பாயும் திருமலைமேல் எந்தைக்கு
> இரண்டுருவும் ஒன்றாய் இசைந்து.
>
> —பேயாழ்வார், இயற்பா, மூன்றாந்திருவந்தாதி 63

அத்வைதமே வேதத்திலே கூறப்பட்ட சாஸ்திரம். மஹாபாரதத்தில் சாந்திபருவத்தில், "**सांख्यं योगः पाञ्चरात्रं वेदाः पाशुपतं तथा**" என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு, ஸாங்க்யம், யோகம், பாஞ்சராத்ரம், பாசுபதம் என்னும் இவற்றினும் வேறானதாகத் தனியாக 'வேதமதம்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வைதிகதர்சனந்தான் அத்வைததர்சனம்.

தாங்குகையினாலே எடுக்கப்பட்ட குடை நிழலிலே, அரி, அயன், அரன் என்னும் மூவரையும் ஒருவனாகவல்லது வேறாக நினையாத நெஞ்சத்தாலே ஐம்பொறியும் நமக்கு ஏவல் செய்தலை இயல்பாகவுடைய கோட்பாட்டையும் உமக்குரிய ஒழுக்கத்தையும் உடைய அந்தணர்.

இதுவே, மஹாகவியான ஸ்ரீ. ஹர்ஷனும்,

साधुं प्रयच्छति न पक्षचतुष्टये तां
तल्लाभशंसिनि न पञ्चमकोटिमात्रे ।
श्रद्धां दधे निषधराडिमतौ मताना-
मद्वैततत्त्व इव सत्यतरेऽपि लोकः ॥

என்று நைஷதகாவியத்தில் 'பஞ்சநலீய' ஸர்க்கத்தில் கூறப்படுகிறது.

இதன் பொருள் :—தமயந்தி, அங்குள்ள நளர் ஐவரில் முதல் நான்கு பொய்நளர்களும், உண்மை நளரில்லையென்று அறிந்தது போலவே, ஐந்தாமவனான உண்மைநளனையும் உண்மைநளனென்றறியவில்லை. இது எதைப் போன்றது என்றால், உலக மக்கள், ஸாங்க்யம், யோகம், பாசுபதம், வைஷ்ணவம், அத்வைதம் என்னும் ஐந்துமத தத்வங்களில், முதல் நான்கு தத்வங்களிடத்தும் அசிரத்தை காட்டுவதைப்போலவே, மிகவும் உண்மையான அத்வைததத்வத்தினிடத்திலும் நம்பிக்கை வைக்காமலிருப்பதைப் போன்றது."

இங்கு, அத்வைததத்வம் என்ற சொல்லுக்கு 'ஸத்யதரம்' என்ற சொல் அடைமொழியாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'மிகவும் ஸத்யமான' என்பது இதன் பொருள். இந்தச் சொல் அத்வைதந்தான் வியாவஹாரிகஸத்யத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான பாரமார்த்திகஸத்யத்தை யுடையதாயிருக்கின்றது என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது.

'புஷ்பதந்த மஹிம்நஸ்தோத்ர' த்தில்

त्रयी सांख्यं योगः पशुपतिमतं वैष्णवमिति
प्रभिन्ने प्रस्थाने

என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த சுலோகம் முற்கூறிய பாரத சுலோகத்தையே யனுஸரித்துப் பரமசிவனைத் துதிக்கிறது.

நியாயசாஸ்திரப்ரவர்த்தகரான உதயனாசாரியாரும் 'வேதநயம்' என்று கூறுகிறார். அத்வைதத்தைப் பற்றிக் கூறும்

அந்த இடத்திலே தான் "வேதநயேஜயஸ்ரீ:" என்று ஜயலக்ஷ்மீ பதத்தை முழக்குகிறார்.

மேலும், திருமூலர் திருமந்திரத்தில், அந்தணர் ஒழுக்கத்திலே, மற்ற இடங்களைக்காட்டிலும் அதிகமாக வைதிககர்மானுஷ்டானங்களையும் வேதாந்தத்தையும் நிரூபிக்கிறார். இதனாலும் மும்மூர்த்திகளையும் ஒற்றுமையாகத் தொழுதனர் அந்தணர் என்று நச்சினார்க்கினியரால் கூறப்பட்டது தெளிவாகின்றது.

எனவே, அத்வைதிகளை மாயாவாதிகள் * என்று கூறுவது தக்கதன்று. அவர்கள் பிரும்மவாதிகளே. இத்தகைய பிரும்மவாதிகளே வைதிகசைவர்களும் ஆனார்கள்.

---

*தமிழகராதிக் கழகத்துத் தலைமைப் பண்டிதராயிருந்த ராவ் சாஹிப் மு. இராகவ ஐயங்காரவர்களால் இயற்றப்பட்ட "ஆராய்ச்சித் தொகுதி" என்னும் புஸ்தகத்தில் 481-ம் பக்கத்தில், சூளாமணி நிகண்டுவைப் பற்றி எழுதுங்கால், சூளாமணி நிகண்டுவில், புறச்சமயங்கள் ஆறில் மாயாவாதத்தைத் சேர்த்திருப்பதாகவும், இந்நிகண்டுவிற்கு முற்பட்டவைகளான திவாகரம், பிங்கலந்தை முதலிய நிகண்டுகளில் இது புறச்சமயங்களில் சேர்க்கப்படவில்லை யென்றும், ஆதலால், சூளாமணி நிகண்டு பிற்காலச் சைவ சித்தாந்த நூல்களாகிய 'சித்தியார்' முதலிய நூல்களுக்குப் பின்னரே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும், இச் சைவ சித்தாந்த நூல்களே மாயாவாதத்தைப் புறச்சமயங்களில் சேர்த்திருக்கின்றன வென்றும் பொருள்பட எழுதியிருக்கிறார்.

இது நிற்க, "இளங்கோவடிகள் சமயம் யாது?" என்று தஞ்சையிலிருந்து வெளியிடப்பட்ட ஒரு நூலில், ஆசிரியர் T. S. ஸ்ரீபால் அவர்களால் மேற்படி நூல் இரண்டாம் பக்கத்தில் "ஆறுமுக நாவலராலே பதிப்பிடப்பட்ட சூளாமணி நிகண்டுவில், அகச்சமயம் புறச்சமயம் என சமய வேற்றுமைகளைக் குறிக்கும் இரண்டு கவிகள் நுழைக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், இவ் வடாத செயல் அக்காலத்திலேயே சில வித்வான்களால் கண்டிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் எழுதியிருக்கிறார். இப் பிரசுரத்தைக் கண்ணுற்ற பின்பு, ஸ்ரீமான் இராகவ ஐயங்காரவர்களும், ஸ்ரீமான் S. வையாபுரி பிள்ளை முதலிய அறிவாளிகளும், நாவலர் பதிப்புக்கு முற்பட்ட சூளாமணி நிகண்டுப் பதிப்புக்களில், மாயாவாதத்தைப் புறச்சமயங்களில் சேர்த்த பாட்டு இல்லாமையையும் அதற்குப் பதிலாக,

அறுசம யங்களென்ப வானநையாயிகத்தோ
டுறையும்வைசேடிகம்மே லுளவுலோகாய தந்தான்

அத்வைதிகள் வேதத்தை மாத்திரம் ஆசிரயித்தவர்கள். 'பிரத்யக்ஷம், அநுமானம் முதலிய பிரமாணங்களைக் காட்டிலும், வேதமே சிறந்த பிரமாணம்' என்று கொள்கின்றவர். விசிஷ்டாத்வைதிகளும் சைவர்களும் வேதத்துடன் ஆகமத்தையும், மனிதரியற்றிய திருவாய்மொழி தேவாரம் முதலியவற்றையும் பிரமாணங்களாக உடையவர்கள். வைஷ்ணவ துவைதிகள், ஸாங்கியர், தார்க்கிகர் முதலியோர் வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொண்டபோதிலும் பிரத்யக்ஷத்தையும் அநுமானத்தையும் வேதத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த பிரமாணமாகக் கொண்டிருக்கிறவர்கள். அத்வைதிகள் மாத்திரந்தான் பரம்பொருளை யாராயுங் காரியத்தில், வேதமொன்றையே சரணமாக எண்ணுகின்றவர்கள்; மற்ற பிரமாணங்களைக் காட்டிலும் வேதமே சிறந்த பிரமாணம் என்று கொள்கின்றனவர்கள். அதனாலேதான், அத்வைதிகள் வைதிகர்களாய், வேதத்தைப் பிரமாணமாய்க் கொள்கின்றவர்களாய் விளங்குகிறார்கள். இத்தகைய வைதிக ஸித்தாந்தத்தைக் கடைப்பிடித்து, வழிபாட்டு நேரங்களில் பரம்பொருளைச் சிவனாக வழிபடுகின்றவர்களே வைதிகசைவர்கள். அதனாற்றான் சிவரஹஸ்யத்தில், ஸ்ரீமத் பகவத்பாதாசார்ய ஸ்வாமிகளைக் குறித்துக் கூறும்போது,

---

குறியின்மீ மாஞ்சை யென்று குறித்தவை யன்றி நல்ல
நெறியுள வருகம் புத்தம் நீதியென் றோது மன்றே

என்ற ஒரே பாட்டு அகச்சமயம், புறச்சமயம் என்ற பேதமின்றி அறு சமயங்களைப் பற்றியதாகக் காணப்படுவதையும் ஆராய்ந்து தெளிந்தார்கள். 81 வருஷங்கட்கு முன் தாண்டவராய முதலியாரின் குமாரர், சுப்பராய முதலியார் பரிசோதித்து நுங்கம்பாக்கம் சண்முக விலாச அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கபபட்ட பிரதியில் இவ்விதமே காணப்படுகிறது. 145 வருஷங்களுக்கு முற்பட்ட திருநெல்வேலிப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த மூன்று ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் இவ்விதமே காணப்படுகிறது. இதனால் மாயவாதத்தைப் புறச்சமயத்தில் சேர்ந்ததாகக் கல்பித்தது நவீன பேதவாதச் சைவர்களுடைய காரியமே யொழியத் தொன்று தொட்ட தமிழ்நாட்டு மரபு அன்று என்பது வெளியாகிறது. வேதத்திற்குப் புறம்பான ஜைனர்களது நூலாகிய அறநெறிச்சாரத்திலும் ஏகான்ம வாதமொன்றே கண்டிக்கப்பட்டிருப்பதால், தத்வங்களுக்குள் தொன்று தொட்ட மறைநெறித் தத்வம் இவ் வேகான்ம வாதமே என்ற முடிவிற்கு இடந்தருகிறது.

तद्योगभोगवरमुक्तिसुमोक्षयोग-
लिङ्गार्चनाप्राप्तजयः स्वकाश्रमे ॥

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

"யோகலிங்கம், போகலிங்கம், வரலிங்கம், முத்திலிங்கம், மோக்ஷலிங்கம் ஆகியவற்றை அர்ச்சனை செய்தமையால், ஜயம் பெற்றவராய்——" என்பது இதன் பொருள்.

இந்த ஜயலக்ஷ்மியைத் தான் உதயனாசாரியார், "வேதநயே ஜயஸ்ரீ:" என்று முழங்குகிறார்.

न ग्राह्यभेदमवधूय धियोऽस्ति वृत्तिः
तद्बाधके बलिनि वेदनये जयश्रीः ।
नो चेदनित्यमिदमीदृशमेव विश्वं
तथ्यं तथागतमतस्य तु कोऽवकाशः ॥

சிவம்

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

காம்போஜத்தில் கண்ட அத்வைத ஜோதி

[ஸ்ரீ. K. R. வேங்கடராம அய்யர், புதுக்கோட்டை]

பல நூற்றாண்டுகளாக நம் நாட்டு வேதாந்த தத்வங்கள் வெளி நாடுகளிலே பரவி வந்தன. கிறிஸ்துசகத்துக்கு 700 வருஷங்களுக்கு முன்னே, அதாவது, சுமார் 2,500 வருஷங்களுக்கு முன்னே, சீனதேசத்தின் பிரும்மஞானி லவோத்ஸ் (Lao Tze) என்பவர் பிரும்மத்தை தவோ (Tao) என்று குறிப்பித்தார். சப்தசாஸ்திரவிதிப்படி, சீனபாஷையிலுள்ள தவோ என்பது கீர்வாணவாணியில் 'தத்' என்ற சொல்லே. "தவோவை நாம் பார்க்க முயல்கிறோம் நம் கண்களாலே பார்க்க முடியவில்லை. கேட்க முயல்கிறோம்; நம் செவிகளால் கேட்க முடியவில்லை. அது பேசுவதில்லை. அதை மனதாலே கிரஹிக்கலாமோ வென்றால் முடியவில்லை. அதற்குச் சரீரமில்லை, அதற்கு ஆதியுமில்லை, அந்தமுமில்லை" என்கிறார் லவோத்ஸ். இதில், **न तत्र चक्षुर्गच्छति, न वाग्गच्छति, नो मनः, न विद्मो न विजानीमः** (கேநோபநிஷத். 1, 3) என்ற உபநிஷத்தின் தத்வந்தானே கூறப்பட்டது.

கிரேக்கஞானிகளான அனக்ஸாகரஸ் (Anaxagaras), ப்ளேடோ (Plato) முதலியவர்களின் நூல்களில், உபநிஷதம் பகவத்கீதை இவைகளிலுள்ள தத்வங்கள் காணப்படுகின்றன. ப்ளேடோவை ஆத்மவாதி என்று கூடச் சொல்லலாம். கிறிஸ்து சகத்தின் முதல் நூற்றாண்டில் ஸிரியா தேசத்திலுள்ள ஸ்டீபன் பர் ஸுதைலி (Stephen Bar Sudhaile) என்ற ஜிக்ஞாஸு, "உலகம் பரம்பொருளின் வியாபகசரீரம், இவ்வாழ்க்கையிலேயே மனிதன் முக்தி யடையலாம். கிறிஸ்துவிடம் பிரபத்தி செய்தால் அவர் தம் பிதாவிடம் ஜீவனை அடைவிக்கிறார். இறுதியில் ஜீவனும் 'பரம்பொருளும் ஒன்றாக ஆகிவிடும்" என்று சொல்லுகிறார். இவ்விதமான விஷயங்களை விசாரித்தால் விரியும்.

வங்காளக்குடாக்கடலின் கீழ்க்கரையிலுள்ள பர்மா மலாய் தேசங்களுக்கும் கிழக்கிலுள்ள தற்போதைய ஸியாம், பிரஞ்சு இந்தோ - சீனு என்ற நாடுகளில், கிறிஸ்துசகத்தின் ஆரம்பத்திலேயே, வேதமார்க்கத்தைத் தழுவிய முனிவர்களும் பிராம்மணர்களும் க்ஷத்திரியர்களும் இருந்தார்கள். வேதமார்க்கத்தை அந்நாடுகளில் வழங்கச் செய்தவர் அகஸ்திய - பகவான் என்பது அந்நாட்டாரின் நம்பிக்கை. பண்டை காலத்திலேயும் சிவபிரானுடைய வழிபாடு இந்நாடுகளில் இருந்து வந்தது. கிறிஸ்து சகம் நான்காம் நூற்றுண்டில், கௌண்டின்ய கோத்திரத்திலே பிறந்த கம்பு என்பவன் ஒரு ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்தான். கம்புவால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ராஜ்யம் கம்புஜம் அல்லது காம்போஜம் என்று வழங்கியது. இன்றைக்கும் பிரஞ்சு இந்தோ - சீனுவின் ஒரு பகுதிக்கு பிரஞ்சு பாஷையில் காம்போஜ் (Cambodia) என்று பெயர். கி. பி. 802-ம் வருஷத்தில் ஆண்ட ஜயவர்மன் என்ற அரசன் 'ஸம்ராட்' பதவியை அடைந்தான். காம்போஜ ஸாம்ராஜ்யம் பிறகு 600 வருஷங்கள் மேன்மையான நிலைமையில் இருந்து வந்தது. கடல், மலை, ஆறுகளையும் தாண்டி நம் முன்னோர் கீழ்நாடுகளில் குடியேறி, அந்நாட்டுமக்களுக்கு பாரத நாட்டின் சமயங்களையும், கலைகளையும், ஸம்ஸ்கிருதபாஷையையும் போதித்து வந்தார்கள். நூற்றுக்கணக்கான வருஷங்கள் கீழ்நாடுகள் ப்ருஹத்தர பாரத மாகவே வழங்கி வந்தன.

காம்போஜசக்ரவர்த்திகளின் சிலாசாஸனங்களைச் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்களான பிரஞ்சுநிபுணர்கள் பரிசோதித்துப் பிரசுரித்திருக்கிறுர்கள். அவைகளில் பல ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அர்த்தபுஷ்டியும் சப்தகாம்பீர்யமும் பொருந்தியுள்ள பலவகை விருத்தங்களில், எழுதப்பட்ட சுலோகங்களை இக்கல்வெட்டுகளிலே காணலாம். அவைகளிற் சிலவற்றை ஆராய்ந்து அத்வைதமதத்தை அனுஸரித்துள்ள சில வாக்கியங்களை மாத்திரம் சற்று இங்கு விவரிப்போம்.

ஒவ்வொரு கல்வெட்டிலும் ஆரம்பத்தில் பரமேசுவரனுடைய பிரார்த்தனுரூபமான மங்களசுலோகங்கள் காணப்படுகின்றன. ஸகுணபரமேசுவரனை நிர்க்குண (நிஷ்கல) ப்ரும்மமாகவே துதிக்கும் சுலோகங்களில் அரிய வேதாந்த ரகஸ்யங்கள் வெளிப்படுகின்றன. சில உதாரணங்கள் :—

जयतीन्दुरविव्योमवाय्वात्मक्ष्माजलानलैः ।
तनोति तनुभिः शंभुर्योऽष्टाभिरखिलं जगत् ॥

[இரண்டாவது பவவர்மனின் சாஸனத்தின் மங்கள சுலோகம் கி. பி. 661].

பரமேச்வரரின் அஷ்ட மூர்த்திகளைக் குறிப்பிடுகையில் **सच्च त्यच्चाभवत्** (ப்ரஹ்மானந்த. 61) என்ற வாக்கியத்தின் கருத்து விளங்குகிறது.

निष्कलाय स्वभावेन स्वेच्छया धृतमूर्तये ।
शिवाय परमेशाय नमोऽस्तु परमात्मने ॥

[இந்த்ரவர்மனின் சாஸனத்தின் மங்கள சுலோகம் கி. பி. 877-893].

'ஸ்வபாவத்தில் நிஷ்கலமாயும் தம் விருப்பத்தால் அணியப் பட்ட உருவங்களை யுடையவராயுமுள்ள (**स्वेच्छया धृतमूर्तये**) பரமாத்மாவாகிய பரமேசன்' என்பதில் பிரும்மத்தின் ஆத்மதத்வமும் ஈசுவரதத்வமும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும்,

येनकेनाप्यनेकेषु तिष्ठता युगपत्पृथक् ।
आत्माऽविक्रियते नित्यं तस्मै शूलभृते नमः ॥

[மேல் கண்ட சாஸனமே].

ஏகனாக இருந்தும் பல பொருள்களில் ஒரே சமயத்தில் (**युगपत्**) தனித்தனியாக (**पृथक्**) இருக்கிற எந்தப் பிரும்மத்தில் (**येन**) ஆத்மாவானது மாறுபாடு அற்றதாகச் செய்யப்படுகிறதோ, (**आत्माविक्रियते नित्यं**), அந்தப் பிரும்மமாகிய சூலபாணிக்கு நமஸ்காரம். இந்தச் சுலோகங்களில், **एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा ।** (ச்வேதாச்வதரோப. 6, 11) **नेह नानास्ति किंचन** (கடோப. 4,11) **स यश्चायं पुरुषे, यश्चासावादित्ये, स एकः ।** (தைத்திரீயோப. ப்ரஹ்மானந்த. 8) **सर्वाणि भूतानि आत्मैवाभूद्विजानतः ।**(ஈசாவாஸ்யோப. 7) **एष भूतेषु सर्वेषु गूढोऽत्मा न प्रकाशते ।** (கடோப. 3, 12) முதலிய சுருதி தாத்பரியங்கள் எவ்வளவு விசதமாக பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன!

கி. பி. 944—968 வருஷங்களில் ஆண்ட ராஜேந்திரவர்மன் தன் தருமங்களை எல்லோரும் ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறான். இந்தப் பிரார்த்தனையில் அத்வைதத்தின் ஸாரத்தை விளக்குவதைக் கவனிப்போம்.

आत्मायमेको बहुधा विभिन्ने कर्तोपभोक्ता च यतः शरीरे ।
ततः स्वधर्मग्रहणं बुधानां धर्मेषु सर्वेषु विवर्द्धतां वः ॥

பலவிதமாக வேறுபட்ட சரீரத்தில் (**बहुधा विभिन्ने शरीरे**) *தர்மத்தை செய்பவனும்* (**कर्ता**) *அனுபவிப்பவனும்* (**उपभोक्ता**) *ஒரே ஆத்மா* (**आत्मा एकः**) *என்று தெரிந்த அறிவாளிகளுக்கு* (**बुधानां**) *எல்லா தர்மங்களிலும் 'தன் தர்மம்' என்ற பற்றுதல் வளரட்டும்* (**सर्वेषु धर्मेषु स्वधर्मग्रहणं विवर्धताम्**). *மேலும்,*

उपाधिभेदादपि कर्तृभेदो यः कल्पितः कर्मफलानि भेत्तुम् ।
भाक्तः स भेद्यः परमार्थबुद्ध्या भासेव भानोरनयान्धकारः ॥

'கர்ம பலத்தை வேறுபடுத்த கர்த்தர்களின் பேதமானது ஆத்மாவில் கல்பிதம்; எல்லாம் உபாதி பேதத்தால் மாத்திரம் ஏற்பட்டுள்ள வித்யாசம்' என்பதைச் சூரியனால் இருட்டு மறைவது போல், பரமார்த்த புத்தியால் தெளிவடைகிறது என்ற உண்மை விளங்குகிறது. **एकं रूपं बहुधा यः करोति** । (*கடோப.* 5, 12) **अशरीरं शरीरेष्वनवस्थेष्ववस्थितम्** । (*கடோப.* 5, 12) **एकस्तथा सर्वभूतान्तरात्मा रूपं रूपं प्रतिरूपो बहिश्च** । (*கடோப.* 5, 6) *என்ற சுருதிகளை இங்கு ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளலாம். இந்த தத்வத்தை நிரூபணம் செய்யும் மற்றொரு சுலோகத்தையும் கவனிக்கவும்.*

ओंकारादतनुस्तनोति जगतामेकोऽपि जन्मस्थिति-
ध्वंसांश्चयक्तसमस्तशक्तिनिलयो यो योगियोगात्मकः ।
भूयो नीरजजन्म कञ्जनयन श्रीकण्ठमूर्तिर्वशी
शब्दान्तस्थितये शिवाय विभवे शान्ताय तस्मै नमः ॥

[மேல் கண்ட சாஸனம் மங்கள சுலோகம்]

எல்லாசக்திகளுக்கும் நிலயமாயும், யோகிகளுக்கு யோக ஸ்வரூபமாயும் பிரும்ம விஷ்ணு ஸ்ரீகண்ட ரூபியாயுமுள்ள சரீரமில்லாத (**अतनुः**). *ஒருவராகவேயிருந்து* (**एकोऽपि**) *ஜகத்தின் சிருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரங்களை ப்ரணவத்தின் மூலமாகச் செய்வதும்* (**ओंकारात्तनोति**) *ப்ரணவத்தின் அதிஷ்டானமானதுமான* (**शब्दान्तस्थितये**) *யோகியும்* (**वशी**) *சாந்த ரூபியும் விபுவுமாகிய*

மங்களமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம். இந்தச் சுலோகத்தில் பின்வரும் கருத்தின் கருத்து அமையவில்லையா?

ओमित्येतदक्षरमिदं सर्वं, तस्योपव्याख्यानं, भूतं भवद्भविष्यदिति सर्वमोंकार एव। (ந்ருஸிம்ஹ பூர்வதாபின்யுப. 4, 2)

तस्मादृचः सामयजूंषि (2, 1, 6) என்ற முண்டகசுருதியின் வாக்யத்தை விமர்சிக்கும் ஓர் அருமையான சுலோகம்:—

ऋग्भिर्वह्निशिखाकलापविसरव्यक्ताभिरैन्द्रीं दिशं
प्रोद्यद्वायुसमीरितेन यजुषा यो दीपयन्दक्षिणाम्।
साम्ना चन्द्रमरीचिरश्मिनिकरप्रद्योति तेनापरां
कौबेरीं च विभाति तैस्समुदितैस्तस्मै नमः शम्भवे॥

[மேல் கண்ட சாஸனம்].

உபாஸனைக் கிரமத்தில் காம்போஜவாசிகளுக்கு சிவ விஷ்ணு பேதமேயில்லை. 'இந்த்ரேச்வரம்' என்று வழங்கிய சிவாலயத்தில் ஹரிஹரமூர்த்தியின் திருவுருவத்தை வார்க்கும்படி இந்த்ரவர்மன் (கி. பி. 877—889) இட்ட கட்டளையைக் கவி எழுதுகிறார்.

अभिन्नतन्वोरीशानशार्ङ्गिणोः प्रतिरूपकम्।
कृत्वा तत्स्थापनविधौ तनयान्सोप्ययोजयत्॥

மற்றொரு அரசன் சிவனைத் துதித்துவிட்டு விஷ்ணுவைத் துதிக்கிறான்.

पारे सत्त्वरजस्तमस्कमपि यो नित्यन्निविष्टः पदे
त्रैगुण्येन चतुर्विधेन विविधाभिव्यक्तिराविर्भवन्।
विश्वाकारधरो निरस्तसकलाकारोऽपि देदीप्यते
वन्दन्तां भगवन्तमादिपुरुषं तं वासुदेवं विभुम्॥

[ராஜேந்த்ர வர்மனின் சாஸனம்].

"பரமார்த்த பதத்தில் (**पारे पदे**) விளங்கிக்கொண்டு, குணங்களின் வேறுபாடு முதலியவைகளால் பலவிதத்தோற்றங்களையுடையவராகத் தோன்றும் அகண்ட உருவுடையவராயும்,

ஆனால் உருவமற்றவராயுள்ள (निरस्तसकलाकारः अपि विश्वाकार-धरः) விபுவான, ஆதி புருஷனை பகவான் வாஸுதேவனை வணங்குங்கள்" என்ற பிரார்த்தனையில் पुरुषो यापकोऽलिङ्ग एव (6, 8) என்ற கடோபநிஷத்தின் கருத்து அடங்கி யிருக்கிறது.

கி. பி. 1189—1195 வருஷங்களில் விளங்கிய ஏழாவது ஜயவர்மனின் சாஸனமொன்றிலே காணப்படும்

वन्दे कुशेशयदृशं सदृशं शिवेन संप्रत्ययेन महतां महसां महिम्ना ।
अर्धेन्दुधारिवपुषा सुरसाधितेन प्रापाम्बिकाङ्गमिव यस्य शरीरमैक्यम् ॥

சுலோகத்தில் ஸ்ரீ அப்பையதீக்ஷிதேந்திரர்களின் ரத்னத்ரய பரீக்ஷா என்ற ரகஸ்யம் கௌணமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது போலும். சிவ விஷ்ணு அம்பிகையின் அபேதமும், நிஷ்கலப் பிரகாசஸ்வரூபத்துக்கு விஷ்ணுவும் அம்பிகையும் விமர்ச ஸ்வரூபங்களே என்ற தத்வமும் தெரியவரும்.

கி. பி. 877-ம் வருஷத்திலிருந்து 889 வரை ஆண்ட இந்த்ர வர்மனின் ராஜகுரு சிவஸோமனால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட 'பத்ரேச்வரம்' என்ற சிவாலயத்தின் நித்யோத்ஸவதர்மங்கள் நடக்கும்படி அரசனால் அளிக்கபபட்ட மான்யங்களை விவரிக்கும் கல்வெட்டிலே காணப்படும் சிவஸோமனின் புகழ் கவனிக்கத் தக்கது.

दयात्यागधृतिक्षान्तिशौचसत्यादयो गुणाः ।
यस्तेषामेक आधारो विधात्रेव विनिर्मितः ॥
येनाधीतानि शास्त्राणि भगवच्छङ्कराह्वयात् ।
निश्शेषसूरिमूर्धालिमालालीढाङ्घ्रिपङ्कजात् ॥
सर्वविद्यैकनिलयो वेदविद्विप्रसंभवः ।

* * *

சுமார் கி. பி. 880-வது வருஷத்தில் விளங்கிவந்த ராஜகுரு சிவஸோமனின் குரு பகவத்சங்கரர். இவர் பகவத்பாதசங்கரரே என்று பிரஞ்சு ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகிறார்கள். பகவத் சப்தம் இங்கு கவனிக்கத் தக்கது. இங்கு சொல்லப் படும் சங்கரர் அத்வைதகுருதான் என்பதை விளக்க மற்றொரு

ஆதாரமும் இருக்கிறது. சிவஸோமனின் அந்தேவாஸியான வாமசிவனைப்பற்றி சொல்லும்போது,

शिवसोमस्य तद्राजगुरोर्वामशिवाह्वयः ।
अन्तेवास्यात्मविद्यौघ इव मूर्तं बहिर्गतः ॥

அவர் 'ஆத்மாவித்யாமூர்த்தி' என்பது விளக்குகிறது. இந்தக் கல்வெட்டைக்கொண்டு கி. பி. ?-வது 9-வது நூற்றாண்டுகள் பகவத்பாதர்களின் அவதார காலம் என்று கருதலாம் என்பது ஆராய்ச்சியாளரின் அபிப்பிராயம். இவ்விஷயமாக சர்ச்சையில் இறங்காவிட்டாலும், இந்தக் கல்வெட்டிலே கண்ட பகவத் சங்கரர், ஸ்ரீ பகவத்பாதர்கள் ஸ்தாபித்த பரம்பரையில் ஓர் ஆசார்யமூர்த்தியாகவாவது இருக்கலாம் என்று ஊகிக்க இடமுண்டு.

இந்த விமர்சத்திலே குறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டுகளில் ரஸமயமாகவும் கம்பீரமாகவுமுள்ள சுலோகங்கள், கீழ்த்திசையில் பஸிபிக் மகாசமுத்திரக்கரைக்கு அருகாமையிலுள்ள தேசங்களில் விளங்கியவை என்பதை ஞாபகப்படுத்துகிறேன். வேதவித்துக்களான வேதாந்தஞானம் பொருந்திய விப்ரவர்யர்களும் மன்னர்களும் கவிகளும் இங்கு சுமார் 600 வருஷங்களுக்குமுன்வரை வசித்து வந்தார்கள்.

"तत्त्वमसि (சாந்தோக்யோப. 6, 9, 4)என்ற வாக்கியத்தைக் கண்டருளிய ரிஷி உலக சமயங்களிலும் சித்தாந்தங்களிலுமுள்ள பரமரகஸ்யத்தை உலக மழியும்வரை. விளங்கும்படி ஜனங்களுக்கு அளித்துள்ளார்" என்கிறார் பால் தாஸன் (Paul Deussen) என்ற ஞானி. இந்த மகாதத்வத்தை ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள நாடுகளில் அறிவாளர்கள் சிந்தித்து மகிழ்ந்தார்கள் என்பதை ஞாபகப்படுத்தவே இச்சிறிய விமர்சனம் எழுதப்பட்டது. தற்காலமோ நம் நாட்டிலேயே வேதாந்தஞானம் பரவாமல் சிவவிஷ்ணு உத்கர்ஷம் முதலிய வாதங்களும், 'உபாஸனையும், பக்தியும் அவச்யமா?' 'கர்மா பெரிதா, பக்தி பெரிதா?' என்று புத்திபேதத்தை உண்டுபண்ணும் தர்க்கங்களும் வளர்ந்து வருகின்றன.

ஸநத்குமாரரை அணுகும்போது நாரதர் சொல்லியது ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. "நான் நான்கு வேதங்களையும், பலவித சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தும் கேவலம் மூலவாக்கியங்களை அறிந்தவனே தவிர ஆத்மாவை யறிந்தவனில்லை. सोऽहं भगवो मन्त्रविदेवास्मि नात्मवित् (சாந்தோக்யா ப.7, 3) ஆகையால் எனக்கு சோகத்தைத் தாண்டும்படியான ஞானத்தை அருளவேண்டும்" என்று யாசித்தார் நாரதர். காம்போஜத்தில் சில பெரியார் மந்த்ர வித்துக்களாகவும், ஆத்மவித்துக்களாகவும் இருந்தார்கள். பிறகு நம் நாட்டிலேயே ஆத்மஞானம் குறைந்ததால், 'தாய்க்குப் பால் வற்றினால் சிசு இளைக்கும்' என்ற நியாயத்தால், நம் பாரதநாட்டின் குழந்தைகளாகிய கீழ்நாடுகளில் ஆத்ம அறிவு மறைந்துவிட்டது. நம்முடைய ஆத்மஞானத்தை வளர்த்துப் பிறநாடுகளுக்கு அந்தச் சுடரின் ஒளியைப் பரவச்செய்யவேண்டியது நம்கடமையாகும். இந்த மஹத்தான தர்மத்தை நடத்திவரும் அத்வைத சபைக்கு என் ப்ரணாமங்கள். ஸ்ரீ அத்வைத பரமாசாரியர்களான அபரசங்கர ஸ்ரீ ஆசார்ய ஸ்ரீ பாதுகைகளிலே ப்ரணாம பூர்வமாக இந்த விமர்சத்தை அர்ப்பணம் செய்து, காம்போஜ கல்வெட்டுகளிலுள்ள இரண்டு சுலோகங்களால் சிவதம்பதிகளைத் துதித்து, இதைப் பூர்த்தி செய்கிறேன்.

नमः शब्दगुणायास्तु व्यतीतेन्द्रियवर्त्मने ।
विश्वतो व्यश्नुवानाय व्योमरूपाय शम्भवे ॥
उन्मना या सती कान्ता नितान्तशिवसङ्गता ।
जगद्धिताय शाशक्तु सा शक्तिरचलात्मजा ॥

[ஐந்தாவது ஜயவர்மனின் சாஸனத்தின் மங்கள சுலோகம் கி. பி. 968].

சிவம்!

ஸ்ரீ

குருப்யோ நம:

அத்வைதத்தின் சில சிறப்புத் தன்மைகள்

(போலகம் ராம சாஸ்திரிகள், சென்னை)

---

1. அத்வைத மதத்தில் பிறரைச் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு ஒரு சடங்கும் ஏற்படவில்லை.

2. அத்வைதசாஸ்திரம் ஒன்று மாத்திரம் வேதம் வழங்கும் எல்லா மாகாணங்களிலும் சமமாக நிலைநின்றிருக்கிறது.

3. எல்லா மதங்களிலும் நூல்களிலும் தம்தம் மதத்தைத் தவிர பிறமதங்களைச் சொல்லுமிடத்து அத்வைதமதவிசாரத்திற்கே அதிகஸ்தானம் கொடுக்கப்படுகிறது.

4. ஆஸ்திகமதம் எம்மதமாயினும் தனக்கு அது சம்மதமே என்று சொல்லும் மதமும் அத்வைதமே. ஆஸ்திக மதங்கள் அநேகமாய் கர்மமார்க்கத்தையோ, பக்திமார்க்கத்தையோ ஆதாரமாகக் கொண்டன. அத்வைதஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு முக்கிய ஆதாரமான சித்தசுத்தி கர்மமார்க்கத்திலும் சித்தத்தின் ஏகாக்ரநிலை பக்திமார்க்கத்திலும் ஏற்படுவதால், அத்வைதம் தன்னைக் கண்டிக்கும் மதங்களையும் தான் அரவணைக்கின்றது.

5. வேறு எல்லாமதங்களும் அம்மதத்தினர்களை எல்லாம் ஒரே கட்டுப்பாடாக நெற்றியில் தரிக்கும் குறி, செய்யும் பூஜை, செல்லும் கோயில் முதலிய விஷயங்களில் நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. அத்வைதிகள் என்னும் ஸ்மார்த்தர்கள் மாத்திரம், நெற்றியில் விபூதியோ, நாமமோ, கோபியையோ சந்தனத்தையோ எதையும் தங்கள் குலாசாரமுறைப்படி தரிப்பார்கள். பூஜையிலும் அவரவர்கள் பக்திப்படி வெவ்வேறு மூர்த்திகளையும் வழிபடுவார்கள். கோயில்வழிபாட்டிலும் அங்ஙனமே. அத்

வைதபீடாதிபதிகள் கூட சிவாலயம், விஷ்ணு ஆலயம், சக்தி ஆலயம் முதல் எல்லா வேதோக்ததெய்வங்களின் ஆலயங்களிலும் வழிபாடு செய்கிறார்கள். எவ்விஷயங்களிலும் ஒரு நிர்ப்பந்தமும் ஏற்படுத்தப்படவில்லை.

6. அத்வைதமதத்தில் வேதவேதாங்கங்களிலே சொல்லப்பட்ட அநாதி நியமங்களைத் தவிர புதுக்கட்டுப்பாடுகள் எவற்றிற்கும் இடமில்லை. பரம்பரையான அந்தந்த குலங்களுக்குள்ளேயே விவாஹம். முதலிய விவஹாரங்களும் நடந்துவரும். அந்தந்த குலாசாரங்கள் அவ்வப்படியே ரக்ஷிக்கப்படும். உபாஸன மூர்த்தி, நெற்றியில் வழிபாட்டுக்குறி, இவைகள் மாற்றப்படா. ஈசனை மனதில் தியானித்து அவனுக்கு அர்ப்பணமாக, தந்தம் வர்ணாசிரமதர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதே அவனை அணுகும் பெருநெறி என்றே கொள்ளப்படும். வர்ணாசிரமநெறி சரியாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டு, அதன் மூலம் உலக ஸேவை ஏற்பட்டு, ஈசுவரபக்தி முதிரும்போது, அத்வைதபக்குவநிலை தானாக ஏற்படுகிறது. அத்வைதசித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டிய மஹான்களிலும் எவ்வளவோ பேர் எல்லை கடந்த விஷ்ணு பக்தர்களாக இருக்கிறார்கள். அத்வைதஸித்தி, ப்ரம்மாநந்தீயம் என்ற இரு நூல்களுக்கும் ஈடான தத்வநூல்கள் உலகில் எங்கும் இல்லை அவ்விரு நூல்களையும் முறையே ஆக்கியோர்களாகிய மதுஸூதனஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகளும், கௌட ப்ரம்மாநந்தஸ்வாமிகளும், பரம விஷ்ணுபக்தர்கள். "நாமே வைஷ்ணவர்கள். விஷ்ணுவென்றால் எங்கும் வியாபகமான பரமாத்மா அல்லவோ? வேதவாதிகளான வைஷ்ணவர்கள், அவரைத் தவிர வேறு பொருள்களும் சத்தியமாக உண்டென்று சொல்வதால், அவரது பூரணத்தன்மையைக் குறைத்து விடுகிறார்கள், அவரைச் சிறுமைப்படுத்தி விடுகிறார்கள். பெயரால் மாத்திரம் அவர்கள் வைஷ்ணவர்கள். அத்வைதிகளான நாமே உண்மை வைஷ்ணவர்கள்" என்ற கருத்தை மதுஸூதனசரஸ்வதிசுவாமிகள் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். விஷ்ணுபக்திக்காக பிற மதங்களிலேயே புக வேண்டியதில்லை.

7. தம்முடைய பழய மதத்தில் த்வேஷமில்லாமல் பக்குவமாவது அத்வைத உண்மை ஒன்றுதான். ஆதி ஆசார்யஸ்வாமிகள் மறைமுடியான உபநிஷத்திலுள்ள தத்வத்தை விளக்கினார்

களே ஒழிய, தர்மம், உபாஸனை இவைகளில் அநாதியான தர்ம சாஸ்திரங்களும் அவரவர்களுடைய குலோபாஸனைக்குரிய ஸகுணமூர்த்திகளுமே, அவரவர்களுக்குப் பிரமாணமாக இருக்கட்டும் என்று ஆக்ஞை செய்துவிட்டார்கள். புதிதாக ஒரு மதக்கட்டுப்பாட்டையும் செய்யவில்லை.

8. அத்வைதம் வேதவேதாங்கங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டதால், அவரவர்களுடைய அநாதியான குலாசாரங்களையும் தர்மசாஸ்திராசாரங்களையும் மாற்றுவது அத்வைதிகளுக்கு பாபமாகி விடுகிறது. வேதவேதாங்கங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டதால், பிறப்பை ஒட்டி ஏற்படும் கடமைகளைக் கொண்ட வர்ணாசிரமமுறையின்படி மதமாற்றத்துக்கே இடமில்லை. மதமாற்றம் மனமாற்றமே யொழிய, வேஷமாற்றம் அன்று. அத்வைத மதத்தில் பிறரைச் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு சடங்குகள் ஏற்படவில்லையே யொழிய, எம்மதத்திலும் பக்குவிகளானவர்கள் தாமாகவே அத்வைதிகளாகி விடுகிறார்கள். நாம் புறக்கணித்தாலும் அவர்கள் வருந்துவதில்லை. உதாரணமாக சமீபகாலத்தில் தஞ்சாவூர் மாத்வஸ்வாமிகள், ஜெர்மனி தேசத்து 'பால் டாய்ஸன்' அமெரிக்க நாட்டு 'சகோதரி நிவேதிதா' மஸ்தான் சாயபு, வைஷ்ணவ அம்மூர் ஸ்வாமிகள், ரகுநாதாசாரியார், முதலிய பன்னூற்றுவர், வேஷம், கட்டுப்பாடு, தன் பழய மதத்வேஷம், முதலிய மதமாற்று அடையாளங்கள் ஒன்றும் இல்லாமலேயே அத்வைத தத்வத்தில் ஆற்றல் கொள்வாராயினர். வேஷம் மாற்றினாலல்லவோ, தம்முடைய பழையமதத்தில் த்வேஷம் உண்டாகும்.

9. புத்தர், ராமானுஜர், மஹாவீரர் முதலிய இதரமதஸ்தர்களுக்கெல்லாம், கல்லிலும் செம்பிலும் பல்லாயிரக்கணக்கான உருவங்களின் மூலம் பிரசாரம் ஏற்பட்டிருக்க, அத்வைத ஆசார்யர்களுக்கு ஞானநூல் ஒன்றிலேயே முக்கிய ப்ராதான்யம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நம் நாட்டிலுள்ள தத்வநூல்களைக் கணக்கிட்டால் அத்வைதஞானநூல்களே எண்ணிறந்தவை. கல்லிலும் செம்பிலும் உருவங்களைப் பார்க்கப் போனால், அத்வைதாசார்யர்களுக்குக் கடைசி ஸ்தானம் தான்.

10. நம் நாட்டில் அநாதிகாலமாக ஒவ்வொரு கிராமத்திலும், சிவாலயம் விஷ்ணுஆலயம் இரண்டுமே முறையே ஈசான்யத்திலும் மேற்கு திக்கிலும் ஏற்பட்டு, வழிபடப்பட்டு வருகின்றன. பிற்காலத்தில் ஏதாவது சில கிராமங்களில் வீர வைஷ்ணவமோ வீரசைவமோ உற்பத்தியாகும்பொழுது. வீர வைஷ்ணவத்தால் சிவாலயத்திற்கு ஹானியும் வீரசைவத்தால் விஷ்ணு ஆலயத்திற்கு ஹானியும் ஏற்படுவதையும் பார்க்கிறோம். நம் நாட்டில் பொது மக்களுடைய அநாதியான மதம் வைதிகமான அத்வைதசித்தாந்தமாக இருப்பதனாலே தான், ஒவ்வொரு கிராமத்திலும், இவ்விரு ஆலயங்களும் ஒரே பக்தியுடன் ஸ்தாபிக்கப்பட்டும், வழிப்படப்பட்டும், வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவ்விரு ஆலயங்களில் எதற்கு ஹானி ஏற்பட்டாலும், வேதத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்ட அத்வைதிகளுக்கு தம் இரு கண்களிலும் ஒரு கண்ணுக்கு ஆபத்து ஏற்படுவதுபோல் வேதனை ஏற்படுகிறது. சரித்திரமுறையில் ஆராயுங்கால், வீர வைஷ்ணவர்களும், வீர சைவர்களுங் கூட இரு தெய்வங்களையும் ஒன்றென வழிபட்டு வந்த பெரியோர்களின் ஸந்ததிகளே என்று அநேகமாய்ச் சொல்லவேண்டி இருக்கிறது. அப்படி இல்லாமல், இப்பொழுதிருக்கும் பேதபுத்தியுள்ள வீரவைஷ்ணவர்களும் வீரசைவர்களும் இருக்குமளவு பண்டை காலத்திலும் இருந்திருப்பார்களேயானால், ஒவ்வொரு ஊரிலும் (இப்பொழுது ஒரு சாராரே வசிக்கும் ஊரில்கூட) வடகிழக்கிலும் மேற்கிலும் சமமாக இரு ஆலயங்களும் ஏற்பட இடமில்லை. வேதத்தையே கதியாகவும், பேதமற்ற ஒரு பரம்பொருளே தத்வமாகவும், தர்ம சாஸ்திரத்தினாலே போதிக்கப்படும் வர்ணாச்ரமதர்மமே வழியாகவும் கொண்ட பெரியோர்களது ஸந்ததிகளே, அநேகமாய் இன்று நம் நாட்டில் வசிக்கும் சைவர் முதலிய மதஸ்தர்கள் ஆவர். அவர்கள் அத்வைத தத்வத்திற்கு அடிப்படையான பேதமற்ற தெய்வபக்தியை கடைப்பிடித்து நம் ஆத்மாவை கடைத்தேறச் செய்வதே பிறவியின் கடமைஎன்று தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்டுவிடின், மனதிலாவது அவர்கள் பெரியோர்களுடைய துவேஷமற்ற அன்பைக் கடைப்பிடிப்பார்கள். இவ்வுண்மையை எடுத்துக் காட்டி உதவுவதே வேதத்தையே நம்பும் அத்வைதிகளின் கடமை.

11. நம் நாட்டிலிருப்பவர்கள் மாத்திரமின்றி, உலக முழுதும் வசிப்பவர்கள்கூட வேதத்தையும் வர்ணாச்ரமத்தையும் அத்வைததத்வத்தையும கடைபிடித்த மூதாதைகளின் ஸந்ததியென்றே சரித்திர ஆராயச்சிக்காரர்களில் ஒருசாரார் கொண்ட அபிப்பிராயம்.

பாலஸ்தீன் பக்கத்தில் இரண்டு அரசர்களின் உடன்படிக்கை ஒன்று சுமார் 3,500 வருஷங்களுக்கு முன்னர் கல்லில் வெட்டப்பட்டிருப்பதில், வேதத்திலே சொல்லப்பட்ட தெய்வங்களான மித்திரனும் வருணனும் பிரமாணமாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறார்கள். மெக்ஸிகோ என்னும் அமெரிக்கர் நாட்டில் அநாதிகாலம் தொட்டு இன்றுவரையில் நவராத்திரி காலத்தில் நடந்து வரும் 'ராமலீலா' என்னும் உத்ஸவமும் (வட இந்தியாவில் இன்றும் ராமலீலா உத்ஸவம் நவராத்திரி காலத்தில் ஒவ்வொரு ஊரிலும் நடந்துவருகிறது.) தென் அமெரிக்காவில் பெரு என்னும் நாட்டில் சூரியஉபாஸனையும் சூரிய ஆலயங்களும், ஆப்பிரிக்காவில் ஸஹாரா பாலைவனத்தைச் சுற்றியிருக்கும் ஊர்களின்பே கிளிலெல்லாம் கலந்து நிற்கும் ராமநாமமும், மெஸபடோமியா என்னும் நாட்டிலேகிடைத்திருக்கும் கங்கையைத் தாங்கும் வ்ருஷபாரூடரான பரமசிவனுடைய சிலாமூர்த்தியும், ஆஸ்திரேலியாவில் சுதேச நாட்டவர் இன்றும் ஆடும் சிவலீலைக் கூத்தும், மங்கோலியாவுக்கடுத்த கோபிபாலைவனத்தில் ஸ்டெயின் என்னும் வெள்ளையரால் மணலிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட தங்கப்பெட்டியிலுள்ள ஸம்ஸ்க்ருதநூல்களும், கிரேக்க தேசத்தில் சுமார் 4,000 வருஷங்களுக்கு முன்னர் விருஷபம் ஸிம்ஹம் இவைகளோடுகூடிய சிவசக்தி ஆலயங்களின் வரலாற்றைக் கூறுவதாய் சுமார் 2,000 வருஷத்துக்கு முன் எழுந்த நூல்களும், சுமார் 5,000 வருஷங்களுக்கு முற்பட்டதாகச் சொல்லப்பட்டதும் ஸிந்து நாட்டிலே பூமியிலிருந்து வெட்டி எடுக்கப்பட்டதுமான 'ஹரப்பா' 'மோஹன்ஜிதாரோ' முதலிய ஊர்களிலே காணப்படும் சிவலிங்கம், சக்தியந்திரம், ஸாளக்கிராமம் முதலிய அத்வைதிகளின் ஸமரஸஉபாஸனா மூர்த்திகளும், ஸையாம் (தாய்நாடு), ஸுமத்ரா, ஜாவா, போர்னியோ முதலிய நாடுகளிலே காணப்படும் நமது தர்மசாஸ்திரங்களும் யாகசின்னங்களும் எண்ணிறந்த சிவாலய விஷ்ணு ஆலயங்களும், அயர்லாந்தில் பூமியிலிருந்து கிடைத்த விநாயகமூர்த்தியும், ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு உலக முழுவதுமே வேதமும் அபேதமான இவ்விஷ்ணு உபாஸனமும், வர்ணாச்ரமதர்மங்களும் குடிகொண்டிருந்தன என்னும் முடிவிற்குக் காரணங்களாயின. உலக முழுவதும், எல்லா நாடுகளிலும், வாரத்தின் கிழமைகளின் பெயர்கள் ஒரேமாதிரி வரிசையாக வழங்கப்பட்டு வருவதால், உலகத்திலுள்ள மானிடவர்க்கம் முழுவதும் ஒரே மூலநாகரிகத்தினின்று விரிந்தது என்று ஊஹிக்க இடந்தருகிறது. ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய் முதலிய கிழமை வரிசைக்குக் காரணமோ நமது ஜோதிஷ சாஸ்திரத்தைத் தவிர வேறு எங்கும் காணப்படவில்லை.

12. ஆதலால் வேதத்தின் உண்மைப்பொருளான அத்வைத தத்வத்தையும், அதை அடையும் லக்ஷியமான வர்ணாசிரம தர்மத்தின் உபயோகத்தையும், உலகமாந்தர்கள் அனைவருமே அறிந்துகொள்ளுமாறு செய்வதை அத்வைதிகள் தம் முதற் கடமையாக ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

சிவம் !

கிறிஸ்தவர்களுடைய பைபிள் நூலில் முதல் ஆத்மாக்களுக்கு 'ஆத்ம' 'ஜீவ்' (Adam, Eve) என்று கூறப்படும் பெயர்களும், ஈவ், (Eve) பழத்தைத் தின்ற விபரமும், நமது சாஸ்திரங்களில் ஆத்மா ஜீவன் என்னுமிருவர்களில் ஜீவன் கர்மவிருக்ஷத்தின் பலத்தையனுபவிக்கிறான் என்று சொல்லப்படும் தத்வத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டதாகக் காணப்படுகிறது.

மனுவும் தமது தர்மநூலில் பாரஸீகர்கள், சீனர்கள், தர்த்தாரர்கள் (Tartars), திராவிடர்கள் முதலிய சில தேசத்தவர்களைக் கூறி, இவர்கள் ஆதியில் க்ஷத்திரியர்களே என்றும், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கர்மானுஷ்டானலோபத்தால், அந்த வர்ணத்திலிருந்து நழுவிவிட்டவர்கள் என்றும் கூறி இருக்கிறார்.

PAGE NO- 64 TO 66 MISSING IN ORIGINAL

ஸ்ரீகுருப்யோ நம:

தொல்காப்பியத்தில் அத்வைதம்

(வித்வான் A. R. மலையப்ப சாஸ்திரிகள், திருச்சிராப்பள்ளி)

பழந்தமிழிலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்தில், பொருளதிகாரத்தில், புறத்திணையியலில் 21-வது சூத்திரமாகிய 'கூதிர் வேனில்'' என்று தொடங்குஞ் சூத்திரத்தில்,

ஒல்லார் நாணப் பெரியவர்க் கண்ணிச்
சொல்லிய வகையின், ஒன்றொடு புணர்ந்து
தொல்லுயிர் வழங்கிய அவிப்பலி யானும்

என்னும் வரிகள் காணப் பெறுகின்றன. "பகைவர் நாணும்படியாக உயர்ந்தோரான் நன்கு மதித்தலைக் கருதி, இன்னது செய்யேனாயின், இன்னது செய்வலெனத் தான் கூறிய பகுதியிரண்டனுள் ஒன்றினோடே பொருந்திப் பல பிறப்பினும் பழகி வருகின்றன உயிரை அங்கியங் கடவுட்குக் கொடுத்த அவிப்பலியாலும்'' என்று நச்சினார்க்கினியர் இதற்குப் பொருள் கூறுகிறார்.

இத்தகைய வீரனுக்கு நூல்களில் நல்ல வழி கூறப்பட்டிருக்கிறது.

द्वाविमौ पुरुषौ लोके सूर्यमण्डलभेदिनौ ।
परिव्राड् योगयुक्तश्च रणेचाभिमुखो हतः ॥

என்று ஸ்மிருதி கூறுகிறது. "போர்க்களத்தில் எதிரிகளை எதிர்த்து நின்று மாய்ந்தவனும், யோகாப்பியாசமுடைய துறவியும், சூரிய மண்டலத்தைப் பிளந்து கொண்டு செல்வர்'' என்பது இதன் பொருள்.

இந்த வகையில் உயிர் துறவாதார்க்குச் சிறப்பில்லாத வேறு வழி கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த ச்லோகத்தில் போர்வீரனோடு சந்யாசியும் சேர்த்துக் கூறப்படுவதையாதாரமாக வைத்துக்கொண்டு சந்யாசி பக்ஷத்தில் இந்த சூத்திரத்திற்கு "ஞானத்திற்கு இடையூறு செய்யும் இந்த்ராதி தேவதைகள் நாணும்படி ஞானிகளான பெரியோர்களை யடைந்து, அவர்கள் சொல்லிய உபதேசவகையினால் ஒன்றாகிய பரம்பொருளோடு ஒன்றுபட்டு, அநாதியான உயிரை அவியைப் போல அர்ப்பணம் செய்வதாலும்" என்றும் பெரியோர் பொருள் கூறுகின்றனர்.

எவ்வளவு ஆத்மாக்கள் தன்னோடு புணர்ந்தாலும் அவை புணர்ந்த பின்னரும் தன் "ஒன்று" என்னும் தன்மை மாறாத வஸ்துவே அத்வைத பிரும்மம். அதினால்தான் இதற்கு "ஒன்று" அல்லது "ஏகம்" என்று பெயர் அமைந்தது. இந்திராதி தேவதைகள் ஞானாப்பியாசம் செய்பவர்களுக்கு பகைவர் (அப்பிரியர்கள்) ஆகிறார்கள் என்பது பிருஹதாரண்யகோபனிஷத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

'தொல்லுயிர் வழங்கிய வவிப்பவி யானும்'

என்னும் அடியில் வரும் 'தொல்லுயிர், என்னும் சொல்லுக்கு "பல பிறப்பினும் பழகிவருகின்ற உயிரை" என்று உரை செய்கிறார் நச்சினார்க்கினியர். அவ் 'வுயிரை அங்கியங் கடவுட்கு அவிப்பலியாக கொடுத்தார்' என்கிறார்.

அக்னிக்கு பலியாக உடலைகொடுக்கலாமேயன்றி பல பிறப்பினும் பழகிவருகின்ற ஆத்மாவை பலிகொடுக்கமுடியாது. ஆதலால் பகவத்கீதையில் சொல்லப்படும் 'ப்ரஹ்மார்ப்பணம் ப்ரஹ்ம ஹவி: ப்ரஹ்மாக்னௌ ப்ரஹ்மணாஹுதம்' என்றபடி தன் ஜீவாத்மாவை தன்னைவிட வேறல்லாத ஒன்றான ப்ரஹ்மஸ்வரூபமென்னும் அக்னியில் அவிப்பலியாக கொடுத்தல் என்னும் பொருளே இங்கு அதிக பொருத்தமாயுள்ளது. உலகவகையில் இரண்டாவதோடு சேருதலே புணருதலாகும் அத்வைத ஞானமார்க்க மொன்றிலேயே 'ஒன்றோடு புணருதல்' பொருளுடையதாகும். ஆகையால் முன்கூறிய ஸ்மிருதி வாக்கியத்தில் 'பரிவ்ராட்யோக யுக்தஸ்ச' என்னும் அடியிலுள்ள ஆத்மஞானியின் பக்ஷத்திலேயே இத்தொல்காப்பிய சூத்திரம் அதிகப் பொருத்தமுடையதாயிருக்கிறது. அன்றியும் அச் சூத்திரத்தின்

இறுதியில் கூறப்பட்டுள்ள 'காமநீத்த பாலினும்' என்பதை யும் திருக்குறளில் கூறப்பட்ட "ஆராவியற்கை யவாநீப்பின்'' என்பதையும் ஒத்துப்பார்த்தால் முன்னர் அடியும் ஜீவன் முக்தி யைத்தான் கூறுகின்றதோ என எண்ண இடமிருக்கின்றது.

தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரத்து அகத்திணையில் 26-ம் சூத்திரத்தில் "ஓதலுந் தூது முயர்ந்தோர் மேன" என்றார். இங்கு, முற்கூறிய இரண்டனுள் முதலாவதாகிய 'ஓதல்' என் பதை விளக்குவதற்காக வேண்டி கல்வி யாண்டு மூன்றிறவாது'' (தொல். பொருள். கற்பியல் 47) என்ற சூத்திரத்தையும் அருளி யிருக்கிறார்.

'கல்வி'-துறவற்த்தினைக் கூறும் வேதாந்தம் முதலிய கல்வி; 'மூன்று இறவாது'-அக் கல்வி யெல்லாம், மூன்று பதத்தைக் கடவாமல். "மூன்று பதமாவன :— அது வென்றும், நீ யென் றும், ஆறுயென்றும் கூறும் பதங்களாகும்; அவை பரமும், சீவ னும், அவ்விரண்டும் ஒன்றாதலும் ஆதலின், இம் மூன்று பதத் தின் கண்ணே தத்வங்களைக் கடந்த பொருளை யுணர்த்தும் ஆகமங்களெல்லாம் விரியுமாறு உணர்ந்து கொள்க'' என நச்சி னார்க்கினியர் உரை கூறுகின்றமையாலும் "அது நீ ஆறுய்'' என்பது அத்வைத மஹா வாக்கியமாதலாலும் மேற்கண்ட கற் பியற் சூத்திரத்திலே அத்வைதஸித்தாந்தம் அமைந்திருக்கிறது என்பது நச்சினார்க்கினியரது கொள்கை என்பது வெளிப்படை.

• "தஸ்மாத் அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி இதி ஏததவஸாறு ஏவ சர்வே வித்யா : சர்வாணிச இதராணி பிரமாணுனி'' என்பது ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதபாஷ்யவாக்கியம். இக் கருத்தைக் கொண்டே நச்சினார்க்கினியரும் எல்லாவித்யைகளும் பிரும்ம வித்யையாலேயே பூர்த்தியடைகின்றன என்னும் தத்வத்தை ஈண்டு உரையில் விளக்குகிறார்.

"நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே யாயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய'' (தொல். பொருள் மரபியல் 70) என்பது சூத்திரம்.

இதற்கு, "முந்நூலும், குண்டிகையும், முக்கோலும் யாமை மணையும் போல்வன அந்தணர்க்கு உரிய'' என்பது பொருள்.

அந்தணர்க்குரிய இலக்கணம் கூறவந்த இந்தச் சூத்திரத்தில் 'முக்கோல்' என்று கூறப்படுகிறது. "அரி, அயன், அரன் என்னும் தெய்வங்களுக்குள் வேற்றுமையில்லை; மூன்றும் ஒன்றே" என்பதற்கு அடையாளமாகத் தான் 'முக்கோல்' என்னும் 'திரி தண்டம்' கூறப்பட்டிருக்கிறது என்று பெரியோர் கூறுவர்.

கலித்தொகையின் உரையிலும், நச்சினார்க்கினியர் இந்தக் கருத்தை விளக்கி யிருக்கிறார். "உறியிலே தங்கிய கமண்டலத்தையும், அரி, அயன், அரன் என்னும் மூவரும் ஒருவரென்று சொல்லுதல் தன்னிடத்தே அமைந்த முக்கோலையும், முறைமைப்படத் தோளிலே வைத்து, எறித்தலைச் செய்கின்ற ஞாயிற்றின் கதிர்களைத் தாங்குகையினாலே எடுக்கப்பட்ட குடை நிழலிலே.... அரி, அயன், அரன் என்னும் மூவரையும் ஒருவனாக வல்லது வேறாக நினையாத நெஞ்சத்தாலே, ஐம்பொறியும் நுமக்கு ஏவல் செய்தலை இயல்பாக வுடைய கோட்பாட்டையும், உமக்குரிய ஒழுக்கத்தையும் உடைய அந்தணர்" (கலித். 9 உரை) என்பது அவ்வுரைப் பகுதி.

மூவிலை யொருதாட் சூல மேந்துதல்
மூவரும் யானென மொழிந்த வாறே."

(திருவொற்றியூரொருபா வொருபது, 6)

(மூவிலையும், ஒரு தண்டுமுடைய திரி சூலத்தை ஈசன் ஏந்தி யிருப்பது மும்மூர்த்திகளும் யானே என்று விளக்குவதற்கே) என்னும் பட்டினத்தார் பாடலும் இங்கு நினைவிற்கு வருகிறது.

இவ்வாறு மும்மூர்த்திகளுள்ளும் அபேதங் காண்பது அத்வைத மதத்திற்கே அமைந்த சிறந்ததொரு கொள்கை. இந்த 'முக்கோல்' என்ற சொல்லை ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு ஆராயும்போது, முற்காலத்திலிருந்த பிராம்மணர்களனைவரும்

பிராம்மணர்களுக்குரிய துறவறம், பஹூதகம், குடீசகம், ஹம்ஸம், பரமஹம்ஸம் என நான்கு வகையாகப் பிரிந்திருக்கிறது. அவற்றில் முதலிரண்டு சந்யாச வகைகளுக்கு சிகையும், முக்கோலும், மணையும் கூரகமும் உண்டு. இக்காலத்தில் நான்காவதான பரமஹம்ஸம் ஒன்றே அதிகம் வழக்கத்தில் இருக்கிறது. அக்காலத்து, மேலாசிரமத்தைக் காட்டிலும் முதலிரண்டு ஆசிரமத்தோர்களே அதிகம் இருந்திருப்பாராகையால், அவர்கள் இல்வாழ்வாரைக் காட்டிலும் மதிப்பு மிகுந்தவராய் இருந்தமையால் பொதுவாக அந்தண தருமங்களைக் குறிப்பிட அவர்களுடைய தருமங்களே தொல்காப்பியத்தில் மேற்கோளாக உள்ளன.

அத்வைத வேதாந்திகளாகவே இருந்தனர் என்பது நன்கு விளங்குகிறது.

தொல்காப்பியம், மரபியலில் :—

" நிலந்தீ நீர்வெளி விசும்போ டைந்துங்
கலந்த மயக்க முலக மாதலின்
இருதிணை யைம்பா லியனெறி வாழ அமைத்
திரிவில் சொல்லொடு தழா அல் வேண்டும்."

(தொல். பொருள். மரபியல் 89)

என்ற சூத்திரத்திற்கு,

" நிலனும், தீயும், நீரும், காற்றும், ஆகாயமுமென்னும் ஐம்பெரும் பூதமுங் கலந்த கலவை யல்லது உலகமென்பது பிறிதில்லாமையின் அவற்றைச் சொல்லுமாறு சொல்லாது இருதிணைப் பொருளென வேறுபடுத்து வழங்குகின்ற வழக்கெல்லாம், மரபில் திரியாத சொல்லோடு தழீஇ வரல் வேண்டும்" என்பது பொருள்.

" கடம் முதலான (காரிய) பதார்த்தங்கள், நாம ரூபங்களால் வேறாகச் சொல்லப்பட்டாலும் அவை (காரணமாகிய) மண்ணென்பதே உண்மை" என்பது சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் வாக்கியம்.

ஐம்பெரும் பூதங்களின் கலவை யல்லது உலகமென்பது பிறிதில்லாமையின் என்னும் வாக்யம் சாந்தோக்கிய வாக்கியத்திற்கு ஒத்திருக்கிறது. உலகத்தில் காணப்படும் எல்லாப் பொருள்களும் ஐம்பெரும் பூதங்களைத்தவிற வேறல்ல வானாலும் உலக வியவகாரத்தில் (மரபில்) எதெது எவ்வெப்பெயரால் வழங்கவேண்டும் என்றும் கொள்கையைப் பின்பற்றித்தான் " நிலத் தீவெளி" என்னும் இத்தொல்காப்பிய சூத்திரம் மரபியலில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பாரதத்தில் அஜ்ஞாத வனவாசத்தில் தருமபுத்திரர், கங்கபட்டர் என்னும் பெயருடன், ஸந்யாசத்தின் இம்முதலாசிரமத்தையே கைக்கொண்டார். மாறு வேஷம் தரிப்பினும், சிகை யஜ்ஞோபவீதங்களுக்கு கஷ்டம் வராதிருக்குமாறு, பரமஹம்ஸாசிரமத்தை விட்டு, அந்தண வேடத்துடன் இப்பஹூதகாசிரமத்தைக் கைக்கொண்டார். அவர் இவ்வாரம்ப ஸந்யாஸாசிரமத்தில் இருந்தவராயினும், விராட அரசனுடன் சொக்கட்டாணடிக்கொண்டிருந்தமையால், இவ்வகைத் துறவிகள் ஓதல், ஆது முதலிய காரியங்களிலும் ஈடுபடுத்தப் பட்டிருப்பார்களென்பது கொள்ளற் பாலது.

சாந்தோக்ய உபனிடதத்தில் மண் என்பதே உண்மை என்னும் உவமையைக் கொண்டு உலகத்திலுள்ள எல்லா பொருள்களுக்கும் பரமகாரணமான பரம்பொருளே உண்மையென்னும் தத்வம் நிலைநாட்டப்பட்டிருக்கிறது. இப்பேருண்மையை ஸ்தாபிப்பதற்கு உவமை வகையில் இந் "நிலந்தீநீர்வெளி" யென்னும் தொல்காப்பிய மரபியல் சூத்திரமும் உபயோகப்படலாம்.

இவ்வுபமான உபமேயங்களை கம்பராமாயணம் சுந்தர காண்டம் காப்புச் செய்யுளும் விளக்குவது இங்கு நோக்கற்பாலது.

அலங்கலில் தோன்றும் பொய்ம்மை அரவெனப் பூதமைந்தும்
விலங்கிய விகாரப் பாட்டின் வேறுபாடுற்ற வீக்கம்
கலங்குவ தெவரைக் கண்டால் அவரென்பர் கைவிலேந்தி
இலங்கையில் பொருதா ரன்றே மறைகளுக் கிறுதி யாவார்.

—சுந்தர காண்டம், கடவுள் படலம் 1.

இச்சூத்திரத்தின் பொருளை அனுசரித்து ஸ்ரீ ஆதிசங்கராசார்ய சுவாமிகள் ப்ரம்ம சூத்ரபாஷ்யத்தில் 4-வது அதிகரணத்தில் (1-1-4) ஸ்ரீ ஆசார்யரவர்களுக்கு முற்பட்ட ஆசார்ய சுந்தர பாண்டியன் என்னும் மகானுடைய "லௌகிகம் - தத்வத் - ஏவ - இதம் - ப்ரமாணம் - து - ஆத்ம நிச்சயே" என்னும் வாக்கியம் மேற்கோள் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதன் கருத்து - உலகமெலாம் உண்மையில் பரம்பொருளே யானாலும் அவ்வித நிச்சய அனுபவம் வரும்வரையில் "மரபை" அனுசரித்த வ்யவஹாரங்களெல்லாம் ப்ரமாணமாகவே கொள்ளவேண்டும்.

உ

ஸ்ரீகுருப்யோ நம:

திருக்குறளில் அத்வைதம்

பிரும்ம ஸ்ரீ. P. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யர், கும்பகோணம்.

அகர முதலவெழுத் தெல்லா மாதி பகவன் முதற்றே யுலகு.

இங்கு "முதற்றே" என்பதில் "முதல்" என்னும் சொல் லிற்கு "முதற்காரணம்" என்னும் பொருள் கொள்ளின், இக் குறள் அத்வைத சித்தாந்தத்தை விளக்குகிறதென்று சொல்ல லாம்.

[குடத்திற்கு மண் முதற்காரணம். குயவன் துணைக்கார ணம். சிலந்தி வலைக்கு சிலந்தியே முதற்காரணம். உலகத் திற்கு காரணம் பரமாத்மா. உலகமே பரமாத்மா. பரமாத்மாவே அனைத்துலகமும். உலகத்திற்கு பரமாத்மாவே முதற்காரணம். குயவன் தன்னைத்தவிர வேறான மண்ணைக் குடமாக்குகிறான். பரமாத்மா தன்னையே உலகமாகத் தோற்றுவிக்கிறான். அவனே உலகத்திற்கு முதற்காரணம். அவன் குயவனைப்போல துணைக் காரணம் மாத்திரமல்ல.]

• உயிரெழுத்தனைத்தும் அகரமே என்கிறது வேதம். "அகர உயிர் எழுத்தனைத்துமாகி" என்கிறார் தாயுமானவர். (பொருள் விளக்கம் 12.) இது உபமானம். ஆதிபகவானே உலகனைத்து' மானார் என்பது உபமேயம். இது அத்வைதம்.

திருக்குறளில் கடவுள் வாழ்த்திலுள்ள கடவுளைக் குறிக்கும் சொற்களை நன்கு ஆராய்ந்தால், அவற்றுள், 'மலர்மிசையேகி னான்' (1,3) என்பது பிரம்ஹ தேவனையும் பொறிவாயிலைந் தவித் தான்' (1,6) (ஹ்ருஷீகேசன் = இந்திரியங்களுக்குத் தலைவன்,) 'அறவாழியந்தணன்' (1,8) என்பன திருமாலையும், எண் குணத் தான்' (1,9) என்பது சிவபெருமானையும் பொது நோக்காகக் கூறுகின்றன என்று சொல்லலாம்.

இதிலிருந்து, ஸகுண ப்ரம்ஹோபாஸனையில், இவ்வாசிரியருக்கு எல்லா மூர்த்திகளும் சமமானவை எனக் கொள்ளலாம்.

இருள் சேரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன்
பொருள்சேர் புகழ் புரிந்தார் மாட்டு. (1,5)

"இறைவனது மெய்ம்மை சேர்ந்த சீர்த்தியை விரும்பினவரிடத்து, மயக்கத்தைப் பற்றி வருகின்ற நல்வினை, தீவினை என்னும் இரண்டு வினையும் உளவாகா" என்பது இந்தக் குறளின் பொருள்.

இந்தக் குறளின் விசேட வுரையில், பரிமேலழகர், "இன்ன தன்மைத்தெண ஒருவராலுங் கூறப்படாமையின் அவிச்சையை இருள் என்றும்" என்று கூறுகிறார்.

அவித்தையை அதாவது, மாயையை அநிர்வாச்சியமாகக் கூறுவது அத்வைத மதத்திற்கே உரியது.

உலகில் தோன்றும் பொருள்களுக்கெல்லாம் ஆதாரம் உண்மையான பிரும்மம் ஆகும். அதனை வெவ்வேறாக நினைக்கும் நினைவிற்கு 'அத்யாஸம்' என்று பெயர். உதாரணமாக, ஒருவன் செல்லும் வழியில், ஒரு கயிறு கிடக்கிறது; அதை அவன் அறியாமையால் 'பாம்பு' என்று நினைத்து விடுகிறான். அந்தப் பொய்யான பாம்பு நினைவைத் தான் 'அத்யாஸம்' என்று கூறுவர். இவ்வத்யாஸத்தை நீக்குவது அறிவே யாகும்.

எப்பொருளெத் தன்மைத்தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு. (36,5)

இந்தக் குறளுக்குப் பரிமேலழகர், தமது விசேட வுரையில், "பொருள்தோறும் உலகத்தார் கற்பித்துக் கொண்டு வழங்குகின்ற கற்பனைகளைக் கழித்து, நின்ற வுண்மையினைக் காண்பதென்ற வாறாயிற்று. அஃதாவது, 'கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேஎய் மாந்தரஞ் சேரவிரும் பொறை' என்ற வழி, அரசனென்பதோர் சாதியும், சேரமான் என்பதொரு குடியும், வேழ நோக்கினை யுடையானென்பதோர் வடிவும், சேயென்பதோர் இயற்பெயரும், மாந்தரஞ் சேரவிரும் பொறை யென்பதோர் சிறப்புப் பெயரும் ஒரு பொருளின்கட் கற்பனையாகலின்" எனக் கூறியிருக்கிறார். இதுவே "அத்யாஸம்" ஆகும்.

"எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் இந்த இறைவன் மறைந்திருக்கிறான். நுட்பத்தை யறியுந் தன்மையுள்ளவர்கள் ஞானத்தினால், அவ்விறைவனைக் காண்கிறார்கள்." (கடோபநிஷத். 3,12) என்ற கடோபநிஷத் பகுதியும், இந்தக் குறளும் பொருளொற்றுமை யுள்ளன. மேற்கூறிய "அத்யாஸம்" அறிவினாலே தான் நீங்கும் என்ற அத்வைத உண்மை இந்தக் குறளில் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

இன்னும், "அத்யாஸம நீங்குவது ஞானத்தினாலே தான்" என்று முன் கூறினோம். அந்த ஞானத்தாலே, பேரின்பமும்—அஃதாவது முத்தியும்—கிடைக்கும் என்பது அத்வைத தத்துவம்.

இருணீங்கி இன்பம் பயக்கு மருணீங்கி
மாசறு காட்சியவர்க்கு. (56,2)

'அறிவால் முத்தி கிடைக்கும்' என்னும் அத்வைத தத்துவம் இந்தக் குறளில் நன்கு கூறப்படுகிறது.

'முத்தி' என்பது பரமுத்தி, அபர முத்தி என இருவகைப்படும். ஜீவான்மா, பரமான்மாவாக ஆவதே 'பரமுத்தி' யாகும். இதையே 'மோக்ஷம்' என்பார்கள். மோக்ஷம், பரமுத்தி, பிரும்மம், பரமான்மா, என்பவை ஒரே பொருளுள்ள சொற்கள்.

பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் 'பிரஹ்ம லோகம்' என்ற தொகைச்சொல் காணப்படுகிறது. இது பரமுத்தியைப் பற்றிக் கூறும்போது 'பிரும்மமான லோகம' எனப் பண்புத் தொகையாக விரிக்கப்படும்.

பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னும்
செம்பொருள் காண்பதறிவு. (36,8)

இந்தக் குறளில் 'சிறப்பென்னும் செம்பொருள்' என்ற தொடரால் ஆசிரியர் வீட்டினையும் செம்பொருளையும் ஒன்றாகக் கூறுகிறார். இங்கு, பிருஹதாரண்யகத்தில் கூறப்பட்டபடி 'பிரம்மமான லோகம' என்ற தொடரின் பொருள் அமைந்திருப்பதால், இது அத்வைதமதத்திற்கே சிறப்பான 'பர முத்தி'யைக் கூறுவதாகும்.

முத்தியை, ஒருவன் இப்பிறப்பில் உயிருடனிருக்கும்போதே அடைந்துவிடலாம். ஆனால், உலகப்பற்றை—ஆசையை—அவன்

ஒழித்திருக்க வேண்டும். இத்தகைய முத்திக்குத் தான் 'ஜீவன் முக்தி' என்று பெயர்.

இன்ப மிடையறா தீண்டுமவா வென்னுந்
துன்பத்துட் டுன்பங் கெடின். (37,9)

இந்தக் குறள் 'ஜீவன்முத்தி'யை நன்கு விளக்குகிறது, கடோபநிஷத்தில், "அழியுந்தன்மையுள்ள மனதினுடைய (மனதிலுள்ள) ஆசைகளெல்லாம் எப்பொழுது நீக்கப்படுகின்றனவோ, அப்பொழுதே அவன் அழியாத்தன்மையுள்ளவனாகிறான்: இங்கேயே முக்தியை—பிரும்மத்தை-அடைகிறான்." என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

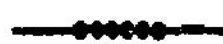
ஆராவியற்கை யவாநீப்பின் அந்நிலையே
பேராவியற்கை தரும்.

இந்தக் குறளில், 'அவா நீப்பின் அந்நிலையே பேராவியற்கை தரும்' என்ற தொடரால் ஆசிரியர், அத்வைதமதத்திற்கே சிறப்பான 'ஜீவன்முக்தியைக்' கூறுகிறார் என்பது தெளிவாகிறது.

நால்வர்மொழியில் (முதல் எட்டு திருமுறைகளில்) அத்வைதம்

வித்வான் ஆ. ரா. மலையப்ப சாஸ்திரிகள், திருச்சிராப்பள்ளி.

சைவசமயாசாரியார் நால்வரில், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் ஆகிய மூவரும் பாடிய திருப்பாடல்களே தேவாரம்; 'தேவர் குறளும்' என்றசெய்யுளில் தேவாரம் 'மூவர்மொழி' என்றே குறிக்கப்படுகிறது. மாணிக்கவாசகர் பாடிய திருப்பாடல்கள் திருவாசகம் என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இவர்களில், திருஞானசம்பந்தர் சீர்காழியில் பிராம்மண வருணத்தில், கௌண்டின்யகோத்திரத்தில் பிறந்தவர். மூன்றாம் வயதில், உமாதேவியாரால் ஞானப்பால் ஊட்டப்பெற்றவர். மதுரைக்குச் சென்று சமணரை வாதில் வென்று கழுவேற்றியவர். உயிரற்று எலும்புக்கூடாயிருந்த பூம்பாவையைப் பெண்ணாக்கினவர்; தமிழ்நாட்டிலுள்ள பல திருப்பதிகளுக்குச் சென்று பதிகம் பாடி செயற்கரிய பல விந்தைகளைச் செய்தவர். தமது திருமணத்தில் வந்திருந்தவர்களை யெல்லாம் அங்குத் தோன்றிய சோதியிலே கலக்கச் செய்து, தாமும் இரண்டறக் கலந்து, அத்வைதமுத்தியை யடைந்தார். இவரது காலம் கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டு என்று கருதப்படுகின்றது.

திருநாவுக்கரசர் திருவாமூரில் வேளாளர்குலத்தில் பிறந்தவர். இவரது பிள்ளைத்திருநாமம் மருணீக்கியார் என்பது. இவர், அரசனுக்கு மந்திரியாய் இருந்தார். வயது வந்ததும் சமணமதத்தில் சேர்ந்து, பின்னர் சிவபெருமான் தந்த சூலை நோயின்மூலம், பழையபடி சைவசமயத்திற் சேர்ந்தார். இதனாற் கோபங்கொண்ட அரசன் அவரைப் பலவாறு துன்புறுத்தியும், சிவபெருமானருளால் அவர் இறவாமல் இருத்தலைக் கண்டு, கடைசியிலே கருங்கல்லிலே கட்டிக் கடலிற் போட்டான். ஈசுவர

கிருபையால் கல்லும் தெப்பமாயிற்று. இதைக் கண்ட அரசன் தானே சைவனானான். பின்பு இவர் பல க்ஷேத்திரங்களுக்குச் சென்று, சிவபெருமானைத் துதித்தார். இவரது காலமும் 7-ஆம் நூற்றாண்டான திருஞானசம்பந்தர்காலமே.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருக்கைலாயத்தில் ஈசுவரனுக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்து வந்தவர். சாபத்தால் மானிடராய்ப் பிறந்தார். இவரது விவாஹத்திலே சிவபெருமான் ஒரு கிழவராகத் தோன்றி, அவரைத் தடுத்தாட் கொண்டார். இவரும் பல க்ஷேத்திரங்களையும் தரிசித்துத் தேவாரம் பாடினார். முதலையுண்ட பாலனை உயிர்ப்பித்துத் தருதல் முதலிய பல அற்புதங்களை நிகழ்த்தினார். இவரது காலம் 8 அல்லது 9-ஆம் நூற்றாண்டென்பார்கள்.

ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகர் பாண்டியநாட்டில் திருவாதவூரில் பிறந்தவர். அவரது பிள்ளைத் திருநாமம் வாதவூரர். அவர் அரிமர்த்தனபாண்டியன் என்பவனிடம் மந்திரியாய் இருந்தார். ஒருநாள் அரசன் அவரிடம் நிரம்பப் பொன் கொடுத்துக் குதிரை வாங்கி வரச் சொன்னான். அவர் சென்று திருப்பெருந்துறையை அடைந்தார். முன்பு ஆலநிழலிலிருந்து சனகாதி நால்வருக்கு அத்வைததத்வோபதேசஞ் செய்த சிவபிரான் அங்கு அன்று ஒரு குருந்தமரநிழலிலே குருவடிவங் கொண்டு பூதகணங்களைச் சீடர் வேடங் கொள்ளச் செய்து அத்வைத தத்வோபதேசம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

மந்திரி அவ்வழகிய தத்வோபதேசத்தில் ஈடுபட்டுத் தாம் கொணர்ந்த பொருள்களையெல்லாம் சத்விஷயங்களில் செலவிட்டு, அவருடைய உபதேசத்தைப் பெற்று, அங்கேயே துறவியாக வாழ்ந்து சிவபெருமானுக்குப் பாமாலை சூட்டத் தொடங்கினார். அப்பாடல்களைக் கேட்டருளிய சிவபெருமான், அப்பாடல்களில் உயர்ந்த மாணிக்கங்கள்போல வாசகங்கள் அமைந்திருந்தமை நோக்கி, அவ்வாதவூரடிகளுக்கு 'மாணிக்கவாசகர்' என்ற திருப்பெயர் கொடுத்து, அங்கேயே அமைந்திருக்கும்படி கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினார்.

சைவத்திருமுறைகள் பன்னிரண்டனுள், திருஞானசம்பந்தர்தேவாரம் முதல் மூன்று திருமுறைகளாகவும், திருநாவுக்

கரசர்தேவாரம் நான்கு, ஐந்து, ஆறுந் திருமுறைகளாகவும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய தேவாரம் ஏழாந் திருமுறையாக வும் அமைந்துள்ளன. மாணிக்கவாசகருடைய திருவாசகம் எட்டாம் திருமுறையாக அமைந்திருக்கிறது. இந்நால்வரும் வைதிகசைவர்கள். இவர்கள் சிவபெருமானை வேதத்தில் கூறப் படுகின்றவராயும், வேதஸ்வரூபராகவுமே கூறுகின்றனர். இவ் விஷயம் "அத்வைதசாஸ்திரமே ப்ரம்மவாதமென" சுத்த மார்க்கம் என்ற வியாஸத்தில் நிரூபிக்கப் பெற்றிருக்கிறது. இவர்கள் வைதிகசைவர்களாதலால், இந்நால்வருடைய கருத்தும் அத்வைதக்கருத்தே.

"ஒன்றான பரம்பொருளே எல்லாமாய்த் தோன்றுகிறது" என்பது அத்வைதசித்தாந்தம். இது அடியிற்கண்ட தேவாரங் களில் விளங்குகிறது.

தேவராயும் அசுரராயும் சித்தர்செழு மறைசேர்
நாவராயும் நண்ணுபாரும் விண்எரிகால் நீரும்
மேவராய விரைமலரோன் செங்கண்மால் ஈசன்என்னும்
மூவராய் முதலொருவன் மேயது முதுகுன்றே.

—திருஞான சம். திருமுதுகுன்றம் 1.

முதலொருவன்—உபாதான காரணம் என்னும் முதற் காரணமாகக் கூறப்படும் ஒரே பரம்பொருள்.

விண்ணாகி நிலனாகி விசும்பு மாகி
வேலைசூழ் ஞாலத்தார் விரும்பு கின்ற
எண்ணாகி எழுத்தாகி இயல்பு மாகி
ஏழுலகுந் தொழுதேத்திக் காண நின்ற
கண்ணாகி மணியாகிக் காட்சியாகிக்
காதலித்தங் கடியார்கள் பரவ நின்றே
பண்ணாகி இன்னமுதாம் பாசூர் மேய
பரஞ்சுடரைக் கண்டடியேன் உய்ந்தவாறே.

—திருநாவுக். 6, திருப்பாசூர், திருத்தாண்டகம் 1.

விரிந்தானைக் குவிந்தானை வேத விந்தை
வியன் பிறப்போ டிறப்பாகி நின்றான் தன்னை.

—திருநாவுக். 6, திருஆலம்பொழில், திருத்தாண்டகம் 6.

ஊனா யுயிரானா யுடலானா யுலகானாய்
வானாய் நிலனானாய் கடலானாய் மலையானாய்.

—சுந்தரர். 7, திருவெண்ணெய் நல்லூர் 7.

பாரோடு விண்ணும் பகலுமாகிப் பனிமால் வரையாகிப் பரவையாகி
நீரோடுதீயு நெடுங் காற்றுமாகி நெடு வெள்ளிடையாகி நிழலுமாகித்
தேரோட வரையெடுத்த வரக்கன் சிரம்பத் திறத்தீ [illegible] செப்கை யெல்லா
மாரோடுங் கூடாவடி கேளிது வென்னடி யோமு மக்காட் செயவஞ்சுதுமே.

—சுந்தரர். 7, திருக்கோத்திட்டையும் திருக்கோவலூரும் 10.

பற்றுமாகி வானுளோர்க்குப் பல்கதிரோன் மதிப்பார்
எற்றுநீர்தீக் காலுமேலை விண்இய மானனோடு
மற்றுமாதோர் பல்லுயிராய் மாலயனும் மறைகள்
முற்றுமாகி வேறுமானான் மேயது முதுகுன்றே.

—திருஞான. 1, திருமுதுகுன்றம் 2.

'வேறுமானல்' என்ற தொடர் பரம்பொருள் ஸகுண ப்ரும்ம நிலையில் மாலாகவும், அயனாகவும், அஷ்டமூர்த்தியாகவும், வானுளோர்க்குப் பற்று முதலியனவாகவும் தோன்றினாலும், உண்மையில் அவற்றினும் வேறுபட்ட நிர்க்குணபிரும்மமாக இருக்கிறது என்ற தத்துவத்தை விளக்குகிறது.

புவிமுதலைம் பூதமாய்ப் புலனைந்தாய் நிலன்ஐந்தாய்க்
கரணம் நான்காய், அவையவைசேர் பயனுருவா
யல்லவுரு வாய்நின்றான் அமருங்கோயில்.

திருஞான. 1, திருக்கழுமலம் 7.

'சிவபெருமான் புவிமுதல் ஐம்பூதமாகத் தோன்றினாலும் உண்மையில் அவருக்கு உருவமில்லை' என்ற அத்வைதக் கருத்தை 'அல்லவுருவாய் நின்றான்' என்ற தொடர் தெளிவு படுத்துகிறது.

குற்றம்நீ குணங்கள்நீ கூடல்ஆல வாயிலாய்
சுற்றம்நீ பிரானும்நீ தொடர்ந்திலங்கு சோதிநீ
கற்றநூற் கருத்தும்நீ யருத்தமின்ப மென்றிவை
முற்றும்நீ புகழ்ந்துமுன் உரைப்பதென்மு கம்மனே.

—திருஞான. 3, திருவாலவாய் 3.

எல்லாமாய் நின்ற பூர்ண நிர்குணப் பரம்பொருள் துவைதமான சகுண நிலையில் குற்றமே இல்லாததாகவும், குணங்களே யுடையதாகவும் நிற்கிறது; தத்வ ஞானத்தில் ஏற்பட்ட அத்வைத நிலையில், குற்றம், குணம், சுற்றம் முதலிய எல்லாம் தானேயாகி வேற்றுமையற்று அத்வைதப் பொருளாய் அனுபவானந்தமாய்ப் பிரகாசிக்கிறது. இந்தக் கருத்தைத்

தெரிவிப்பதற்காகவே, "குற்றம் நீ, குணங்கள் நீ" என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

மாயவன் சேயவன் வெள்ளியவன் விடஞ்சேரும் மைமிடற்றன்
ஆயவனுகியொ ரந்தா மும்மவனென்று வரையாகம்
தீயவன் நீரவன் பூமியவன்.

—திருஞான. 3, திருநாரையூர் 3.

சிவனுகித் திசைமுகனுய்த் திருமாலாகிச்
செழுஞ் சுடராய்த் தீயாகி நீருமாகிப்
புவனுகிப் புவனங்க ளனைத்து மாகிப்
பொன்னுகி மணியாகி முத்து மாகிப்
பவனுகிப் பவனங்க ளனைத்து மாகி
பசுவேறித் திரிவானேர் பவனுய் நின்ற
தவனுய தலையாலங் காடன் தன்னை

—திருநாவுக். 6, திருத்தலையாலங்காடு, திருத்தாண்டகம் 4.

"விரை மலரோன் செங்கண்மால் ஈசன்எனும்
மூவராய முதல் ஒருவன்"

—திருஞான. 1, திருமுதுகுன்றம் 1.

"மாலயனும் மறைகள் நான்கும் முற்றுமாகி"

—திருஞான. 4, திருமுதுகுன்றம் 2.

என்ற பகுதிளாலே தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தப் பாட்டுக்களில், ஸகுணோபாஸனையில் ஹரி, ஹரன் முதலிய மூர்த்திகளுக்குள் வேற்றுமையில்லை என்பதும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஆவியாய் அவியுமாகி அருக்கமாய்ப் பெருக்க மாகிப்
பாவியர் பாவந்தீர்க்கும் பரமனுய்ப் பிரமனுகிக்
காவியங் கண்ண ளாகிக் கடல்வண்ண மாகிநின்ற
தேவியைப் பாகம் வைத்தார் திருப்பயற் றூரனுரே.

—திருநாவுக். 4. திருப்பயற்றூர் 7.

பரமனுய்ப் பிரமனுகி என்பது சகுணப்பிரும்மோபாசனையில் உபாசனுமூர்த்திகளாகிய பரமன், பிரும்மா முதலிய மூர்த்திகளுக்குள் வேறுபாடில்லை என்னும் அத்வைதக் கருத்தைத் தெரிவிக்கிறது.

வானவர் தீவளி நீர்நிலனாய் வழங்கும் பழியாகும்
ஊனமர் இன்னுயிர் தீங்குற்ற குறைவால் பிறிதின்றி
நானம ரும்பொருளாகி நின்றான்

—திருஞான. 3, திருநாரையூர் 5.

இந்தத் தேவாரத்தில் "பிறிதின்றி நானமரும் பொருளாகி நின்றான்" என்ற தொடரிலே, 'சிவனுக்கும் பரம்பொருளுக்கும் வேறுபாடில்லை' என்னும் அத்வைதக்கொள்கை அமைந்திருக்கிறது.

'அக்கொள்கையே பின்னருளான தேவாரத்திலும் உள்ளது'

பத்திப்பேர் வித்திட்டே பரந்தஐம் புலன்கள்வாய்ப்
பாலே போகா மேகாவாப் பகையறும் வகை நினையா
முத்திக்கே விக்கத்தே முடிக்குமுன் குணங்கள்வாய்
மூடாவூடா நாலந்தக் கரணமும் ஒருநெறியாய்ச்
சித்திக்கே யுய்த்திட்டுத் திகழ்ந்தமெய்ப் பரம்பொருள்
சேர்வார் தாமே தானாகச் செய்யுமவ னுறையுமிடம்.

—திருஞான சம். 1, திருக்கழுமலம் 7.

தக்கனது பெருவேள்வி தகர்த்தா னாகித்
தாமரையான் நான்முகனுந் தானே யாகி
மிக்கதொரு தீவளிநீர் ஆகாசமாய்
மேலுலகுக் கப்பாலா யிப்பாலானை.

—திருநாவுக். 6, திருமுதுகுன்றம், திருத்தாண்டகம் 5.

மாயனாய் மாலனாகி மலரவனாகி மண்ணாய்த்
தேயமாய்த் திசை எட்டாகித் தீர்த்தமாய்த் திரிதருகின்ற
நாயமாய்க் காயத்துள் ளார்.

—திருநாவுக். 4, திருமேற்றளி 6.

'மாலனாகி (1) மலரவனாகி' என்பதும் (2) சகுணோபாசனையில் மூர்த்தியபேதத்தைக் குறிக்கிறது.

'தாமரையான் நான்முகனுந் தானேயாகி' என்பதும்

ஆதியும் அறிவுமாகி அறிவினுட் செறிவு மாகிச்
சோதியுட் சுடருமாகித் தூநெறிக் கொருவனாகிப்
பாதியிற் பெண்ணுமாகிப் பரவுவார் பாங்கராகி
வேதியர் வாழும் செய்ஞ்ஞல் விரும்புமாப் பாடியாரே.

—திருநாவுக். 4, திருஆப்பாடி 2.

'அறிவுமாகி அறிவினுட் செறிவுமாகி' என்றதனால் சிவ பெருமான், ஞானரூபமாயும், ஞானத்தால் ஏற்படுவதாகிய முத்தியாகவும் இருக்கிறார் எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

சிந்தையுந் தெளிவு மாகித் தெளிவினுட் சிவமுமாகி
வந்தநற் பயனுமாகி வாள்நுதல் பாகமாகி
மந்தமாம் பொழில்கள் சூழ்ந்த மண்ணித்தென் கரைமேல் மன்னி
அந்தமோ டளவிலாத அடிகள்ஆப் பாடியாரே.

—திருநாவுக். 4, திருஆப்பாடி 5.

முதல் அடியில், சிந்தைத் தெளிவிலிருக்கும் சிவமென்ற குறிப்பால், ஆன்மஞானத்தால் சிவமாகிய முக்தி கிடைக்கும் என்ற கருத்தும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'அந்தமோ டளவி லாத' என்பது இவைகளின் நிர்க்குணத்தன்மையைக் குறிப்ப தாகும்.

உள்ளுமாய்ப் புறம்புமாகி உருவுமாய் அருவுமாகி
வெள்ளமாய்க் கரையுமாகி விரிகதிர் ஞாயிறாகிக்
கள்ளமாய்க் கள்ளத்துள்ளாற் கருத்துமாய் அருத்தமாகி
அள்ளுவார்க் கள்ளல் செய்திட் டிருந்தஆப் பாடியாரே.

— திருநாவுக். 4, திருஆப்பாடி 7.

'உருவுமாய் அருவுமாகி' என்பது, சகுணோபாசனையில், உருவுள்ளவரானாலும், உண்மையில் அருவாய் இருக்கிறார் என்னும் அத்வைத தத்துவத்தைத் தெரிவிக்கிறது.

எண்ணுரு அனேகர் போலும் இன்னம்பர் ஈசனாரே.

—திருநாவுக். 4, திருஇன்னம்பர் 1.

'போலும் என்ற சொல் இறைவனிடம் இவை ஆரோ பிக்கப்பட்டவை என்பதைத் தெரிவிக்கின்றன.

பின்றானும் முன்றானு மானான் தன்னைப்
பித்தர்க்குப் பித்தனாய் நின்றான் தன்னை
நன்றாங் கறிந்தவர்க்குந் தானே யாகி
நல்வினையுந் தீவினையு மானான் தன்னை.

—திருநாவு. 6, திருப்புன்கூரும் திருநீடூரும், திருத்தாண்டகம் 2.

இங்குப் 'பித்தர்' என்பது ஜீவன்முத்தரைக் குறிக்கிறது. 'நன்றாங் கறிந்தவர்க்குந் தானேயாகி' என்பது 'ஞானத்தாலே தான் முத்தி' என்பதையும், சிவப்பிரும்ம அபேதத்தையும் தெரிவிக்கிறது.

இரு நிலனாய்த் தீயாகி நீரு மாகி
இயமான னாயெறியுங் காற்று மாகி
அரு நிலைய திங்களாய் ஞாயி றாகி
ஆகாச மாயட்ட மூர்த்தி யாகிப்
பெரு நலமுங் குற்றமும் பெண்ணும் ஆணும்
பிற ருருவுந் தம்முருவுந் தாமே யாகி
நெரு நலையாய் இன்றாகி நாளை யாகி
நிமிர்புன் சடையடிகள் நின்ற வாறே.

—திருநாவுக். 6, பொது, நின்ற திருத்தாண்டகம் 1.

'பிறருருவுந் தம் முருவுந் தாமே யாகி' என்பது ஜீவப் பிரும்ம அபேதத்தைக் குறிக்கிறது.

நிற்பனவும் நடப்பனவும் நிலனும் நீரும்
நெருப்பினொடு காற்றாகி நெடுவா னாகி
அற்பமொடு பெருமையுமாய் அருமை யாகி
அன்புடையார்க் கெளிமையதாய் அளக்க லாகாத்
தற்பரமாய்ச் சதாசிவமாய்த் தானும் யானும்
ஆகின்ற தன்மையனை நன்மை யோடும்
பொற்புடைய பேசக் கடவோம் பேயர்
பேசுவன பேசுதுமே பிழையற் றோமே.

—திருநாவுக். 6, மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம் 7.

இந்தத் தேவாரத்தில், 'தானும் யானும் ஆகின்ற தன்மையன்' என்ற தொடரால், சிவனுக்கும் சீவனுக்கும் வேறுபாடில்லை யென்ற அத்வைதக்கருத்தும் வெளியாகிறது.

விரிகதிர் ஞாயி றல்லர் மதியல்லர் வேத விதியல்லர் விண்ணும் நிலனும்
திரிதரு வாயுவல்லர் செறுதீயு மல்லர் தெளிநீரு மல்லர் தெரியில்
அரிதரு கண்ணியாளை ஒருபாகமாக அருள்காரணத்தில் வருவார்
எரியர வாரமார்பர் இமையாரும் அல்லர் இமைப்பாரும் அல்லர் இவரே.

—திருநாவுக். 4, சிவனெனுமோசை 2.

மண்ணல்லை விண்ணல்லை வலயமல்லை
மலையல்லை கடலல்லை வாயுவல்லை
எண்ணல்லை யெழுத்தல்லை யெரியுமல்லை
இரவல்லை பகலல்லை யாவுமல்லை
பெண்ணல்லை ஆணல்லை பேடுமல்லை
பிறிதல்லை யானாயும் பெரியாய் நீயே
உண்ணல்லை நல்லார்க்குத் தீயையல்லை
உணர்வரிய ஒற்றியூ ருடைய கோவே.

—திருநாவுக். 6, திரு ஒற்றியூர் திருத்தாண்டகம் 9.

என்ற தேவாரங்கள் சிவபெருமான் முற்கூறிய இவை யாவு மல்லாதவரா யிருக்கிறுர் என்று அத்வைத தத்துவத்தை அப வாத முறையால் தெரிவிக்கின்றன.

'உலகத்தோற்றம் உண்மை யன்று' என்பது அத்வைத சித்தாந்தம். இதை விளக்கும் தேவாரப்பாடல்கள் வருமாறு :—

பொய்யினால் மிடைந்த போர்வை புரைபுரை அழுகிவீழ
மெய்யனாய் வாழமாட்டேன் வேண்டிற் றொன்றைவர் வேண்டார்.
—திருநாவுக். 4, திருநேரிசை திருஅதிகை வீரட்டானம் (3) 2.

பொய்ம் மாயப் பெருங் கடலிற்
புலம்பா நின்ற புண்ணியங் காள்
தீவினைகாள் திருவே நீங்கள்
இம்மாயப் பெருங்கடலை யரித்துத் தின்பீர்க்கு
—திருநாவுக். 6. திருத்தாண்டகம் திரு ஆரூர் (4) 1.

இம்மாயப் பிறப்பெனுங் கடலாந்
துன்பத் திடைச் சுழிப்பட் டிளைப்பேனை.
—திருநாவுக். 6, திருவானைக்கா (1) 5.

தந்தையார் தாயாருடன் பிறந்தார்
தாரமார் புத்திரரார் தாந்தாமாரே
வந்தவா றெங்ஙனே போமாறேதோ
மாயமா மிதற்கேதும் மகிழவேண்டாம்.
—திருநாவுக். 6, பலவகைத் திருத்தாண்டகம் 10.

பொய்த் தன்மைத் தாயமாயப் போர்வையை மெய்யென்றெண்ணும்
வித்தகத்தாய வாழ்வு வேண்டிநான் விரும்ப கில்லேன்.
—சுந்தரர். 7, திருவாரூர் 9.

மாய மாய மனங் கெடுப்பானை மனத்துளே மதியா யிருப்பானைக்
காய மாய முகாக்குவிப்பானைக் காற்றுமாய்க் கனலாய்க் கழிப்பானை.
—சுந்தரர். 7, திருநீடூர் 8.

வாழ்வாவது மாய மிது மண்ணாவது திண்ணம்.
—சுந்தரர். 7, திருக்கேதாரம் 1.

ஞானத்தாலேதான் முத்திபெறமுடியும் என்பது அத்வைத சித்தாந்தம். இதை விளக்கும் தேவாரப்பாடல்கள்.

உடம்பெனும் மனையகத்துள் உள்ளமே தகளியாக
மடம்படும் உணர்நெய்யட்டி உயிரெனும் திரிமயக்கி
இடம்படு ஞானத்தீயால் எரிகொள இருந்துநோக்கில்
கடம்பமர் காளைதாதை கழல்டி காணலாமே.

—திருநாவுக். 4, பொது, தனித்திரு நேரிசை 4.

விறகிற் றீயினன் பாலிற்படு நெய்போல்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்
உறவு கோல்நட் டுணர்வு கயிற்றினால்
முறுக வாங்கிக் கடையமுன் நிற்குமே.

—திருநாவுக். 5, பொது, தனித் திருக்குறுந்தொகை (2) 10.

தன்னிற் றன்னை யறியுந் தலைமகன்
தன்னிற் றன்னை யறியிற் றலைப்படும்
தன்னிற் றன்னை யறிவில னாயிடில்
தன்னிற் றன்னையுஞ் சார்தற் கரியனே.

—திருநாவுக். 5, பொது, சித்தத் தொகைத் திருக்குறுந்தொகை 29.

இதில் 'சீவபிரும்ம அபேதமும்' எதிர்மறை முகத்தால் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

திருஞான சம். 3-ம் திருமுறை, திருநாரையூர் 5-ல்
"நானமரும் பொருளாகி நின்றான்",

திருநாவுக், 6-ம் திருமுறை, திருப்புன்கூரும் திருநீடூரும், திருத்தாண்ட. 2-ல்
"நன்றாங் கறிந்தவர்க்குந் தானே யாகி",

திருநாவுக். 6-ம் திருமுறை, நின்ற திருத்தாண்டகம் 1-ல் உள்ள
"பிறருருவுந் தம் முருவுந்தா மேயாகி",

திருநாவுக். 6-ம் திருமுறை, மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம் 7-ல்
"தானும் யானும் ஆகின்ற தன்மையனை" முதலியன,

சீவப்பிரும்ம அபேதத்தைத் தெரிவிக்கின்றன என்பது முன்பே காட்டப்பட்டது.

'பரம்பொருள் நிர்க்குணமானது' என்பது அத்வைதக் கொள்கை. இதரமதத்தினர் பரம்பொருளை ஸகுணமாகக் கூறுகின்றனர். 'குணத்தோடு கூடியவை யெல்லாம் இந்திரிய விஷயங்களே' என்ற நியதிப்படி, அவர்கள் மதத்திலே கூறப் படும் பரம்பொருள் இந்திரிய விஷயமாய் விடுகிறது. தேவாரத் திலோ, சிவபெருமான் 'இந்திரியங்களுக்கு விஷய மாகாதவன்,

அளவைகளுக்குக் கட்டுப்படாதவன்' என்ற குறிப்புகள் காணப் படுகின்றன. இவற்றால், சிவபெருமான் நிர்க்குணன் என்பது தெளிவு.

காணுமா றரியபெரு மானாகிக் காலமாய்க் குணங்கள் மூன்றாய்ப்
பேணுமூன் றுருவாகிப் பேருலகம் படைத்தளிக்கும் பெருமான் கோயில்.

—திருஞான. 1, திருவீழிமிழலை 5.

'காணுமா றரிய பெருமான் குணங்கள் மூன்றாய்' என்றது, உண்மையில் நிர்க்குணமாகிய பரம் பொருள் உபாஸனையின்போது, ஸகுணன் என்ற கருத்தைத் தெரிவிக்கிறது.

தோற்றவுண்மை, வியாவஹாரிக உண்மை, பாரமார்த்திக உண்மை என உண்மை மூன்று வகைப்படும். அவற்றுள்,

காதலாகிக் கசிந்துகண் ணீர்மல்கி
ஓது வார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொரு ளாவது
நாதன் நாமம் நமச் சிவா யவே.

—திருஞான. 3, நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம் 1.

என்ற தேவாரத்தில் 'மெய்ப் பொருளாவது' என்ற சொல், 'வியாவஹாரிக ஸத்தியத்தினும் மேம்பட்ட பாரமார்த்திக ஸத்தியமாகப் பரம்பொருளாய் இருக்கிறது' என்பதைத் தெரிவிக்கிறது.

சிவம்!

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

திருவாசகம் (எட்டாந் திருமுறை) திருக்கோவையாரில் அத்வைதம்

வித்வான் A. R.மலையப்ப சாஸ்திரிகள், திருச்சிராப்பள்ளி

மாணி—“ஒன்றான பரம்பொருளே எல்லாமாய்த் தோன்றுகிறது” என்பது அத்வைதசித்தாந்தம். இதைத் தெரிவிக்கிற திருவாசகப் பகுதிகள் வருமாறு:—

“ஊனாய் உயிராய் உணர்வாய் என்னுட் கலந்து
தேனாய்”

—திருவம்மானை 16.

“இன்பமுந் துன்பமு மில்லானே உள்ளானே
யன்பருக் கன்பனே யாவையுமா யில்லையுமாஞ்
சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
யாதியனே யந்த நடுவாகி யல்லானே”

—சிவபுராணம் 70-73.

‘யாவையுமாய் இல்லையுமாய்’ என்ற குறிப்புக்கள் பொருளது உண்மையான நிர்க்குணத் தன்மையைக் காட்டுகின்றன.

“வானாகி மண்ணாகி வெளியாகி யொளியாகி
ஊனாகி யுயிராகி யுண்மையுமா யின்மையுமாய்க்
கோனாகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை யென்சொல்லி வாழ்த்துவனே”

—திருச்சதகம் 15.

“பூதங்க ளைந்தாகிப் புலனாகிப் பொருளாகிப்
பேதங்க ளனைத்துமாய்ப் பேதமிலாப் பெருமையனே”

—கண்டபத்து 10.

“நீயலாற் பிறிது மற்றின்மை
சென்று சென்றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றாந்
திருப் பெருந்துறை யுறை சிவனே
ஒன்று நீயல்லை யன்றி யொன்றில்லை”

—கோயிற் திருப்பதிகம் 7.

"வேறோர் பரிசிங் கொன்றில்லை ; மெய்ம்மை
யுன்னை விரித் துரைக்கில்"

—குழைத்தபத்து 5.

"சோதியுமா யிருளாயி னார்க்கு"

—திருப்பொற்சுண்ணம் 20.

"தேறும் வகைநீ திகைப்புநீ
தீமை நன்மை முழுதும்நீ"

—குழைத்தபத்து, 5.

"உண்மையாய் இன்மையுமாய்ப் பூத்தானே"

—திருவேசறவு 8.

"மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் ஆயினார்க்கு"

—திருப்பொற் சுண்ணம் 20.

"ஆதியு மந்தமு மில்லா வரும்பெருஞ் சோதியை"

—திருவெம்பாவை 1.

"ஆதியு மந்தமு மாயினார்க்கு ஆடப்பொற் சுண்ண
மிடித்து நாமே"

—திருப்பொற் சுண்ணம் 20.

"அத்தனே யண்ட ரண்டமாய் நின்ற
ஆதியே"

—பிடித்த பத்து 8.

"நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன்
புலனாய மைந்தனோடெண் வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்
உலகே ழெனத்திசை பத்தெனத் தானொருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ"

—தோணோக்கம் 5.

"இரந்திரந் துருகவென் மனத்துள்ளே
யெழுகின்ற சோதியே யிமையோர்
சிரந்தனிற் பொலியுங் கமலச் சேவடியாய்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
நிரந்த வாகாய நீர்நிலந்தீகா
லாயவை யல்லையா யாங்கே
கரந்த தோருருவே களித்தன னுன்னைக் கண்ணுற
கண்டுகொண் டின்றே.

—கோயிற் றிருப்பதிகம் 6.

இவ்வாறு, யாவும் பிரும்மமென ஆரோபம் பற்றிக் கூறி னும், அதிஷ்டானம்பற்றி, 'நிறந்த வாகாயம் நீர்நிலந்தீ காலாய்'

என்னும் ஆரோபத்தை மறுக்க, உடனே 'அவை யல்லையா யாங்கே கரந்த தோருருவே' என்று கூறப்பெற்றிருக்கிறது.

உலகத்தோற்றம் உண்மை யன்று என்பது அத்வைத சித்தாந்தம். அதை விளக்கும் திருவாசகப் பகுதிகள் :—

"பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதிப்
பெய்த்தேர் முகக்குறும் பேதை குணமாகாமே
தீர்த்தாய்"

—திருத்தோணோக்கம் 1.

"பொய்யாயின வெல்லாம் போயகல வந்தருளி"

—சிவபுராணம் 37.

"இந்திர ஞாலம் காட்டிய வியல்பும்"

—கீர்த்தித் திருவகவல் 43.

"மாய வாழ்க்கையை மெய்யென் றெண்ணி
மதித்திடா வகை நல்கினன்"

—சென்னிப் பத்து 5.

"இந்திர ஞால விடர்ப் பிறவித் துயர்"

—திருப்படையாட்சி 3.

"மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னனடி போற்றி"

—சிவபுராணம் 14.

"புவனியிற் போய்ப் பிறவாமையில் நாள்நாம்
போக்குகின்றேம் அவமே இந்தப் பூமி
சிவனுய்யக் கொள்கின்ற வாறென்று நோக்க"

—திருப்பள்ளியெழுச்சி 10.

ஞானத்தாலே தான் முத்தி கிடைக்கும் என்பதும் சிவ பெருமான் ஞானஸ்வரூபம் என்பதும் அடியிற் காணும் திருவாசகப்பகுதிகளிலே கூறப்படுகின்றன.

"சிந்தை தனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட"

—கண்டபத்து 1.

"சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட"

—அச்சோப் பதிகம் 1.

'சிவமாக்கி யெனையாண்ட' என்றது அத்வைதக்கொள்கையான ஜீவப்ரும்ம அபேதத்தையும் தெரிவிக்கிறது.

"மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச் சுடரே"

—சிவபுரா. 38.

"அறிவரித் தேற்றனே, தேற்றத் தெளிவே"

—சிவபுரா. 81, 82.

"பொய் கெட்டு மெய் யானார்"

—சிவபுராணம் 86.

இங்கு, ஞானத்தால் மாயம் கெட்டு, பரமார்த்தஸத்ய மாகிய பரம்பொருளானார் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. மெய் = பாரமார்த்திகஸத்யம்.

'சீவனும் பரம்பொருளும் வேறல்ல' என்பது அத்வைத சித்தாந்தம். அதை விளக்கும் திருவாசகப் பகுதிகள்:—

"ஈசனே நீயல்லதில்லை இங்குமங்கும் என்பதும்
பேசி னேனோர் பேதமின்மை"

—திருச்சதகம் 78.

"பேதங் கெடுத்தருள் செய் பெருமை"

—திருவார்த்தை 7.

சிவமானவாபாடித் தெள்ளேனங் கொட்டாயோ

—திருத்தெள்ளேணம் 4.

'பரம்பொருள் நிர்க்குணமானது' என்பது அத்வைதக் கொள்கை.

"ஒருநாமம் ஒருருவம் ஒன்று மில்லாற்கு ஆயிரம்
திருநாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ"

—திருத்தெள்ளேணம் 1.

"போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே"

—சிவபுராணம் 77.

இதர மதத்தினர் பரம்பொருளை ஸகுணமாகக் கூறுகின்ற னர். "குணத்தோடு கூடியவை யெல்லாம் இந்திரிய விஷயங் களே" என்ற நியதிப்படி, அவர்கள் மதத்தில் கூறப்படும் பரம் பொருள் இந்திரிய விஷயமாய் விடுகிறது. திருவாசகத்திலோ, 'சிவபெருமான் இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாதவன்', 'அளவை களுக்குக் கட்டுப்படாதவன்' என்ற குறிப்புக்கள் காணப்படு கின்றன. இவற்றால் சிவபெருமான் நிர்க்குணன் என்பது தெளிவு.

"குணங்கள் தாம் இல்லா இன்பமே"

—கோயிற்றிருப்பதிகம் 4.

"சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன் காண்க
சித்தமுஞ் செல்லாச் சேட்சியன் காண்க"

—திருவண்டப் பகுதி 40, 41.

நூலுணர் வுணரா நுண்ணியோன் காண்க,

—திருவண்டப் பகுதி 49.

"உரு மூன்றுமாகி யுணர்வரிதா மொருவனுமே"

—திருப்பூவல்லி 6.

'உரு மூன்றுமாகி' என்பது, ஸகுணோபாஸனையில் மூர்த்திகளுக்குள் வேறுபாடில்லை என்பதைத் தெரிவிக்கிறது.

பச்சோந்தியாகிற விஷயத்துக்குத் துரியமாகிற மயிலானது தான் சமர்த்தா யிருந்தும், தன்னைப் பாராமல் தன் கண்ணைக் கொடுத்துவிட்டது; தன்னைப் பார்த்தால் கொடாது. தன் வியாபகத்தைப் பார்த்தபோது, தன்னிச்சை யென்று தெரிந்தது. இது தன் னிச்சையென்று பார்க்கின்றதற்கு வினை தேவையில்லை. மயிலானது குஞ்சரத்தையுங் கொல்லும்படியான விஷமுள்ள பாம்பைப் பிடித்து விழுங்குஞ் சக்தியுள்ள தாகியும், பெரிய ஜந்துவாகியு மிருந்தும், சிறிய ஜந்துவாகிய பச்சோந்தியைக் கண்டவுடனே, (தன்னைப் பார்த்தால் கண்ணைக் கொடாது) தன்னைப் பார்க்காமல் அதற்குப் பயந்து சமீபத்திற் சென்று கண்ணைக் காட்டியவுடனே, அது கொத்துகின்றது எப்போது கண்ணைக் கொடுத்ததோ, அப்போதே தன் பலங் குறைந்து விட்டது. அதுபோலத் துரியமென்னும் மயிலானது சத்தா மாத்ரமாகியும் அவஸ்தாத்திரயம் முதலியவைகளைச் சாக்ஷியாக விருந்து அறியுஞ் சக்தியுள்ளதாகியு மிருந்தும், அசத்தாகியும் அல்பமாயு மிராநின்ற விஷயத்தைப் பார்த்தவுடன், (தன்னைப் பார்த்தால் தனது ஞானங் கெடாது) அங்ஙனந் தன்னைப் பார்க்காமல் தன் கண்ணாகிய ஞானத்தைப் பச்சோந்தியாகிற விஷயத்திற்குக் கொடுத்துத் தனது வியாபக விளக்கத்தையும் மறந்துவிட்டது. ஆதலால் விஷய வாசனையி லறிவைச் 'செலுத்தாமல், தனது ஞான விளக்கத்தை விடாதிருக்க வேண்டும்.

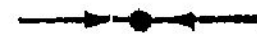
சுபம்

ஸ்ரீ:

குருப்யோநம:

திருமந்திரமும் அத்வைதமும்

ஆ. ரா. மலையப்ப சாஸ்திரிகள், திருச்சிராப்பள்ளி

தேவர் குறளும் திருநான் மறைமுடியும்
மூவர் மொழியும் முனி மொழியும்—கோவைத்
திருவா சகமுந் திருமந் திரமும்
ஒருவா சகமென் றுணர்

என்பது ஔவைப் பிராட்டியின் திருவாக்கு.

திருக்குறள் முதலிய நூல்களின் கருத்தும், வேதாந்தத்தின் கருத்தும் ஒன்றே என்று இப்பாடல் தெரிவிக்கிறது.

தாயுமானவர் என்னும் ஞான ச்ரேஷ்டர்,

வேதமுட னாகம புராணமிதி காசமுதல் வேறுமுள கலைகளெல்லாம்
மிக்காக வத்துவித துவிதமார்க் கத்தையே விரிவாயெடுத் துரைக்கும்
ஓதரிய துவிதமே யத்துவித ஞானத்தை உண்டுபணு ஞானமாகும்
ஊகமனுபவ வசனம் மூன்றுக்கு மொவ்வுமீ துபயவாதிகள் சம்மதம்

என்று கூறுகிறார். இந்த அநுபவி கூறுகிறபடி, உலகிலுள்ள உயர்ந்த நூல்கள் யாவும் அத்வைதமார்க்கத்தையே கூறுகின்றன என்பது தெளிவு. 'திருமந்திரம்' என்னும் தெய்வத்திரு நூலுக்கும் இந்த நியதி பொருந்தும். அத்திருமந்திரத்தில் விளங்கும் அத்வைதக்கருத்துக்களை ஒருவாறு எடுத்துக் காட்டுவதே இந்த வியாஸத்தின் நோக்கம்.

நூலின் சிறப்பு:—'திருமூலர்' என்னுந் தத்துவஞானி மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமேல் நிஷ்டையில் இருந்தார் என்றும் ஆண்டுக் கொருமுறை நிஷ்டையிலிருந்து எழுந்து ஒரு பாட்டுப் பாடுவார் என்றும் அதைச்சீடர்கள் குறித்துக்கொள்வார்கள் என்றும் அக்காரணம்பற்றி இந்நூலில் மூவாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பாடல்கள் இருக்கின்றன என்றுங் கூறுவர்.

இந்தத் திருமந்திரம் சைவத்திருமுறை பன்னிரண்டனுள், பத்தாந் திருமுறையாக இருக்கிறது. இந்நூல், 9 தந்திரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. காரணம் காமிகம் முதலிய ஆகமங்கள் இவ்வொன்பது தந்திரங்களுள்ளும் அடங்கியிருக்கின்றன என்று கூறுகிறார்கள்.

திருமந்திரம் ஐந்தாந் தந்திரத்தில், சுத்தசைவம், கடுஞ் சுத்தசைவம், அசுத்தசைவம், மார்க்கசைவம் என்று நான்கு சைவங்கள் கூறப்படுகின்றன. இவற்றுள் சுத்தசைவமும், கடுஞ் சுத்தசைவமுமே சிறந்தவை. இவற்றிற்கும் வேதாந்தத்திற்கும் வேறுபாடில்லை என்று திருமூலர் கருதுகிறார். சுத்தசைவம்,

கற்பன கற்றுக் கலைமன்னு மெய்யோகம்
முற்பத ஞான முறைமுறை நண்ணியே
தோற்பத மேவித் துரிசற்று மேலான
தற்பரங் கண்டுளோர் சைவ சித்தாந்தரே. —சுத்த சைவம் 3.

[துரிசு அற்று - மாயை நாசமடைந்து; தற்பரம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்திலுள்ள மஹாவாக்கியத்தி லமைந்த 'தத்' என்னும் சொல்லால் குறிக்கப்படும் பொருள். ஞானத்தைப் பெற்று, மாயை நாசமடைந்து, ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்று படுதல் என்பது அத்வைத மதத்திற்கே சிறப்பானது.]

வேதாந்தம் சுத்தம் விளங்கிய சித்தாந்த
நாதாந்தங் கண்டோர் நடுக்கற்ற காட்சியர்
பூதாந்த வேதாந்த மாகப் புனஞ்செய்ய
நாதாந்த பூரணர் ஞான நேயத்தரே. —சுத்த சைவம் 4.

என்பன சுத்தசைவத்திலிருக்கும் மந்திரங்களில் இரண்டு. பின் பாடலில் வேதாந்தம் சுத்தம் என்று கூறப்பட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

நானென்றுந் தானென்றும் நாடிநான் சாரவே
தானென்று நானென் றிரண்டிலாத் தற்பதந்
தானென்று நானென்ற தத்துவ நல்கலாற்
றானென்று நானென்றுஞ் சாற்றகில் லேனே.

—கடுஞ்சுத்த சைவம் 4.

இந்த மந்திரம் வேதாந்திகள் கூறும் ஜீவப்ரும்ம அபேதமென்னும் அத்வைதக்கொள்கையைக் கூறுகிறது. இவ்வாறு

உயர்ந்த சுத்தசைவ, கடுஞ்சுத்தசைவ சித்தாந்தங்களுக்கும் வேதாந்தத்துக்கும் வேறுபாடில்லை என்பதை மேலும் பல இடங்களிலே கூறுகிறார். அவற்றுள் சில வருமாறு:—

வேதாந்த தொம்பத மேவும் பசுவென்ப
நாதாந்த பாசம் விடநின்ற நன்பதி
போதாந்த தற்பதம் போயிரண் டைக்கியஞ்
சாதா ரணஞ்சிவ சாயுச்சிய மாமே. —ஆறந்தம் 23.

[வேதாந்தத்தில் தொம்பதவாச்சியார்த்தமாகப் பொருந்திய சீவன், நாதாந்தத்திற் பாச நீங்க விஞ்சிநின்ற நல்ல கூடஸ்தனென்னும் பெயரும், தற்பதவிலக்கியார்த்தப் பிரும்மமென்னும் பெயரும் போய், அசிபதவிலக்கியார்த்தத்தி லிரண்டினுக்குமைக்கியமென்று மியல்பாகப் பெற்றிருத்தலே சீவன் சீவனின் முத்தித்தன்மை யெனப்படும்.]

சிவனைப் பரமனுட் சீவனுட் காட்டும்
அவமற்ற வேதாந்த சித்தாந்த மானு
னவமுற் றவத்தையின் ஞானஞ் சிவமாம்
தவமிக் குணர்ந்தவர் தத்துவத் தோரே. —ஆறந்தம் 26.

[குற்றமற்ற வேதாந்த சித்தாந்தமானது அத்துவித சிவத்தைச் சீவேசருக்குள் விட்டுவிடாத விலக்கணையாற் காட்டும்; அது மேலான துரியாவத்தையில் அறிவே சிவமென்னும் பொருளது, மிக்க தவப்பேற்றினு லதனை யுணர்ந்தவர்க ளுண்மை ஞானிக ளாவார்கள்.]

நிலைபெற்ற ஸோஹம்பாவனையையுடைய (அந்தணர்களினது) வேதாந்திகளினது முடிந்த பொருள் சிவோகமாம். இதுவே நமது முடிபுமெனக் கொண்ட வனுபவஞ் சித்தாந்தமாகும். அதனுற் பெருமை வாய்ந்த வேதத்தி லாராய்ந்து தெளிந்த மெய்ப்பொருளையே தன்னிடத்திலுமுள்ள வாகம நூலெனச் சிறப்புற்று விளங்கும்.

மன்னிய சோகமா மாமறை யாளர்தஞ்
சென்னிய தான சிவோகமா மீதென்ன
வன்னது சித்தாந்த மாமறை யாய்பொரு
டுன்னிய வாகம நூலெனத் தோன்றுமே. —ஆறந்தம் 34.

வேதம் முதல் நூலாகும் அவ்வேதப் பொருள் நிறைந்ததே ஆகமம். இவ்விரண்டையும் பசுவாம் ஜீவர்களின் பதியாம் ஈசுவரன் சொன்னார். அனாதியான வேதமானது கர்மம், பக்தி, யோகம், தியானம் முதலிய இந்தக்ரமத்தில் உணர்த்தி கடைசியில் க்ரமமாக உயர்ந்தவைகளான இவைகளுக்கெல்லாம் மேலான வேதாந்தமாகவே முடிகிறது.

முதலர்கும் வேத முழுதர் கமமப்
பதியர்ன வீசன் பகர்ந்த திரண்டு
முதிதர்ன வேத முறைமுறை யாலமர்ந்
ததிகாதி வேதாந்த சித்தாந்த மாகவே. —ஆறந்தம் 35.

வேதாந்தத்தை ஓத அதிகாரமுள்ளவர்களுக்குப் பயன்படுவது வேதாந்தம். அத்தகைய அதிகார மில்லாதவர்களும் பயன் பெறுவதற்காக ஏற்பட்டதே (ஆகமாந்தம்) சைவசித்தாந்தம் ஆகும்.

வேதாந்தி என்ற சொல்லுக்குப் பொருளைத் திருமூலர் மேலும் விளக்குகிறார் :—

வேதாந்தங் கண்டோர் பிரம்ம மித்தியாதரர்,
நாதாந்தங் கண்டோர் நடுக்கற்ற யோகிகள்
வேதாந்த மில்லாத சித்தாந்தங் கண்டுளோர்
சாதாரண மன்ன சைவ ருபாயமே. —மார்க்க சைவம் 9.

(பிரம்ம மித்தியாதரர் = "பிரம்மம், ஸத்யம்; ஜகத் மித்தியை" என்று கூறும் அத்வைதிகள்.)

இத்தகைய பிரம்ம மித்தியாதரரே வேதாந்திகள் என்று கூறுவதையும், இத்தகைய வேதாந்தி யில்லாதாரைச் சாதாரண சைவர் என்று கூறுவதையும் இதனால் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இந்தச் சாதாரணசைவசித்தாந்தி செய்ய வேண்டுவதென்ன?

"வேட்கை விடுநெறி வேதாந்த மாதலால்
வாழ்க்கைப் புலன்வழி மாற்றிச் சித்தாந்தத்து
வேட்கை விடுமிக்க வேதாந்தி பாதமே
தாழ்க்குந் தலையினேன் சற்சீட னாமே" —6 தந். பக்குவன் 13.

[இருவகைப் பற்றுக்களையு மொருங்கே விட்டொழியும் மார்க்கம் வேதாந்த மாதலால், அப்பற்றுக்களை விட்டொழிந்து, விட்ட பொருளின்மேல் புலன்வழிச் செல்லும் மனத்தைத் தடுத்து, அசுத்த சைவ மார்க்க சைவ சித்தாந்தங்களில் விருப் பத்தை விட்டுவிட்டு, சிரேஷ்டனாகிய வேதாந்தியின் பாதத்தில் நமஸ்கரித்து அடிமையாகத் தக்கவனை சற்சீடனாவான்.]

இந்த மந்திரத்தினாலும் 'வேதாந்தமே சிறந்தது. வேதாந் தியே சிறந்தவன்' என்று கூறுகிறார் என்பது மிகத் தெளிவு.

ஒன்றான பரம்பொருளே எல்லாமாய்த் தோன்றுகிறது என்பது அத்வைதக் கொள்கை. மண் கடமாயும் தோன்றுகிறது; கடமல்லாமலும் இருக்கிறது. பொன் பூஷணமாயும் தோன்று கிறது; முழுப பொன்னாகவும் இருக்கிறது. மண்காரணம்; கடம் காரியம். பொன் காரணம்; பூஷணம் காரியம்.

இவற்றைப்போல், காரணமான பரம்பொருள் காரியரூப உலகமாகவும் தோன்றுகிறது. "எல்லாமாய் அல்லவுமாய்" என்ற ஆன்றோர்வாக்கு இங்கு அறியத்தக்கது.

இந்த விஷயத்தைச் சிறந்த உதாரணங்களைக் கொண்டு திரு மூல நாயனார் திருமந்திரத்தில், மிகவும் லளிதமாய்க் கூறுகிறார்.

மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தில் மறைந்தது மாமத யானை;
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
பரத்தில் மறைந்தது பார்முதற் பூதம். —பராவத்தை 22.

'அத்துவித உண்மை' என்னும் நூலின் ஆசிரியர் இந்தப் பாடலுக்கு பாஷியம் எழுதுகிறவர்போல,

மரத்தை நோக்கின் மதகரியு மறைந்து தோன்றுமதை நோக்கின்
மரத்தை மறைத்துத் தான்விளங்கும் வாறுபோலச் சகமுழுதும்
பரத்தை நோக்கினதின் மறைந்து பரமாய் விளங்குஞ் சகநோக்கில்
பரத்தை மறைத்துத் தான்விளங்கும் பரமே யனைத்து மாதலினால்

என்று கூறிப் பொருள் விளக்குகிறார்.

பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூடணம்
பொன்னின் மறைந்தது பொன்னணி பூடணம்;
தன்னை மறைத்தது தன் கர ணங்களாம்
தன்னின் மறைந்தது தன் கர ணங்களே. —பராவத்தை 21.

என்னும் மந்திரமும் மேற்கூறிய மந்திரத்தின் கருத்தைக் கொண்டதா யிருக்கிறது.

"ஒன்றான பரம்பொருளே எல்லாமாய்த் தோன்றுகிறது" என்ற இதே கருத்தைத் தெரிவிக்கும் வாக்கியங்களில் சில :—

உணர்வு மவனே யுயிரு மவனே
புணர்வு மவனே புலனு மவனே
இணரு மவன் றன்னை யெண்ணலு மாகான்
துணரின் மலர்க்கந்தந் துன்னி நின்றானே. —சர்வ வியாபி 10.

நீரு நிலனும் விசும்பங்கி மாருதத்
தூரு முடம்புறு சோதியு மாயுளன்
பேரும் பராபரன் பிஞ்ஞக னெம்மிறை
ஊருஞ் சகல னுலப்பிலி தானே. —சர்வ வியாபி 20.

மாயை மறைக்க மறைந்த மறைப்பொருண்
மாயை மறைய வெளிப்படு மப்பொருண்
மாயை மறைய மறையவல்லார் கட்குக்
காயமு மில்லை கருத்தில்லை தானே. —சுத்தர் சுத்தம் 3.

கடங்கடந் தோறுங் கதிரவன் றோன்றில்
அடங்கிட மூடி லவற்றி லடங்கான்
விடங்கொண்ட கண்டனு மேவிய காயத்
தடங்கிட நின்றது மப்பரி சாமே. —சிவாதித்தன் 2.

தானே விரிசுடர் மூன்றுமொன் றாய்நிற்கும்
தானே அயன் மாலென நின்று தாபிக்கும்
தானே யுடலுயிர் வேறன்றி நின்றுளன்
தானே வெளியொளி தானிருட் டாமே. —சிவாதித்தன் 3.

மண்ணொன்று தான்பல நற்கல னுயிடும்
உண்ணின்ற யோனிகட் கெல்லா மொருவனே
கண்ணொன்று தான்பல காணுந் தனைக்காணு
அண்ணலுமவ் வண்ண மாகி நின்றானே. —நின்மலாவத்தை 48.

தானே திசையொடு தேவருமாய் நிற்குந்
தானே வட வரையாதியுமாய் நிற்குந்
தானே யுடலுயிர் தத்துவமாய் நிற்குந்
தானே யுலகிற் றலைவனு மாமே. —அணைந்தோர் தன்மை 18.

"உலகத்தோற்றம் உண்மை யன்று" என்பதற்கு ஆதாரங்கள் :—

ஆயும் பொய்ம மாயை யகம்புற மாய்நிற்கும்
வாயு மனமுங் கடந்த மயக்கறின்
தூய வறிவு சிவானந்த மாகிப்போய்
வேயும் பொருளாய் விளைந்தது தானே. —பராவத்தை 7.

ஐயைந்து மட்டுப் பகுதியு மாயையும்
பொய்கண்ட மாமாயை தானும் புருடன்கண்
டெய்யும் படியா யெவற்றுமா யன்றாகி
உய்யும் பராவத்தை யுள்ளுறல் சுத்தமே. —பராவத்தை 26.

பெருக்கப் பிதற்றிலென் பேய்த்தேர் நினைந்தென்
விரித்த பொருட்கெல்லாம் வித்தாவ துள்ளம்
பெருக்கிற் பெருக்குஞ் சுருக்கிற் சுருக்கம்
அருத்தமு மத்தனை யாய்ந்துகொள் வார்க்கே.

—ஐந்திந்திரிய மடக்கு முறைமை 6.

மாயா வுபாதி வசத்தாகுஞ் சேதனத்
தாய குருவரு ளாலே யதிற்றாண்ட
ஓயு முபாதியோ டொன்றியொன் றாதுயிர்
ஆய துரியம் புகுந்தறி வாகவே. —சீவன் 4.

‘சீவனும் பரம்பொருளும் வேறல்ல’ என்பது வேதாந்தத்தில் சிறந்ததொரு கொள்கை.

சீவ னெனச்சிவ னென்னவே றில்லை
சீவ னார்சிவ னாரை யறிகிலர்
சீவ னார்சிவ னாரை யறிந்தபின்
சீவ னார்சிவ னாயிட் டிருப்பரே. —போதன் 1.

உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம் பாலயம்
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கங்
கள்ளம் புலனைந்துங் காளா மணிவிளக்கே. —சிவ பூசை 1.

அறிவொன்றி லாதன வையேழு மொன்றும்
அறிகின்ற வென்னை யறியா திருந்தேன்.
அறிகின்றாய் நீயென் றருள்செய்தார் நந்தி
அறிகின்ற நானென் றறிந்து கொண்டேனே.

—மத்திய சாக்கிராவத்தை 15.

அறிவறி யாமை நீவி யவனே
பொறிவா யொழிந் தெங்குந் தானான போதன்
அறிவா யவற்றினுட் டானா யறிவின்
செறிவாகி நின்றவச் சீவனு மாமே. —அறிவுதயம் 9.

நீயது வானா யெனநின்ற பேருரை
யாயது நானானே னென்னச் சமைந்தறச்

சேய சிவமாக்குஞ் சீர்நந்தி பேரரு
ளாயது வாயனந் தானந்தி யாமே. —தத்துவமசி வாக்கியம் 10.

ஆகிய வச்சோயந் தேவதத் தன்னிடத்
தாகிய விட்டு விடாத விலக்கணைத்
தாருப சாந்தமே தொந்தத்தசி யென்ப
வாகிய சீவன் பரன்சிவ னாமே. —தத்துவமசி வாக்கியம் 3.

(தொந்தத்தசி = த்வம், தத் அசி என்னும் மஹாவாக்கியத்தி லடங்கிய பதங்கள்.)

ஆகிய வச்சோயந் தேவதத் தன்னிடத்
தாகிய வவ்விட் டாகாய முபாதானம்
ஏகிய தொந்தத் தசியென்ப மெய்யறிவு
ஆகிய சீவன் பரன்சிவ னாமே. —முச்சூனிய தொந்தத்தசி 6.

தானவ னாக வவனேதா னாயிட
வான விரண்டி லறிவன் சிவமாகப்
போனவ னன்பிது நாலா மரபுறத்
தானவ னாகுமோ ராசித்த தேவரே. —அருச்சனை 9.

தான்வரை யற்றபின் னாவா வரைவது
தானவ னானபின் றுரை நினைப்பது
காமனை வென்ற கண்ணுரை யுகப்பது
ஆமொழி வாசகஞ் சொல்லுமி னீரே. —வரைவுரை மாட்சி 1.

நானென நீயென வேறில்லை நண்ணுதல்
ஊனென வூனுயி ரென்ன வுடனின்று
வானென வானவர் நின்று மனிதர்கள்
தேனென வின்பந் திளைக்கின்ற வாறே. —சம்பிரதாயம் 11.

நானென்றுந் தானென்று நாடினே னாடலு
நானென்றுந் தானென் றிரண்டில்லை யென்பது
நானென்ற ஞான முதல்வனே நல்கினான்
நானென்று நானு நினைப்பொழிந் தேனே. —ஞானோதயம் 8.

நின்றவிச் சாக்கிர நீுரி யத்தின்
மன்றனு மங்கே மணஞ்செய்ய நின்றிடும்
மன்றன் மணஞ்செய்ய மாயை மறைந்திடும்
அன்றே இவனு மவன் வடிவாமே. —பார்வத்தை 9.

தானே சிவமான தன்மை தலைப்பட
ஆன மலமு மப்பாச பேதமு

மான குணமும் பரான்மா வுபாதியும்
பானுவின் முன்மதி போற் படராவே. —நின்மலாவத்தை 11.

தானவ னாதும் சமாதிகை கூடினால்
ஆன மலமறு மப்பசுத் தன்மை போம்
ஈனமில் காய மிருக்கு மிருநிலத்
தானங்க ளெட்டு மொழிந்தொன்று வோர்கட்கே.
—நின்மலாவத்தை 17.

கருட னுருவங் கருது மளவிற்
பருவிடந் தீர்ந்து பயங்கெடு மாபோல்
குருவி னுருவங் குறித்தவப் போதே
திரிமலந் தீர்ந்து சிவனாவ னாமே. —ஞானகுரு தரிசனம் 4.

அவனும் அவனும் அவனை யறியார்
அவனை யறியி லறிவானு மில்லை
அவனும் அவனும் அவனை யறியில்
அவனும் அவனும் அவனிவ னாமே. —சம்பிரதாயம் 12.

தானவ னாகிய தற்பரந் தாங்கினேன்
ஆனவை மாற்றிப் பரமத் தடைந்திடும்
ஏனை யுயிர்வினைக் கெய்து மிடஞ்சென்றும்
வானு நிலனும் புகுந்தும் வருந்துமே.—உடலிற் பஞ்சபேதம் 13.

தானவ னாகிய ஞானத் தலைவனை
வானவ ராதியை மாமணிச் சோதியை
ஈரமில் ஞானத் தின்னருட் சத்தியை
ஊனமி லாடனை யூனிடைக் கண்டதே. —நின்மலாவத்தை 21.

தொம்பந் தற்பதந் தோன்று மசிபதம்
நம்பிய சீவன் பரஞ்சிவ னாய்நிற்கும்
அம்பத மேலைச் சொருபமா வாக்கியஞ்
செம்பொரு ளாண்டருள் சீர்நந்தி தானே. —முப்பதம் 5.

தொம்பதந் தற்பதஞ் சொல்லு மசிபதம்
நம்பிய முத்துரி யத்துமே னாடவே
யும்பத முப்பத மாகு முயிர்பரன்
செம்பொரு ளான சிவமெண லாமே. தத்துவமசி வாக்கியம்— 6.

சிந்தைய தென்னச் சிவனென்ன வேறில்லை
சிந்தையி னுள்ளே சிவனும் வெளிப்படுஞ்
சிந்தை தெளியத் தெளியவல் லார்கட்குச்
சிந்தையி னுள்ளே சிவனிருந் தானே. —சிவ தரிசனம் 1.

சித்தஞ் சிவமாய் மலமூன்றுஞ் செற்றவர்
சுத்தச் சிவமாவர் தோயார் மலபந்தங்
கத்துஞ் சிலுகுங் கலகமுங் கைகாணார்
சத்தம் பரவிந்து தானுமென் றெண்ணியே.

— அணைந்தோர் தன்மை 13.

அகன்றான கலிடமேழு மொன் றாகி
இவன்றா னெனநின் றெளியனு மல்லன்
சிவன்றான் பலபல சீவனு மாகி
நவின்றா னுலகுறு நண்பனு மாமே. —தோத்திரம் 30.

பெருநெறியான பிரணவ மோர்ந்து
குருநெறி யாலுரை கூடிநால் வேதத்
திருநெறியான திருகை யிருத்திச்
சொரூபம தானோர் துகளில் பார்ப் பாரே.

—அந்தண ரொழுக்கம் 4.

அண்ண லிருப்பிட மாரு மறிகிலர்
அண்ண லிருப்பிட மாய்ந்து கொள்ளுவார்களுக்
கண்ண லழிவின்றி யுள்ளே யமர்ந்திடும்
அண்ணலைக் காணி லவனிவ னாமே.

—கால சக்கரம் 27, ஞானகுரு தரிசனம் 5.

செற்றிடுஞ் சீவ வுபாதித் திறனேழும்
பற்றும் பரோபாதி யேழும் பகருரை
உற்றிடுங் காரிய காரணத் தோடற
அற்றிட வச்சிவ மாகு மணுவனே. —காரிய காரண வுபாதி 1.

(அணுவன் = சீவன்.)

சீவ துரியத்துத் தொம்பதஞ் சீவனார்
தாவு பரதுரி யத்தினிற் றத்பத
மேவு சிவதுரி யத்தசி மெய்ப்பத
மோவி விடுந்தத் துவமசி யுண்மையே.

—தத்துவமசி வாக்கியம் 1.

ஆறாறு கன்ற வணுத்தொம் பதஞ்சுத்த
மீறான தற்பத மெய்துப சாந்தத்துப்
பேறா கியசிவ னீங்கிப்பிர சாதத்து
வீறான தோந்தத் தசிதத்வ மசியே. —தத்துவமசி வாக்கியம் 2.

தானென் றவனென் றிரண்டென்பர் தத்துவர்
தானென் றவனென் றிரண்டற்ற தன்மையைத்
தானென் றிரண்டென்னார் கேவலத் தானவர்
தானின்றித் தானாகத் தத்துவ சுத்தமே. —நிர்மலாவத்தை 45.

'எல்லாம் ஆன்மா வானபடியால், எல்லாம் இரண்டற்ற ஒன்றே' என்ற ஞானத்தால் தான் முத்திபெற முடியும் என்பது அத்வைதக்கொள்கை. இதை விளக்கும் திருமந்திரச் செய்யுட்கள் வருமாறு:—

முத்திக்கு வித்து முதல்வன்றன் ஞானமே
பத்திக்கு வித்துப் பணிந்துற்றுப் பற்றலே
சித்திக்கு வித்துச் சிவபரந் தானாதல்
சத்திக்கு வித்துத் தனதுப சாந்தமே. —உபசாந்தம் 1.

ஞானத்தின் மிக்க அறநெறி நாட்டில்லை
ஞானத்தின் மிக்க சமயமும் நன்றன்று
ஞானத்தின் மிக்கவை நன்முத்தி நல்காவா
ஞானத்தின் மிக்கார் நரரின் மிக்காரே. —ஞானம் 1.

'ஞானத்தால் தான் முத்தி சித்திக்கும்' என்று 'முத்திக்கு வித்து' என்னும் பாட்டில் விதிமுகத்தானும், பின் பாட்டில் 'ஞானத்தைத் தவிர மற்றவை முத்தியைத் தரமாட்டா' என எதிர்மறைமுகத்தானும் கூறப்பட்டன.

குருவின் அருளால் ஞானம் சித்திக்கும் என்பதற்கு மேற்கோள் ஆவன.

கருட னுருவங் கருது மளவிற்
பருவிடந் தீர்ந்து பயங்கெடு மாபோற்
குருவி னுருவங் குறித்தவப் போதே
திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவ னாமே. —ஞானகுரு தரிசனம் 4.

நானென்றுந் தானென்றும் நாடினே னாடலும்
நானென்றுந் தானென் றிரண்டில்லை யென்பது
நானென்ற ஞான முதல்வனே நல்கினன்
நானென்று நானும் நினைப்பொழிந் தேனே. —ஞானேயம் 8.

பெருநெறி யான பிரணவ மோர்ந்து
குருநெறி யாலுரை கூடிநால் வேதத்
திருநெறி யான கிரியை யிருந்து
சொருபம தானோர் துகளில்பார்ப் பாரே.
—அந்தண ரொழுக்கம் 4.

'இம்மையில் உடலை விடுவதற்கு முன்னதாகவே முத்தி கிடைக்கும்' என்று ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. இதுதான் ஜீவன்முத்தி. இது சிறந்த அத்வைதக்கொள்கை.

மலமில்லை மாசில்லை மானுபி மானக்
குலமில்லை கொள்ளுங் குணங்களு மில்லை
நலமில்லை நந்தியை ஞானத்தி னாலே
பலமன்னி யன்பிற் பதித்துவைப் போர்க்கே.

—அனைந்தோர் தன்மை 1.

பரம்பொருள் நிர்க்குணமானது என்பது அத்வைதக் கொள்கை. சீவனும் பரம்பொருளும் ஒன்றாய் விடுகிறபடியால், பரம்பொருளின் நிர்க்குணத்தன்மை ஜீவன்முக்தனிடமும் படிந்து விளங்குகிறது என்பதை இந்தப் பாட்டிலுள்ள 'குணங்களு மில்லை' என்ற தொடர் தெரிவிக்கிறது.

வித்தைக் கெடுத்து வியாக்கிரத் தேமிகச்
சுத்தத் துரியம் பிறந்து துடக்கற்று
ஒத்துப் புலனுயி ரொன்றா யுடம்பொடு
செத்திட் டிருப்பர் சிவயோகி யர்களே. —உபதேசம் 9.

செயலற் றிருக்கச் சிவானந்த மாகும்
செயலற் றிருப்பார் சிவயோகந் தேடார்
செயலற் றிருப்பார் செகத்தொடுங் கூடார்
செயலற் றிருப்பார்க்கே செய்தியுண் டாமே.—நிர்மலாவத்தை 16.

பெத்தமு முத்தியும் பேணுந் துரியமுஞ்
சுத்தவ தீதமுந் தோன்றாமற் றானும்
அத்த னருளென் றருளா லறிந்தபின்
சித்தமு மில்லை செயலில்லை தானே. —கேவல சகல சுத்தம் 29.

சித்தாந்தத்தே சீவன்முத்தி சித் தித்தலாற்
சித்தாந்தத் தேநிற்போர் முத்திசித் தித்தவர்
சித்தாந்த வேதாந்தஞ் செம்பொரு ளாதலாற்
சித்தாந்த வேதாந்தங் காட்டுஞ் சிவனையே. —ஆறந்தம் 25.

(இங்கு 'சீவன்முத்தி' என்ற தொடரே எடுத்தாளப்பட்டிருக்கிறது.)

"விவஹாரநிலையிலுங்கூட ஸகுணப்ரும்மத்தை யுபாசிக்கும் போது, சிவனுக்கும் திருமாலுக்கும் வேறுபாடில்லை" என்பது அத்வைதக் கொள்கை.

இந்தக் கருத்தமைந்த திருமந்திரச் செய்யுட்கள் வருமாறு:—

ஆதிப் பிரானு மணிமணி வண்ணனும்
ஆதிக் கமலத் தலர்மிசை யானுஞ்
சோதிக்கில் மூன்றுந் தொடர்ச்சியி லொன்றெனர்
பேதித் துலகம் பிணங்குகின் றார்களே.

—திருமூர்த்திகளின் சேட்டகனிட்ட முறைமை 2.

சோதித்த பேரொளி மூன்றைந் தெனநின்ற
ஆதிக்கு ளாவ தறிகிலா தாதர்கள்
நீதிக்க ணீசன் நெடுமா லயனென்று
பேதித் தவரை பிதற்றுகின் றாரே.

—திருமூர்த்திகளின் சேட்டகனிட்ட முறைமை 8.

மலர்ந்த வயன்மா லுருத்திரன் மகேசன்
பலந்தரு மைம்முகன் பரவிந்து நாதம்
நலந்தருஞ் சத்தி சிவன்வடி வாகிப்
பலந்தரு லிங்கம் பராநந்தி யாமே. —சிவலிங்கம் 4.

மாயனு மாகி மலரோ னிறையுமாய்க்
காயநன் னாட்டுக் கருமுத லானவன்
சேய னணியன் றித்திக்குந் தீங்கரும்
பாயமு தாகிநின் றண்ணிக்கின் றானே. —அறிவுதயம் 1.

தானே விரிசுடர் மூன்றுமொன் றாய்நிற்கும்
தானே அயன்மா லெனநின்று தாபிக்கும்
தானே யுடலுயிர் வேறன்றி நின்றுளன்
தானே வெளியொளி தானிருட் டாமே. —சிவாதித்தன் 3.

நின்றனன் மாலொடு நான்முகன் றானாகி
நின்றனன் றானிலங் கீழொடு மேலென
நின்றனன் றானெடு மால்வரை யேழ்கடல்
நின்றனன் றானே வளங்கனி யாயே. —சர்வ வியாபி 13.

II

வே. நாராயணன், சென்னை

சைவசித்தாந்த நூல்களிலே முக்கியமானதாகத் திருமந்திரம் கொண்டாடப் பெற்றாலும், ஏனைய அனுபவநூல்களிலே போல இதனுள்ளும் வேதாந்தமகமும் வேதாந்திகளின் பெருமையும் அத்வைதவுண்மைகளும் ஆங்காங்கு கூறப்பட்டுள்ளன. தொடக்கத்தில், தாம் திருவவதாரஞ் செய்ததின் கருத்தைக் கூறுவர்.

என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ்ச் செய்யு மாறே. (81)

பிரும்ம சொரூபத்தையும் ஈசுவர சொரூபத்தையும் தமிழிலே விளக்க வந்த இவர், முதலிலே, பேதங் கூறுவோரை விளக்குகிறார்.

ஆதிப் பிரானும் அணிமணி வண்ணனும்
ஆதிக் கமலத் தலர்மிசை யானுஞ்
சோதிக்கில் மூன்றுந் தொடர்ச்சியில் ஒன்றெனார்
பேதித் துலகம் பிணங்குகின் றார்களே. (104)

உலகங்களை யெல்லாம் ஆக்கிக் காத்து அழிப்பான் ஒருவனே என்று வற்புறுத்துகிறார்.

ஒருவனு மேஉல கேழும் படைத்தான்
ஒருவனு மேஉல கேழும் அளித்தான்
ஒருவனு மேஉல கேழும் துடைத்தான்
ஒருவனு மேஉல கோடுயிர் தானே. (404)

'இப்படிப் படைத்தவனே அப் படைக்கப்பட்ட உலகமும் உயிரும்' என்பதை, 'அவ்வொரு வஸ்துவே உள்ளது; அதுவே இதெல்லா மாயிற்று' என்னும் அத்வைதவுண்மையை, இப் பாடலின் சிகரத்தில் வைத்துக் கூறுகிறார். இவ்வுண்மையை அதாவது, பிரும்மம் தானே எல்லாமாய் விரிந்தது என்பதைப் பல பாடல்களில் விரித்துரை செய்கிறார்.

தானே திசையொடு தேவரு மாய்நிற்குந்
தானே உடலுயிர் தத்துவ மாய்நிற்குந்
தானே கடல்மலை யாதியு மாய்நிற்குந்
தானே உலகில் தலைவனு மாமே. (412)

திக்குகள், தேவர்கள் முதலிய உயிர்கள், அவர்களுடைய உடல்கள், கடல் மலை முதலிய உயிரற்ற பொருள் ஆகிய எல்லாமும் அந்த ஈசுவரனே ஆயினும் அவர்களுக்கும் அவற்றிற்கும் அவனே தலைவனாய்த் தனித்து நிற்கிறான் என்கிறார். மீண்டும் அவர்,

மண்ணொன்று தான்பல நற்கல மாயிடும்
உண்ணின்ற யோனிகட் கெல்லாம் ஒருவனே
கண்ணொன்று தான்பல காணுந் தனைக்காணா
அண்ணலும் இவ்வண்ண மாகிநின் றானே. (440)

என்று, 'மண் ஒன்றே உண்மைப்பொருள்: பல பாண்டங்களாய் உருவும் பேரும் பெற்றுத் தோன்றுவது அம்மண்ணே' என்ற உவமானத்தால் அத்வைத உண்மையாகிய முதற்காரணத் தன்மையை விளக்குகிறார்; ஆனால் அந்த ஒன்றேயான பொருளை நாம் ஏன் காண்பதில்லை என்பதை விளக்குகிறார்; நாம் யார்? பலவாகக் காணும் தோற்றங்களே; கண் வெளித்தோற்றங்களைக் காணும்; ஆயினும், அது தன்னையே கண்டுகொள்ள முடியாது; அதுபோல, ஈசுவரனாகிய உலகமும் ஈசுவரனைக் காண முடியாது; தன்னைக் காட்டிலும் வேறான வஸ்துவைத் தானே கண் காணமுடியும். கண் கண்ணையே காணமுடியுமா? அதுபோலவே, அண்ணலும் தானேயாகிய உலகோரால் காண இயலாத தன்மை யுடையவன். இதை மீண்டும் வற்புறுத்துகிறார் கீழ்வரும் பாட்டிலே:

அவனும் அவனும் அவனை யறியார்
அவனை யறியில் அறிவானும் இல்லை
அவனும் அவனும் அவனை யறியில்
அவனும் அவனும் அவனிவ னாமே. (1789)

எவ்வளவு உயர்ந்த சீவனாயினும், பிரும்மத்தை அறிந்து கொள்ளமாட்டார்கள். அவனை அறிவதற்கு யத்தனித்தால், அவனே அறிவானும் அறிபொருளும் அறிவுமானபடியால் அறிவான், அறிபொருள், அறிவு என்ற முப்பொருளும் இல்லை

யாய் விடும்; அப்பொழுது அறிவும் இல்லை, அறிவானும் இல்லை யன்றோ? அறிவுமயமான பிரும்மமே எஞ்சி நிற்பதாகும். ஆகவே, பிரும்மத்தை விசாரித்து அறியப் புகுந்தால், அவனும் அவனும் என்று பிரித்துக் கூறப்படுகின்ற உலகோர் அனைவரும் அவனேயான இவன் அதாவது சிவனேயான ஈசுவரனேயாம் என்று தெளிவாகக் கூறி அத்வைதத்தை நிலை நாட்டுகிறார்.

இந்த ஞானநிலையை எய்தி சீவன்முத்தனாயிருக்கும் சிவ ஞானியே அத்வைத வுண்மைக்கு நிதர்சனம் என்கிறார்.

எங்குஞ் சிவமா யருளா மிதயத்துத்
தங்குஞ் சிவஞானிக் கெங்குமாந் தற்பரம். (1909)

அந்தந்தப் பொருளுள் நின்று அவற்றை யெல்லாம் தன் மயமாகும்படி அவற்றுள் தோய்ந்துள்ள ஈசனே இங்கே இந்த ஞானியின் உடலுள் சீவனாயிராமல் எங்குமாய் நிற்கும் ஈசனே யாகின்றான்.

அங்காங் கெனநின்று சகமுண்ட வான்தோய்தல்
இங்கே யிறந்தெங்கு மாய்நிற்கும் ஈசனே. (1909)

'தனித்து நிற்பதால் தான் என்னப்படும் பிரும்மமே உலக மாக விரிந்ததை வெளிப்படுத்திக் காட்டும் முச்சுடராகி, உலகத் தைத் தோற்றுவித்த அயனாகவும் தாபிக்கும் மாலாகவும் தனித்து நின்று, உடல் வேறு பொருள் உயிர் வேறு பொருள் என்னாதபடி எல்லாமுமாகி நிற்கிறான்; ஞானமாகிய ஒளியும் அஞ்ஞானமாகிய இருளும் அவனேயாம்' என்கிறார் கீழ்ப் பாட் டிலே:

தானே விரிசுடர் மூன்றுமொன் றாய்நிற்குந்
தானே யயன்மா லெனநின்று தாபிக்குந்
தானே யுடலுயிர் வேறன்றி நின்றுளன்
தானே வெளியொளி தானிருட் டாமே. (2003)

இவ்வாறு தோன்றுகின்ற உயிர்கள் உண்மையோ தோற் றமோ என்றால், தோற்றமே என்கிறார்.

கடங்கடந் தோறுங் கதிரவன் தோன்றில்
அடங்கிட மூடில் அவற்றில் அடங்கான்
விடங்கொண்ட கண்டனு மேவியகாயத்
தடங்கிட நின்றதும் அப்பரி சாமே. (2002)

கதிரவனது ஒளி ஒவ்வொரு கடத்தினுள்ளும் காணப் படுகின்றது. அதற்குள் காணப்படும் ஒளியை வேறு பிரித்து அதனுள்ளே அடங்கி யிருக்கவேண்டும் என்று அந்தக் கடத் திற்கு மூடியிட்டு விட்டால், அவ்வாறு அதனுள் மட்டுமே அடங்கி விடுமோ அக் கதிரவனது ஒளி? அதுபோலவே, ஈசனை ஒருடலிலே மட்டும் அடங்கும்படி செய்ய இயலாது. அவனை ஓரிடத்திலே மட்டும் உள்ளவனாக மூடியிட்டுக் கொள்வதால் அவ்விடத்திலே அவன் காணப்படாது போவான்; எங்கும் வியாபித்துள்ளவனாக மூடி யிடாமற் கொண்டால் எவ்விடத் திலும் காணப்படுவான் என்று உவமையை விரித்துக் கூறி உண்மையை விளக்குகிறார். ஆதலின், சீவனும் சிவனும் ஒன்றே என்கிறார்.

சீவ னெனச்சிவ னென்னவே றில்லை
சீவ னார்சிவ னாரை யறிகிலர்
சீவ னார்சிவ னாரை யறிந்தபின்
சீவ னார்சிவ னாயிட் டிருப்பரே (2017)

என்ற பாடலில் சீவனைச் சிவனென்றும்,

அறிவாய் அறியாமை நீங்கி யவனே
பொறிவாய் ஒழிந்தெங்குந் தானான போதன்
அறிவாய் வற்றினுட் டானு யறிவன்
செறிவாகி நின்ற அச்சீவனு மாகுமே (2019)

என்ற பாடலில் சிவனையே சீவனென்றும் கூறுவதால், சீவேசுர அபேதத்தை நிலைநாட்டுகிறார். அறிவாகி, அறியாமை நீங்கிய சிவபெருமானே, பொறிவாய் ஐந்தும் இல்லாதவனே எங்கும் தானாக விரிந்தும் அறிவு மாயமேயாகிய சீவகோடிகளில் அறிவ னை தன் தன்மை மாறாதவனாய் அவ்வவ் வுடல்களிலெல்லாம் செறிந்து நிற்கும் சீவர்களாகத் தோன்றுகிறான். சீவர்கள் ஆதி யில் சிவனினும் வேறுபட்டவர்களாயிருந்து சிவனருளால் சிவ னோடு ஒன்றுபவர் அல்லர்: சிவனே அச்சீவர்கள் அனைத்து மாகி அவற்றுள் அறிவாய் விளங்கிச் சிவனாகவே இருக்கிறான் என்னும் அத்வைத வுண்மை இப்பாடலிலும் நன்கு விளக்கப் பெற்றுள்ளது.

"முப்பத்தாறு தத்துவங்களாக வகுக்கப்பட்டவை அனைத்தும் அறிவில்லாத சடப்பொருளே. அவற்றின் வேறான பிரும்ம தத்துவமே சீவன்; இவ்வுண்மையை நந்தியாகிய குருவின் உபதேசத்தாலே உணர்ந்தேன்" என்கிறார் வேறொரு பாடலிலே:

அறிவொன் றிலாதன ஐயேழு மொன்றும்
அறிகின்ற என்னை அறியா திருந்தேன்
அறிகின்றாய் நீயென் றருள்செய்தார் நந்தி
அறிகின்ற நானென் றறிந்து கொண்டேனே. (2181)

குருவருளாலே என்ன விளங்கிற்று என்று விளக்குகிறார் மற்றொரு பாடலிலே.

மாயா வுபாதி வசத்தாகுஞ் சேதனத்
தாய குருவருளாலே யதில் தூண்ட
ஓயும் உபாதியோ டொன்றினான் றுதுயிர்
ஆய துரியம் புகுந்தறி வாகவே. (2014)

'சேதனத்தாய உயிர்கள் மாயாவுபாதியின் வசத்தவையாம்; சேதனம் குருவருளாலே தூண்டப்பெற்றால் உபாதி ஓய்ந்துவிடும்; உபாதியோடு ஒன்றி யிருக்கும்வரை உயிர்கள் சிவனோடு ஒன்ற மாட்டா; உபாதி ஓய்ந்தபின் பலவாகத் தோன்றிய உயிர் துரிய நிலையுற்று அறிவாகவே விளங்கும்' என்பது இப்பாடலின் பொருள்.

"சற்குரு பிரும்மமாகவே விளங்குவான்: அவனுடைய முன்னிலையில் எல்லாம் பிரும்மமே என்னும் உண்மை வெளிப்படும்; தானே தன்னைப் பெறுதலே வேண்டுமென்ற உணர்ச்சி ஏற்படும்; தன் உடலை ஊனே என்று நினைந்து தன்னை அதினின்றும் வேறுபட்டதாக ஓர்ந்து தன் தன்மை என்ன என்று உன்னித்து நோக்கினால், சற்குருவைப் போலவே தானும் பிரும்மமே என்னும் உண்மை விளங்கும்" என்கிறார் இப்பாடலிலே:

தானே யெனநின்ற சற்குரு சந்நிதி
தானே யெனநின்ற தன்மை வெளிப்படில்
தானே தனைப்பெற வேண்டுஞ் சதுர்பெற
ஊனே யெனநினைந் தோர்ந்துகொள் உன்னிலே. (2055)

மீண்டும் திருமூலர், 'சீவன் தன்னைச் சிவன் என்று அறியாத வரையில் செத்துச் செத்துப் பிறப்பான்; தன்னைச் சிவன்

என்று அறிந்தபோதே பிறப்பிலியாகிச் சிவனே யாவான்" என்று ஆத்மஞானத்தால் மோக்ஷ மென்னும் அத்வைதவுண்மையை விளக்குகிறார், பின்வரும் பாடல்களிலே:

தன்னை யறியா துடலைமுன் தானென்றான்
தன்னைமுன் கண்டான் துரியந் தனைக்கண்டான்
உன்னுந் துரியமும் ஈசனோ டொன்றாக்கால்
பின்னையும் வந்து பிறந்திடுந் தானே. (2264)

தானென் றவனென் றிரண்டென்பர் தத்துவம்
தானென் றவனென் றிரண்டற்ற தன்மையைத்
தானென் றிரண்டின்றாேர் கேவலத் தானவர்
தானின்றித் தானாகத் தத்துவ சுத்தமே. (2348)

அறிவு வடிவென் றறியாத என்னை
அறிவு வடிவென் றருள்செய்தான் நந்தி
அறிவு வடிவென் றருளால் அறிந்தே
அறிவு வடிவென் றறிந்திருந் தேனே. (2357)

அறிவுக் கழிவில்லை யாக்கமும் இல்லை
அறிவுக் கறிவல்ல தாதாரம் இல்லை
அறிவே யறிவை யறிகின்ற தென்றிட்
டறைகின் றனமறை யீறுகள் தாமே. (2358)

பாசம் பயிலுயிர் தானே பரமுதல்
பாசம் பயிலுயிர் தானே பசுவென்ப
பாசம் பயிலப் பதிபர மாதலாற்
பாசம் பயிலப் பதிபசு வாகுமே. (2423)

சிவமாகி மும்மல முக்குணஞ் செற்றுத்
தவமான மும்முத்தி தத்துவத் தயிக்கியத்
துவமாகிய நெறி ஸோஹம் என்போர்க்குச்
சிவமாம் அமலன் சிறந்தனன் தானே. (2476)

பரம்பொருளே உபாதிபேதத்தால் சிவனும் சீவனுமாகின்றது என்னும் உண்மையை, பரம் என்னும் சொல்லை இடையில் வைத்துச் சிவனை முன்னும் சீவனைப் பின்னும் வைத்து இவை மூன்றும் ஒன்றே என்கிறார்.

இடனொரு மூன்றி லியைந்த வொருவன்
கடனுரு மவ்வுரு வேறெனக் காணுந்
திடமது போலச் சிவபர சீவர்
உடனுறை பேதமும் ஒன்றென லாமே. (2485)

"அப்பரம்பொருளே இல்லதும் உள்ளதுமாய் இவை யாவுமாய், இவையெல்லாம் அன்று என்றும் ஈனிடம் அன்று என்றும் சொல்லப்படுவதாய், ஒன்றே யன்றி வேறு அன்றும் என்னும்படி உள்ளது; ஆனால் சொல்லால் விளக்கிச் சொல்ல வொண்ணாத தன்மையது என்று விரைவிலே உணர்ந்துகொண் டால் எல்லா உயிருக்கும் ஒரே உயிராக அமைந்தது" என்றும், "சிவசீவர் மாயையை மேற்கொள்வதாலும் வசப்படுவதாலும் தோன்றுவர்; காரணகாரியம் நீங்கப்பெற்று அழிவற்ற சாந்தா தீத நிலையிலே சீவன் சிவன் என்பது விளங்கும்" என்றும், இரண்டு பாடல்களால் விளக்குகிறார்.

இல்லதும் உள்ளதும் இயாவையுந் தானாகி
இல்லதும் உள்ளது மாய்அன்றும் அண்ணலைச்
சொல்லது சொல்லிடில் தூராதி தூரமென்
றெல்லை யுணர்ந்தால் உயிர்க்குயி ராகுமே. (2335)

தொழி விச்சை ஞானங்கள் தொல்சிவ சீவர்
கழிவற்ற மாமாயை மாயையி னாகும்
பழியற்ற காரண காரியம் பாழ்விட்
டழிவற்ற சாந்தாதீ தன்சிவ னாமே. (2334)

முடிவுரையாக, ஞானமே முத்தி யளிக்கும் அறநெறியும் சமயமுமாம் என்று கூறியுள்ளதைக் காட்டுவது பொருந்தும்.

ஞானத்தின் மிக்க அறநெறி நாட்டில்லை
ஞானத்தின் மிக்க சமயமும் நன்றன்று
ஞானத்தின் மிக்கவை நன்முத்தி நல்காவா
ஞானத்தின் மிக்கார் நரரின் மிக்காரே. (1467)

இக் கட்டுரையிலுள்ள பாடங்களின் எண்கள் சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜப் பதிப்பி லுள்ளவை.

ஶ்ரீ:

ஒன்பதாந் திருமுறை பதினோராந் திருமுறைகளும் அத்வைத சித்தாந்தமும் (நக்கீரர், பட்டினத்தார் முதலியவர்களின் ஞானநெறி)

(வே. நாராயணன், சென்னை)

சைவத்திருமுறைகள் பன்னிரண்டனுள் ஒன்பதாந் திருமுறையும் பதினொராந் திருமுறையும் பல அடியார்களின் பாடல்களைக் கொண்டு தொகுக்கப்பட்டவை; இவர்களுட் சிலர் தேவாரம் பாடிய மூவருக்கும் முந்தியவர்; சிலர் பிற்காலத்தவர். இவர்கள் பாடிய பாடல்களிலே சிவபெருமானே யன்றி சிவ குமாரர்களாகிய விநாயகரும் ஷண்முகரும் ஆளுடை யரசாகிய அப்பரும் ஆளுடையபிள்ளையாராகிய சம்பந்தரும் துதிக்கப் பெற்றுள்ளனர். இவை பெரும்பாலனவும் துதிரூபமாய் அமைந்து தத்துவத்தைப் போதிக்கவேண்டுமென்ற எண்ண மின்றி எழுந்தன வாதலால், இவற்றுள் தத்துவவிளக்கத்தைக் காண்பது அரிது. ஆயினும், அனுபவம் நிறைந்த இவர்களது சொற்கள் ஆங்காங்கு அத்வைதசித்தாந்தத்தை மெய்ப்பிக்கின்றவையாய் இருக்கின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

திருமாளிகைத்தேவர், 'இணங்கிலா ஈசன்' என்று தொடங்கும் திருவிசைப்பாவிலே "பேதவாதப் பிசுக்கரைக் காணகண்; வாய் பேசாதப் பேய்களோடே" என்று சமணரைப் பழிக்கும் போது, அபேத வாதமே தம் மதம் என்பதை விளக்குகிறார். கருவூர்த் தேவரும் கங்கைகொண்ட சோளேச்சுரத்தானைப் பாடும் போது,

> சுருதிவா னவனும் திருநெடு மாலர்ம் சுந்தர விசும்பின் இந்திரனும்
> பருதிவா னவனும் படர்சடை முக்கட் பகவனும் அகவுயிர்க் கமுதாம் -

எருதுவா கனனும் எயில்கள் மூன்றெரித்த ஏறுசே வகனுமாம் பின்னும்
கருதுவார் கருதும் உருவமாம் கங்கை கொண்ட சோளேச் சுரத்தானே

என்று அத்வைதசித்தாந்தத்திலுள்ள ஒன்றெனும் உண்மைக்குச் சான்று பகர்கிறார்.

நக்கீரதேவநாயனாரும் அத்வைதத்தையே அனுபவ வாயிலாக உணர்ந்தவராம் 'கைலை பாதி காளத்தி பாதியந்தாதி' யிலே (55.)

யானென்றுத் தானென் றிரண்டில்லை யென்பதனை
யானென்றுங் கொண்டிருப்ப னானாலும்—தேனுண்
டளிகடாம் பாடு மகன்கயிலை மேயான்
றெளி கொடான் மாயங்கள் செய்து

என்று அவனுடைய மாயத்தால் தனக்கு அத்வைதநிலை தெளியாதிருப்பதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

சிவனே முதற்காரணம் என்னும் அத்வைதவுண்மையை அறிந்தவர் சிவலோகம் பெறுவர் என்பதை சேரமான்பெருமானாயனார் தமது 'பொன்வண்ணத் தந்தாதி' யிலே பின்வருமாறு விளக்குகிறார் :

தவனே யுலகுக்குத் தானே முதறான் படைத்த வெல்லாஞ்
சிவனே முழுது மென்பார் சிவலோகம் பெறுவர் (5)

பட்டணத்துப் பிள்ளையார் பாடிய 'கோயினான் மணிமாலை' யிலேயுள்ள பகுதிகள் சிலவும் அத்வைதத்தோடு பொருத்த முடையவையாகக் காணப்படுகின்றன.

1. கண்ணிற் காண்ப்தெவ் வுலகினுங் காண்பன வெல்லா
நீயே யாகிநின்ற தோர் நிலையே. (24)

2. நுரையுந் திரையு நொப்புறு கொட்பும்
வரையில் சீகர வாரியுங் குரைகடற்
பெருத்துஞ் சிறுத்தும் பிறங்குவ தோன்றி
யெண்ணில வாகி யிருங்கட லடங்குந்
தன்மை போலச் சராசர மனைத்து
நின்னிடைத் தோன்றி நின்னிடை யடங்கு நீ
யொன்றினுந் தோன்று யொன்றினு மடங்காய். (24)

3. ....மாயப் (28)
பேய்த்தேர் போன்று நீப்பரு முறக்கத்துத்

கனவே போன்று நனவு பெயர்பெற்ற
மாய வாழ்க்கையை... ... ...

4. அரியை சால எம்பெரும தெரிவுறில்
உண்டாய்த் தோன்றுவ யாவையு நீயே. (32)

என்றுள்ள பகுதிகள் பேய்த்தேர் போலவும் கனவு போலவும் தோன்றுகின்ற இவ்வனைத்தும் ஒன்றேயாகிய பரம்பொருளே என்னும் அத்வைதவுண்மையைக் கூறுகின்றன. இவ்வுண்மையைப் பட்டணத்துப்பிள்ளையாரே 'திருக்கழுமல மும்மணிக் கோவை' யிலும்,

யாவையு மெனக்குப் பொய்யெனத் தோன்றி
மேவரு நீயே மெய்யெனத் தோன்றினை (10)

என்னும் அடிகளிலே வியக்தமாகக் கூறுகின்றார். மீண்டும், இவர் 'திருவிடை மருதூர் மும்மணிக் கோவை' யிலே மாயப் படலம் நீங்கவே ஞானத்தால் எல்லாம் அவனே என்று கண்டேன் என்று கூறி 'நின்னைக் காணாத மாந்தர் தன்னையும் காணாதார்' என்று ஜீவேசுவர ஐக்கியத்தை விளக்குகிறார்.

மாயப் படலங் கீறித் தூய
ஞான நாட்டம் பெற்றபின் யானு
நினைபெருந் தன்மையுங் கண்டேன், காண்டலு
மென்னையுங் கண்டேன் பிறரையுங் கண்டே
னின்னிலை யனைத்தையுங் கண்டே னென்னே
நின்னைக் காணா மாந்தர்
தன்னையுங் காணாத் தன்மை யோரே. (13)

மேலும் இவ்வாறே இவர்,

.............................எவற்றையுந்
தானே யாகிநின்ற தற்பர!
தோற்றுவ தெல்லாந் தன்னிடைத் தோற்றித்
தோற்றம் பிறிதிற் றோற்றாச் சுடர்முளை! (22)

என்று கூறுகிறார்.

அத்வைதசித்தாந்தத்திற்கே சிறப்பா யமைந்த மூர்த்தி ஐக்கியத்தை இவர் 'திருவொற்றியூர் ஒருபா வொருபது' என்னும் பிரபந்தத்திலே எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

அருவமு முருவமு மானு யென்றும்
திருவமர் மாலொடு திசைமுக னென்றும்

உளனே யென்றும் இலனே யென்றும்... ...
இன்னவை முதலாத் தாமறி யளவையின்
மன்னிய நூலின் பன்மையுண் மயங்கிப்
பிணங்கு மாந்தர் பெற்றிமை நோக்கி
அணங்கிய அவ்வவர்க் கவ்வவை யாகி
யடையப் பற்றிய பளிங்கு போலும்
ஒற்றி மாநக ருடையோ யுருவே. (2)

'வேதத்திலே பன்மையாகக் கூறப்பட்டதால் மாந்தர் ஒருவரோடு ஒருவர் பிணங்கியும் மயங்கியும் இருப்பதைக் கண்டு ஒன்றேயாக பிரும்மமே அவ்வவர்க்கு அவ்வவர் அறிந்த அளவைப்படி அவ்வவையாகித் தோன்றும் பளிங்கு போன்றது ஈசனது உருவம்' என்று கூறுவது அத்வைதசித்தாந்தத்தையே விளக்குவதாகின்றது.

மூவிலையும் ஒரு தண்டுமுடைய திரிசூலத்தை ஈசன் ஏந்தியிருப்பது மும்மூர்த்திகளும் தானே என்று விளக்குவதற்கே என்பர் வேறொரு பாடலிலே,

மூவிலை யொருதாட் சூல மேந்துதல்
மூவரும் யானென மொழிந்த வாறே. (6)

காரைக்கால் அம்மையாரும் ஞேய ஞாதிரு ஞானங்களின் ஐக்கியத்தைக் கூறி எல்லாம் சித்ஸ்வரூபமே என்னும் அத்வைதசித்தாந்தவுண்மையை விளக்குகின்றார்.

அறிவானுந் தானே அறிவிப்பான் தானே
அறிவாய் அறிகின்றான் தானே அறிகின்ற
மெய்ப் பொருளுந் தானே விரிசுடர் பாராகாசம்
அப் பொருளுந் தானே அவன்.

அற்புதத் திருவந்தாதி 20.

ஸ்ரீ

பெரிய புராணமும் அத்வைதமும்

(வே. நாராயணன், சென்னை.)

சைவத்திருமுறைகள் பன்னிரண்டனுள் கடைசியாக அமைந்துள்ளது சேக்கிழார் பாடியருளிய பெரியபுராணம் என்று வழங்கும் திருத்தொண்டர்புராணம். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் 'தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்' என்று தொடங்கும் தேவாரத்திலே அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களையும் ஒன்பது தொகையடியார்களையும் சிறப்பித்துள்ளார். சுந்தரமூர்த்திகள் பிறந்த நாட்டின் சிறப்பையும் நகரச் சிறப்பையும் கூறி, சிவபிரான் அவரைத் தடுத்தாட் கொண்ட வரலாற்றையும் கூறியபின், சிவனடியார்களின் வாழ்க்கை நலங்களை விரித்துக் கூறுவது பெரியபுராணத்தின் கருத்து. இவ்வாறு வாழ்க்கைவரலாற்றினைக் கூறும் நூலிலே, சரியைகிரியை முதலிய மார்க்கங்களைத் தெளிவாகக் கூறுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் வாய்ப்பதுபோல, தத்துவத்தைப் போதிப்பதற்கு அதிக இடம் இல்லை. ஆயினும் சேக்கிழாரும் சிறந்த அனுபவியாதலால் அவருடைய திருவாக்கிலும் ஆங்காங்கு அத்வைதவுண்மைகள் மிளிர்கின்றன. அவற்றை இங்கு எடுத்துக் காட்டுவது பொருந்தும்.

கடவுளின் தன்மையைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளன 'தில்லைவாழ் அந்தணர் சருக்க'த்துள்ள தெய்வ வணக்கப் பாடல்கள் இரண்டும்,

ஆதியாய் நடுவும் ஆகி அளவிலா அளவும் ஆகிச்
சோதியாய் உணர்வும் ஆகித் தோன்றிய பொருளும் ஆகிப்
பேதியா ஏகம் ஆகிப் பெண்ணுமாய் ஆணும் ஆகிப்
போதியா நிற்கும் தில்லைப் பொதுநடம் போற்றி போற்றி.
கற்பனை கடந்த சோதி கருணையே உருவமாகி
அற்புதக் கோலநீடி அருமறைச் சிரத்தின் மேலாம்

சிற்பர வியோம மாகுந் திருச்சிற்றம் பலத்துள் நின்று
பொற்புடன் நடம் செய்கின்ற பூங்கழல் போற்றி போற்றி.

இப்பாடல்களிலே, வேதாந்தத்தின் கற்பனைக்கும் எட்டாத நிர்க்குணப்பொருளே கருணைமூர்த்தியான சகுணப் பிரும்மமாகித் தில்லையுள் நடஞ் செய்கின்றது என்றும், அதுவே ஜகத்காரணவஸ்து என்றும், அது தோன்றிய பொருள் அனைத்தும் ஆகியபோதும் பேதப்படாத ஒன்ருக இருக்கின்றது என்றும் இவ்வுண்மையை விளக்குவது தில்லைப்பொதுநடம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளதைக் கண்டால், சேக்கிழார் வேதாந்தக் கருத்தாகிய அத்வைதவுண்மையைத் தான் விளக்குகிருர் என்பது தெளிவாகும்.

பரம்பொருளே மூவகைக் காரணமும் ஆகும் என்பது அத்வைதக்கொள்கை. இதனையே, சேக்கிழார் சுவாமிகள்,

அகில காரணமும் ஆனுர்
தற்குறற் பதிகளும் பிற பணிந்தருளி வண்தமிழ் புனைந்தே.

—திருஞான சம்பந்தர் 420.

என்பதிலுள்ள அகில காரணமுமானுர் என்னும் பெயரால் குறிப்பிடுகிருர். இதனுலேதான், கடவுள் 'எப்பொருளுமாய் நின்ருர்' (திருஞான சம். 399) என்றும், முழுது மானவர்' (திருஞான சம். 375) என்றும்,

வானுகி நிலனுகி அனலுமாகி
மாருதமாய் இருசுடராய் நீருமாகி
ஊனுகி உயிராகி உணர்வுமாகி
உலகங்கள் அனைத்துமாய் உலகுக்கப்பால்
ஆனுத வடிவாகி நின்ருர் திருஞான சம். 563.

என்றும் அறிவுறுத்தப்படுகிருர்.

இவ்வுண்மையே திருஞானசம்பந்தநாயனுர் வைகையின் எதிர் செல்ல விடுத்த திருவேட்டிலே பொறிக்கப்பட்டிருந்தது என்பர் சேக்கிழார் சுவாமிகள், "எம்பிரான் சிவனே எல்லாப் பொருளும் என்றெழுதும் ஏட்டில்" (திருஞான சம். 847) என்னும் அடியிலே.

'முழுநீறு பூசிய முனிவர் புராண'த்தின் முதற பாடலிலே, 'ஆதாரமாய் அனைத்தும் ஆகின்ற அங்கணன் எம்பெருமான்'

என்றுள்ளது. நிர்குணப்பிரும்மமும் சகுணப்பிரும்மமும் ஆகிய பரம்பொருளே இந்த எல்லாப் பொருளாய்த் தோற்றுகின்றது என்பதையே, மீண்டும், இவர் 'திருவாரூர்ப் பிறந்தார் புராண'த்து முதற் செய்யுளில் 'அருவாகி உருவாகி அனைத்து மாய் நின்ற பிரான்' என்று குறிப்பிடுகின்றார். பரம்பொருளே முதற் காரணம் என்னும் உண்மையே

'ஆயினும் பெரியா ரவர்' என்பது
மேய இவ்வியல் பேயன்றி விண்முதற்
பாய பூதங்கள் பல்லுயிர் அண்டங்கள்
ஏயும் யாவும் இவர்வடி வென்றதாம். திருஞான சம். 826

என்னும் பாடலாலும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அப்பரம் பொருளே மும்மூர்த்தியுமாகி 'தொல்லுலகம் முழுதும் அளித்தழித்தாக் கும் முதல்வ'ராய் (ஏயர்கோன் 285) விளங்குகின்றது என்று திரிமூர்த்திகளின் அபேதத்தையும் விளக்கிக் காட்டுகிறார். 'இந்த அபேதத்திற்கு ஒருவமையாய் அமைந்துள்ளது காஞ்சிமா நகரத்திலுள்ள தாள தொன்றினில் மூன்று பூமலருந்தமனியச் செழுந் தாமரைத் தடமும்' என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் புராணத்திலுள்ள 79-ம் பாடலின் முதலடி.

"எரியின்கண் இம்மாய்ப் பொய்தகையும் உருவொழித்து" (திருநாளைப் போவார் 32) என்றும் "இம்மாயப் பவத் தொடக்காம் இருவினைகள்" (திருநாவுக்கரசு 423) என்றும் கூறி, உருவம் உலகம் இருவினை ஆகிய எல்லாம் பொய்யும் மாயமும் என்று விளக்கியபின், இந்த "இருவினைப் பொய்மை வல்லிருள்" ஞான வெளியாலே தான் நீங்கும் என்று சேக்கிழார் சுவாமிகள்,

'தம்மை யேசிந்தியா' எனுன் தன்மைதான்
மெய்ம்மை யாகி விளங்கொளி தாமென
இம்மை யே நினைவார்தம் இரு வினைப்
பொய்ம்மை வல்லிருள் போக்குவர் என்றதாம். —திருஞான. 830.

என்னும் பாடலால் விளக்குகின்றார்.

இப்பாடலாலும் "எதிரில் இன்பம் இம்மையே தருவார்" (ஏயர்கோன் 52) என்னும் அடிப் பகுதியாலும் ஜீவன் முக்தியையும்,

நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடிவே யாகி
அண்ணலார் சேவடிக்கீழ் ஆண்ட அரசமர்ந்திருந்தார்.

திருநாவுக்கரசு 427.

என்னும் இரண்டு அடிகளால் கிரமமுக்தியையும் கூறி, இந்நாயனார் மோக்ஷத்தைப்பற்றிக் கொண்ட அத்வைதக்கருத்தை நன்கு விளக்குகிறார்.

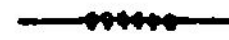
'சிவனடிக்கீழ் உயர்பரம முத்தி பெற்றார்,
எவரும் அறியச் சீவன் முத்தராய் இங்(கு)
இருப்பவர்கள்; திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு 26.

என்னும் பாகுபாட்டினை விளக்குவதாயுள்ளது, "இருக்குமுதல் மறை நான்கில் இன்று முதலாக இதுவும் ஒரு தமிழ்வேதம் ஐந்தாவதென்று கருத்திருத்திக் கொள்ளப் பெற்றதாய், பத்திச் சுவைநனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய' பெரியபுராணம்.

ஸ்ரீ:

முனிமொழியாகிய திருவாய்மொழியும் அத்வைதமும்

(வே. நாராயணன், சென்னை)

ஆழ்வார்களும் ஆண்டாளும் பாடிய பக்தி நிறைந்த பாடல்களுக்கு 'நாலாயிரதிவ்யப்ரபந்தம்' என்று பெயர். இவர்கள் பன்னிருவர்; இவர்கள் பாடிய ப்ரபந்தங்கள் இருபத்து நான்கு. இவற்றுள் நம்மாழ்வார் என்பவர் பாடியவை நான்கு; அவை யாவன: திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி. நாலாயிரப்ரபந்தங்களுள் திருவாய் மொழியே முக்கியமானதாகையால், நாலாயிரத்தையுமே திருவாய்மொழி என்பதுண்டு.

திருவாய்மொழி முழுவதும் அந்தாதியாக அமைந்துள்ளது ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியும் பத்துப் பாடல்களையும் ஒரு முத்திரைப் பாடலையும் கொண்டது. பத்து திருவாய்மொழி சேர்ந்தது ஒரு பத்து. இப்படிப் பத்துப் பத்துகள் இருக்கின்றன. கேசவன் முதலிய பன்னிரண்டு நாமங்களையும் வைத்து பன்னிருநாமப்பாட்டாக ஒரு திருவாய்மொழி அமைந்துள்ளது. ஆகையால் திருவாய்மொழியில் மொத்தப் பாடல்கள் 1102.

திருவாய்மொழிப்பாடல்களிலே பெரும்பான்மையும் பகவானைத் தோத்தரிப்பதாக அமைந்துள்ளது. சில பாடல்கள் பகவானைப் பிரிந்து தரிக்கமாட்டாத அவஸ்தையிலே பாடியவை; வேறு சில தூது விடுவதாகக் கூறுவன; ஒரு சில தன் மனதிற்கும் மனதைப் போல அந்தரங்கமான சிஷ்யர்களுக்கும் உபதேசமாக அமைந்துள்ளன. அத்வைதத்திற்கு அனுகுணமான வாக்கியங்களை இந்த உபதேசப்பாடல்களிலே எதிர்பார்க்கலாம்; தோத்திரப் பாடல்களிலும் அத்வைதத்திற்கு அனுகூலமான வாக்கியங்கள் இருப்பது ஒரு விசேஷம்.

அத்வைதத்திற்கு மிகவும் அனுகூலமான வாக்கியங்கள் ஜீவன் முக்தியைக் குறிப்பவைகளே. அவையாவன :—

ஒடுங்க அவன்கண்
ஒடுங்கலும் எல்லாம்
விடும்; பின்னும், ஆக்கை
விடும்பொழு தெண்ணே. (1, 2, 9,)

"பரமனோடு ஒன்றாகப் பாவித்து அவனுள் ஒடுங்கியதாக விடாது தியானஞ் செய்தால் அவனோடு ஒன்றாகி விடலாம்; ஸம்ஸாரமாகிய எல்லாம் விட்டுப்போம்; அதுவே மோக்ஷம். பின்னும் உடல் விழும்போதும், அவனைத் தியானித்து விதேஹ மோக்ஷத்தைப் பெறலாம்" என்பது இப்பாடலின் கருத்து.

நன்றாய் ஞானம் கடந்துபோய் நல்லிந்திரிய மெல்லாம் ஈர்த்து
ஒன்றாய்க் கிடந்த அரும்பெரும் பாழ் உலப்பிலதனை உணர்ந்துணர்ந்து
சென்றாங் கின்ப துன்பங்கள் செற்றுக் களைந்து பசையற்றால்
அன்றே அப்போதே வீடு; அதுவே வீடு வீடாமே.
அதுவே வீடுவீடு பேற்றின்பந் தானும்; அதுதேறி
எதுவே தானும் பற்றின்றி யாதுமிலிக ளாகிற்கில்
அதுவே வீடுவீடு பேற்றின்பந் தானும்; தேறாது
எதுவே விடேதின்பம் என்றெய்த்தார் எய்த்தா ரெய்த்தாரே.

(8, 8, 6 7)

அதாவது ஞானமார்க்கத்திலே நன்றாகப் பிரவேசித்து எல்லையை அடைந்து, இந்திரியங்களை ஒடுக்கி, அனாதிகாலமாகத் தன்னைப்பற்றியுள்ள பிரகிருதியின் ஸம்பந்தத்தை அறிந்து, அந்த ஸம்பந்தத்தையும் அதனால் உண்டாகும் சுக துக்கங்களையும் இல்லையாக்கினால் அந்த க்ஷணத்திலே மோக்ஷம் ஸித்திக்கும்; அதுவே மோக்ஷம்; மோக்ஷம் என்று வேறொன்று இல்லை;

"பிரகிருதியின் ஸம்பந்தமற்று இருப்பதே மோக்ஷம்; அந்நிலையே மோக்ஷ ஸுகம்" என்ற உண்மையை அறிந்து சிறிதும் பிரகிருதிஸம்பந்தமின்றி தான் தனது என்பது மாய்ந்தால் அந்த நிலையே மோக்ஷமும் மோக்ஷஸுகமும் ஆகும்; இவ்வுண்மையை அறியாமல், "மோக்ஷம் என்பது என்ன? ஸுகம் என்பது என்ன? என்று ஆராய்வதிலே யாதொரு பயனுமில்லை; அவர்கள் ஏமாந்தே போவார்கள்.

(1) அடுத்தபடியாக, "ஞானத்தாலேயே மோக்ஷம்" என்று விளக்கும் வாக்கியங்களைக் கவனிப்போம்.

யாவையும் யவரும் தானா யவரவர் சமயந் தோறும்
தோய்விலன்; புலனைந்துக்கும் சொலப்பட்டான் ; உணர்வின் மூர்த்தி;
ஆவிசே ருயிரின் உள்ளால் ஆதுமோர் பற்றிலாத
பாவனை யதனைக் கூடில் அவனையும் கூடலாமே. (3, 4, 10)

முதலிரண்டு அடிகளால், பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவர்களுக்கும் பேதமில்லை என்றும் ஆத்மா ஞானமயன், அதீந்திரியன், ஸமயாதீதன் என்றும் கூறி, ஜீவப்ரஹ்மஐக்யத்தை பாவனா ப்ரகர்ஷத்தாலே அறிந்தால் ஜீவப்ரஹ்மஐக்யம் ஸித்திக்கும் என்று பின்னிரண்டு அடிகளால் விளக்குகிறார்.

அமரர் தொழப் படுவானை அனைத்துலகுக்கும் பிரானை
அமர மனத்தினுள் யோகு புணர்ந்தவன் தன்னோ டொன்றாக
அமரத் துணிய வல்லார்க ளொழிய, அல்லாதவ ரெல்லாம்
அமர நினைந் தெழுந்தாடி அலற்றுவதே கருமமே. (3, 5, 9)

'யோகு' என்றால் ஞானம்

பரமாத்மாவோடு பாவனா ப்ரகர்ஷத்தாலே ஒன்றாகத் தியானித்து, பரம ஞானிகளாய் அவனோடு ஒன்றாக வல்லார்களைத் தவிர, மற்றைப் பாமரர்கள் எல்லோரும் அவனைத் தேவர்களும் எல்லா உலகங்களும் தொழப்படுகின்றவனாகக் கொண்டு பக்தி செய்வதே பொருத்தம் என்பது இப்பாசுரத்தின் பொருள்.

மிக்க ஞானமூர்த்தியாய வேத விளக்கினை என்
தக்க ஞானக் கண்களாலே கண்டு தழுவுவனே. (4, 7, 10)

என்பதும்,

ஏழுலகமும்
துன்னிமுற்று மாகிநின்ற சோதி ஞான மூர்த்தியாய் (4, 3, 8)

என்பதும்,

ஞானக் கை தா காலக்கழிவு செய்யேலே (2, 9, 2)

என்பதும் ஞானத்தின் பெருமையை உணர்த்துகின்றன.

மூன்றாவதாக, உபாஸனாப்ரகரணத்திலே ஹரிஹராதி மூர்த்திகளுக்குள் யாதொரு பேதமுமில்லை என்று காட்டும் வாக்கியங்கள். இவை திருவாய்மொழியிலே ஆதி முதல் அந்தம் வரை ஊடுருவியுள்ளன.

1. சுராறி வருநிலை விண்முதல் முழுவதும்
வான்முத லாயவை முழுதுண்ட பரபரன்
புரமொரு மூன்றெரித் தமரர்க்கும் அறிவியந்து
அரனயன் எனவுல கழித்தமைத் துளனே. (1, 1, 8)

2. உணர்ந்துணர்ந் துரைத்துரைத் தரியய
னரன் என்னும் இவரை
உணர்ந்துணர்ந் துரைத்துரைத் திறைஞ்சுமின்
மனப்பட்ட தொன்றே. (1, 3, 6)

3. ஒன்றெனப் பலவென அறிவரும் வடிவினுள் நின்ற
நன்றெழில் நாரணன் நான்முகன் அரன் என்னும் இவரை
ஒன்றநும் மனத்து வைத்துள்ளி நும்இருபசை அறுத்து
நன்றென நலஞ்செய்வ தவனிடை நம்முடை நாளே. (1, 3, 7)

4. ஒற்றைப்பிறை யணிந்தானும் நான்முகனும் இந்திரனும்
மற்றை யமரரும் எல்லாம்வந் தெனதுச்சி யுளானே. (1, 9, 10)

5. எறனைப் பூவனைப் பூமகள் தன்னை
வேறின்றி விண்தொழத் தன்னுள் வைத்து
மேல்.தன்னை மீதிட நிமிர்ந்து மண்கொண்ட
மால்தனில் மிக்குமோர் தேவு முளதே. (2, 2, 3)

6. தாமோதர னுருவாகிய சிவற்கும் திசைமுகற்கும் (2, 7, 12)

7. ஒளி மணிவண்ண னென்கோ? ஒருவனென் றேத்த நின்ற
நளிர்மதிச் சடைய னென்கோ? நான்முகக் கடவு ளென்கோ?
அளிமகிழ்ந் துலகமெல்லாம் படைத்தவை யேத்த நின்ற
களிமலர்த் துளவ னெம்மான் கண்ணனை மாயனையே. (3, 4, 8)

8. அஞ்சி, நீருலகத் துள்ளீர்! அவன் இவன்
என்று கூழேன்மின்!
நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும்
நீள்கடல் வண்ணனே, (3, 6, 9)

9. நும்இன் கவிகொண்டு நும்நும் இட்டா தெய்வ மேத்தினால்
செம்மின் சுடர்முடி என் திருமாலுக்குச் சேருமே. (3, 9, 6)

10. இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும் சமணரும் சாக்கியரும்
வலிந்து வாது செய்வீர்களும் மற்றுநும் தெய்வமுமாகி நின்றான்
மலிந்து செந்நெல் கவரிவீசும் திருக்குருகூர தனுள்
பொலிந்து நின்றபிரான் கண்டீர்; ஒன்றும் பொய்யில்லை
போற்றுமினே. (4, 10, 5)

11. முடிவிவள் தனக்கொன் றறிகிலே னென்னும்
மூவுல காளியேஎன்னும்

கடிகமழ் கொன்றைச் சடையனே என்னும்
நான்முகக் கடவுளே என்னும்
வடிவுடை வானோர் தலைவனே என்னும்
வண்திரு வரங்கனே என்னும்
அடியடையா தாள்போல் இவள் அணுகி
அடைந்தனள் முகில்வண்ண னடியே. (7, 2, 11)

12. படைப்பொடு கெடுப்புக் காப்பவன் பிரம பரம்பரன்
சிவப்பிரா னவனே. (8, 4, 9)

13. அவனே அகல்ஞாலம் படைத் திடந்தான்
அவனே அஃதுண் டுமிழ்ந்தா னளந்தான்
அவனே அவனும் அவனும் அவனும்
அவனே மற்றெல்லாமும், அறிந்தனமே. (9, 3, 2)

14. அவாவறச்சூழ் அரியை அயனை அரனை அலற்றி
அவாவற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன
அவாவில் அந்தாதிகளால் இவை ஆயிரமும். (10, 10, 10)

"வீடுபெற்ற குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன" என்பதினின்றும், இக்கிரந்தகர்த்தா ஒரு ஜீவன்முக்தர் என்பது புலப்படுகின்றது.

அத்வைதப்படி, உண்மையாகவுள்ள பாரமார்த்திக தத்துவம் ஒன்றுதான்; இதனைக் குறிக்கும் அடிகள் இவை:—

1. ஆயே இவ்வுலகத்து நிற்பனவும் திரிவனவும்
நீயே, மற்றொரு பொருளுமின்றிநீ நின்றமையால். (4, 9, 7)

2. அவனே அவனும் அவனும் அவனும்;
அவனே மற்றெல்லாமும். (9, 3, 2

3. கடல்ஞாலம் செய்தேனும் யானே என்னும்
கடல்ஞாலம் ஆவேனும் யானே என்னும்
கடல்ஞாலம் கொண்டேனும் யானே என்னும்
கடல்ஞாலம் கீண்டேனும் யானே என்னும்
கடல்ஞால முண்டேனும் யானே என்னும். (5, 6, 1)

4. காண்கின்ற நிலமெல்லாம் யானே என்னும்
காண்கின்ற விசும்பெல்லாம் யானே என்னும்
காண்கின்ற வெந்தீயெல்லாம் யானே என்னும்
காண்கின்ற இக்காற்றெல்லாம் யானே என்னும்
காண்கின்ற கடலெல்லாம் யானே என்னும். (5, 6, 3)

5. உற்றார்கள், எனக்கில்லை யாரும் என்னும்
உற்றார்கள் எனக்கிங் கெல்லாரும் என்னும்

உற்றார்களைச் செய்வேனும் யானே என்னும்
உற்றார்களை அழிப்பேனும் யானே என்னும்
உற்றார்களுக் குற்றேனும் யானே என்னும். (5, 6, 7)

6. கொடியவினை யாது மிலனே என்னும்
கொடியவினை ஆவேனும் யானே என்னும்
கொடியவினை செய்வேனும் யானே என்னும்
கொடிவினை தீர்ப்பேனும் யானே என்னும். (5, 6, 9)

7. கோலங்கொள் சுவர்க்கமும் யானே என்னும்
கோலமில் நரகமும் யானே என்னும்
கோலந்திகழ் மோக்கமும் யானே என்னும்
கோலங்கொள் உயிர்களும் யானே என்னும்
கோலங்கொள் தனிமுதல் யானே என்னும். (5, 6, 10)

8. கற்கும் கல்விக்கு எல்லையிலனே என்னும்
கற்குங் கல்வி ஆவேனும் யானே என்னும்
கற்குங் கல்வி செய்வேனும் யானே என்னும்
கற்கும் கல்வி தீர்ப்பேனும் யானே என்னும்
கற்குங் கல்விச் சாரமும் யானே என்னும். (5, 6, 2)

9. செய்கின்ற கிதியெல்லாம் யானே என்னும்
செய்வானின்ற னகளும் யானே என்னும்
செய்துமுன் இறந்ததுவும் யானே என்னும்

இனி, ஜீவப்ரஹ்மைக்யத்தைக் கூறும் வாக்கியங்களைத் தொகுத்துக் கூறலாம்

1. காயமும் சீவனும் தானே காலும் எரியும் அவனே (1, 9, 6)

2. தானும் யானும் எல்லாம் தன்னுள்ளே கலந்தொழிந் தோம். (2, 3, 1)

3. களிப்பும் கவர்வுமற்றுப் பிறப்புப் பிணிமூப் பிறப்பற்று
ஒளிக்கொண்ட சோதியுமாய் உடன்கூடுவதென்று கொலோ?
துளிக்கின்ற வான் இந்நிலம் சுடராழி சங்கேந்தி
அளிக்கின்ற மாயப்பிரா னடியார்கள் குழாங்களையே. (2, 3, 10)

4. யானே நீ; என் உடைமையும் நீயே. (2, 9, 9)

5. மன் பல்லுயிர்களுமாகிப் பலபல மாய மயக்குகளால்
இன்புறும் இவ்விளையாட் டுடையானைப் பெற்றேதும் அல்லல் இலனே. (3, 10, 7)

6. தானேயாகி நிறைந்தெல்லா வுலகுமுயிரும் தானேயாய்
தானேயா னென்பானாகித் தன்னைத் தானே துதித்து. (10, 7, 2)

7. பண்ணார் பாடல் இன்கவிகள் யானாய்த் தன்னைத் தான்பாடி. (10, 7, 5)

8. திறம்பாமல் மண் காக்கின்றேன் யானே என்னும்
திறம்பாமல் மலை யெடுத்தேனே என்னும்
திறம்பாமல் அசுரரைக் கொன்றேனே என்னும்
திறங்காட்டி அன்றைவரைக் காத்தேனே என்னும்
திறம்பாமல் கடல் கடைந்தேனே என்னும். (5, 6, 5)

9. இனவேய் மலை ஏந்தினேன் யானே என்னும்
இனவேறுகள் செற்றேனும் யானே என்னும்
இனவான்கன்று மேய்த்தேனும் யானே என்னும்
இனவாநிரை காத்தேனும் யானே என்னும்
இனவாயர் தலைவனும் யானே என்னும். (5, 6, 6)

10. உரைக்கின்ற முக்கட்பிரான் யானே என்னும்
உரைக்கின்ற திசைமுகன் யானே என்னும்
உரைக்கின்ற அமரரும் யானே என்னும்
உரைக்கின்ற அமரர்கோன் யானே என்னும்
உரைக்கின்ற முனிவரும் யானே என்னும். (5, 6, 7)

11. ஆயே! இவ்வுலகத்து நிற்பனவும் திரிவனவும்
நீயே மற்றொரு பொருளுமின்றி நீ நின்றமையால். (4, 9, 7)

12. யானும் தானா யொழிந்தானை. (8, 8, 3)

13. மேவுந் தன்மைய மாக்கினான் வல்ல னெம்பிரான் விட்டுவே. (2, 7, 4)

14. மதுசூதனை யன்றி மற்றிலேனென்று எத்தாலும் கருமமின்றி. (2, 7, 6)

ஸர்வாத்மபோதகவாக்கியங்களும் மிகுதியாகக் காணப் படுகின்றன; அவை வருமாறு:

1. நாம் அவன் இவன் உவன், அவள் இவள் உவள் எவள்
தாம் அவர் இவர் உவர், அது இது உது எது,
வீமவை, இவை, உவை, அவை, நலம் தீங்கிவை
யாமவை ஆயவையாய் நின்ற அவரே. (1, 1, 4)

2. திடவிசும் பெரிவளி நீர்நில மிவைமிசை
படர்பொருள் முழுவதுமாய். (1, 1, 7)

3. மண்ணும் நீரும் எரியும் நல்வாயுவும்
விண்ணுமாய் விரியும் எம்பிரானையே. (1, 10, 2)

4. ஏகமூர்த்தி இருமூர்த்தி மூன்றுமூர்த்தி பலமூர்த்தி
யாகி, ஐந்து பூதமாய் இரண்டு சுடராய் அருவாகி
நாகமேறி நடுக்கடலுள் துயின்ற நாராயணனே. (4, 8, 3)

[ஏகமூர்த்தி = பரவாசுதேவன், இருமூர்த்தி = சங்கர நாராயணமூர்த்தி, மூன்றுமூர்த்தி = ப்ரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன்]

'மாயா வாமனனே' என்னும் திருவாய்மொழி முழுவதும் இந்த சர்வாத்ம பாவத்தை விளக்குவதாகும்.

மாயா! வாமனனே! மதுசூதா! அருளாய்!
தீயாய் நீராய் நிலனாய் விசும்பாய்க் காலாய்
தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய்
நீயாய் நீநின்ற வாறிவை என்ன நியாயங்களே!

அங்கண் மலர்த்தண் டுழாய்முடி அச்சுதனே! அருளாய்,
திங்களும் ஞாயிறுமாய்ச் செழும் பல்சுடராய் இருளாய்
பொங்குபொழி மழையாய்ப் புகழாய்ப் பழியாய்ப் பின்னும்நீ
வெங்கண் வெங்கூற்றமாய் இவை என்ன விசித்திரமே!

சித்திரத் தேர்வலவா! திருச் சக்கரத்தாய்! அருளாய்,
எத்தனையோ ருகமும் அவையாய் அவற்றுள் இயலும்
ஒத்தஒண் பல்பொருள்கள் உலப்பி லனவாய் வியவாய்
வித்தகத்தாய் நிற்றிநீ, இவை என்ன விடமங்களே!

கள்ளவிழ் தாமரைக்கட் கண்ணனே! எனக்கொன் றருளாய்
உள்ளது மில்லதுமாய் உலப்பில்லனவாய் வியவாய்
வெள்ளத் தடங்கடலுள் விடநாகணைமேல் மருவி
உள்ளப்ப ல்யோகு செய்தி, இவை என்ன உபாயங்களே!

துயரங்கள் செய்யுங் கண்ணா! சுடர்நீண் முடியாய்! அருளாய்
துயரம்செய் மானங்களாய் மதனாகி யுகவைகளாய்
துயரஞ்செய் காமங்களாய்த் துலையாய் நிலையாய் நடையாய்
துயரங்கள் செய்து வைத்தி, இவை என்ன கண்டாயங்களே!

பாசங்கள் நீக்கி என்னை உனக்கே அறக்கொண்டிட்டு, நீ
வாசமலர்த் தண்டுழாய்முடி மாயவனே! அருளாய்,
காயமும் சீவனுமாய்க் கழிவாய்ப் பிறப்பாய், பின்னும் நீ
மாயங்கள் செய்து வைத்தி, இவை என்ன மயக்குகளே!

ஜீவன் என்றும் தன்மையும், உடலும், பிறப்பும், மாயையே யொழிய நன்மையல்ல என்பதை,

"காயமும் சீவனுமாய்க் கழிவாய்ப்பிறப்பாய் பின்னும் நீ
மாயங்கள் செய்யும் வைத்தி, இவை என்ன மயக்குகளோ

என்று அடிகளால் ஆழ்வார் அறிவுறுத்துகிறார். அனேகமாய் இப்பாசுரங்களில் "இவை என்னநியாயங்களே"

"இவை என்ன விசித்திரமே" "இவை என்ன விடம்மங்களே,"
"இவை என்ன உபாயங்களே" "இவை என்ன துயரங்களே,"
"இவை என்ன மயக்குக்களே" இவை என்ன சுண்டாயங்களே"

என்று முடித்திருப்பதைப் பார்த்தால் பரமாத்மா உலகமாக தன்னை தோற்றுவித்தல் ஒரு மாயவேடிக்கை என்றும், தோற்றும் உலகம் உண்மையல்ல வென்றும், பரமாத்மாவே உண்மையான பொருளென்றும், இத்தோற்ற உலகங்களெல்லாம் துயரங்களென்றும், துயரம் கடந்தபொருள் பரமாத்மா ஒருவன்தானென்றும், நம் உண்மையான நிலையை மறந்து பொய்நிலையில் உழலும் ஜீவர்களை தம் உண்மைநிலைக்கு கைதூக்கிவிட இவ்வித விசித்திர மயக்கங்கள்கூட உபாயங்களாகின்றன என்னும் மறைமுடிகளால் கோஷிக்கப்படும் பூர்ண அத்வைத அனுபவம் மிளிர்கின்றது.

அஸத்யே - வர்த்மனி - ஸ்தித்வா - 316

கள்ளவிழ் தாமரைகட் கண்ணனே! எனக்கொன் றருளாய்
உள்ளது மில்லதுமாய் உலப்பில்லனவாய் வியவாய்
வெள்ளத் தடங்கடலுள் விடநாகணைமேல் மருவி
உள்ளப்பல் யோகு செய்தி, இவை என்ன உபாயங்களே!

துயரங்கள் செய்யுங் கண்ணா! சுடர்நீண் முடியாய்! அருளாய்
துயரம்செய் மானங்களாய் மதனாகி யுகவைகளாய்
துயரஞ்செய் காமங்களாய்த் துலையாய் நிலையாய் நடையாய்
துயரங்கள் செய்து வைத்தி, இவை என்ன சுண்டாயங்களே!

பாசங்கள் நீக்கி என்னை உனக்கே அறக்கொண்டிட்டு, நீ
வாசமலர்த் தண்டுழாய்முடி மாயவனே! அருளாய்,
காயமும் சீவனுமாய்க் கழிவாய்ப் பிறப்பாய், பின்னும்நீ
மாயங்கள் செய்து வைத்தி, இவை என்ன மயக்குக்களே!

முடிவாக, குலசேகரமன்னன், "முகுந்தமாலா" என்னும் தோத்திர நூலிலே,

नाहं वन्दे तव चरणयोर्द्वन्द्वमद्वन्द्वहेतोः ।

என்று 'அத்வைதானுபவம் பெறினும் வேண்டேன்' என்பதாலேயே தாம் அத்வைதி என்று விளக்கியதைப் போலவே. இவரும்,

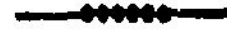
வியன் மூவுலகு பெறினும் போய்த் தானே தானே யானாலும்
புயல் மேகம்போல் திருமேனி யம்மான் புனைபூங் கழலடிக்கீழ்
சயமே யடிமை தலைநின்றார் திருத்தாள் வணங்கி இம்மையே
பயனே யின்பம் யான்பெற்ற துறுமோ பாவியேனுக்கே (8, 10, ,2)

என்று கூறி அத்வைதஸித்தாந்தமே தம்முடைய ஸித்தாந்தம் என்பதை நிரூபிக்கிறார்.

ஸ்ரீ:

திவ்வியப்பிரபந்தமும் அத்வைதமும்

(வே. நாராயணன், சென்னை)

நம்மாழ்வார் பாடிய திருவாய்மொழியைத் தவிர மற்றைப் பிரபந்தங்கள் இருபத்துமூன்றும் பெரும்பான்மை தோத்திரங்களாக அமைந்திருப்பனவாதலால், அவற்றுள் தத்துவவிளக்கப் பாடல்களைக் காண்பது அரிது. திருமழிசைப்பிரான் வைஷ்ணவத்திலே ஊற்றம் பெற்றவர். ஆயினும் அவர் "நான்முகன் திருவந்தாதி'யில் 'தேருங்கால் தேவனொருவனே யென்றுரைப்பார்' (2) என்றும் 'வேறொருவர் இல்லாமை நின்றானை எம்மானை எப்பொருட்கும் சொல்லானைச் சொன்னேன் தொகுத்து' என்றும் கூறி,

ஊனின்மேய ஆவிநீ உறக்கமோ டுணர்ச்சிநீ
ஆனின்மேய வைந்தும்நீ அவற்றுள் நின்ற தூய்மைநீ
வானினோடு மண்ணும்நீ வளங்கடற் பயனும்நீ
யானும்நீ யதன்றியெம் பிரானும்நீ யிராமனே. (94)

என்னும் திருச்சந்தவிருத்தப் பாசுரத்திலே, நீயே எப்பொருளும் ஆதலால் ஜீவனாகிய நானும் நீ, ஈசுவரனாகிய இராமனும் நீயே என்று சித்தாந்தம் செய்கிறார்.

திருமங்கைமன்னனும் தமது பெரிய திருமொழியிலே இவ்வாறே,

யானாய் என்றனக்காய் அடியேன் மனம் புகுந்த
தேனே. (7, 2, 9)

என்பர். பல இடங்களிலேயும் இவ்வாழ்வார் விஷ்ணுமூர்த்தத்தின் சிறப்பையே பாடினாலும், சில இடங்களிலே மும்மூர்த்திகளும் ஒன்றே என்பர். உதாரணமாக,

1. உடம்புருவில் மூன்றொன்றாய் மூர்த்தி வேறாய்
உலகுய்ய நின்றானை. (2, 5, 3)
2. மூவருமாய் முதலாயமூர்த்தி யமர்ந்துறையு மிடம். (4, 1,.2)

3. தன்னாலே தன்னுருவில் மூர்த்தி மூன்றாய். (6, 6, 6)

என்று கூறி 'யாவரும் யவையும் தானே' என்பதை இவ்வாழ்வார் விளக்கி யிருக்கிறார். அப்பாசுரப்பகுதிகள் வருமாறு:

1. யாவருமாய் யாவையுமாய். (4—1—2)

2. வானும் மண்ணும் மற்றுள்ள பல்லுயிரும்
தானாய வெம்பெருமான். (4—1—3)

3. திடவிசும் பெருநீர் திங்களும் சுடரும் செழுநிலத் துயிர்களும் மற்றும்
படர் பொருள்களுமாய் நின்றவன் தன்னை. (4—3—3)

4. தீயெம் பெருமான் நீரெம் பெருமான் திசையு மிருநிலனு
மாய் எம்பெருமானாகி நின்றால் அடியோம் காணோமால். (4-9-5)

5. தன்னாலே தன்னுருவம் பயந்த தானாய்த்
தயங்கொளி சேர் மூவுலகும் தானாய் வானாய். (6—6—6)

பொய்கையாழ்வார் சிவவிஷ்ணு வடிவங்களின் அபேதத்தைப் பாடிய வெண்பா பிரசித்தி பெற்றது.

அரன் நாரணன் நாமம் ஆன்விடை புள்ளூர்தி
உரை நூல் மறையுறையும் கோயில்—வரைநீர்
கருமமழிப் பளிப்புக் கையது வேல்நேமி
உருவமெரி கார்மேனி யொன்று. —முதற் றிருவந்தாதி 5.

பின்னும், இவ்வாழ்வார் 'செங்கண்மாலே பஞ்ச பூதங்களானான் என்பதைத் தெளிந்துகொள்' என்று உபதேசிக்கிறார்.

'இறையும் நிலனும் இருவிசும்பும் காற்றும்
அறைபுனலும் செந்தீயும் ஆவான். (29)

என்று. இக்கருத்தையே பேயாழ்வாரும் மூன்றாந் திருவந்தாதி (38) யிலே,

தானே தனக்குவமன் தன்னுருவே யெவ்வுருவும்
தானே தவவுருவும் தாரகையும்—தானே
எரிசுடரும் மால்வரையு மெண்டிசையும் அண்டத்
திரு சுடருமாய் இறை.

என்று கூறி, "அஷ்டமூர்த்தியாகிய ஈசனே எவ்வுருவுமாய்த், தோன்றி, தான் அன்றி ஒரு பொருள் இல்லாதலால் தானே தனக்குவமனாய் விளங்குகிறான்" என்ற அத்வைதவுண்மையை விளக்கி யிருக்கிறார்.

ஸ்ரீ

குருப்யோ நம:

தாயுமானசுவாமிகளும், அத்வைத நிலையும்

(கஜாரணியத் திராவிட கவிமணி
வே. முத்துஸ்வாமி ஐயர், M.A., L.T.)

சுவாமிகள் சரித்திரச் சுருக்கம்

தமிழ்நாட்டில் எல்லா ஜனங்களும் அறிந்த மிகப் பிரசித்தியுற்ற மகான்களில் தாயுமானவர் ஒருவர். இவர் சுமார் 300 வருஷங்களுக்குமுன் திரிச்சிராப்பள்ளியில் நாயக்கர் வம்சத்தார் ஆட்சியில், திருமலைநாயக்கர் பௌத்திரர் சொக்கநாதநாயக்கர் காலத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர். இவர் தந்தையார் வேதாரணியத்திலிருந்தவர்; திரிச்சிராப்பள்ளி சமஸ்தானத்தில் ஒரு பெரிய கணக்கு உத்யோகம் பெற்று, அங்கே குடியேறினர். தமது தமையனார்க்குப் புத்திரப்பேறு இல்லாமையால், தமக்கு அப்போதிருந்த ஒரே குழந்தையை அவருக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் திரிசிரபுரம் வந்தனர்.

•திரிசிரபுரத்தில் தாயுமானர்திருவருளாற் பிறந்த குழந்தைக்கு, அந்தப் பெயரே இட்டு வளர்க்க, இளந்தாயுமானர் வளர்பிறைபோல், அறிவிலும் ஒழுக்கத்திலும் சிறந்து வளர்ந்தனர். இவரது இளம்பிராயத்திலே தந்தையார் காலமாக, அரண்மனையில் தந்தையார் பார்த்த உயர்ந்த வேலையை, இவர் வயதிற் சிறியராயினும் அறிவு குணம் இவற்றால் பெரியராதலால் இவரே பார்க்க நேர்ந்தது. கண்ணுங் கருத்துமாக இவர் அந்தக் கணக்கு வேலையைக் கவனித்து வந்தாரெனினும், முன்செய்த நல்வினையின் பயனாக இவருக்கு மனம் ஞானமார்க்கத்திலே சென்றது. இச்சமயம், அங்குத் திருமூலர் மரபில் வந்த மௌன சுவாமிகள் என்ற ஒரு பெரியவர் ஸ்தலயாத்திரையாக எழுந்

தருள், அவரை நம் தாயுமானார் அண்டித் தமக்குள்ள ஐயங்களை நீக்கிக்கொண்டு வந்தார்.

இப்படியிருக்கையில், சமஸ்தானாதிபதி காலமாக, அரசு அவன்தேவியின் வசப்பட்டது. இந்த அரசியார் தாயுமானாரது திருமேனியழகில் ஈடுபட்டுத் தகாத வார்த்தைகள் கூற, சுவாமிகள் அப்போதே அரசாங்க உத்தியோகத்தைத் துறந்து, உலகையும் துறக்க விரும்பிப் பல இடங்களிற் சஞ்சரிக்கையில், வேதாரணயத்தில், இவர் தமையனார் இதைத் தெரிந்து, இவரைத் தேடிப் பிடித்துக் குலம் விளங்க ஒரு பெண்ணை மணஞ் செய்வித்தனர். இப்பெண் ஒரு குழந்தையைப் பெற்று உயிர் துறக்க, நம் சுவாமிகள், அதுமுதல் தாம் பற்றற்ற பெருந் துறவியாகி, மௌனசுவாமிகளின் உபதேசத்தைப் பெற்று: 1644-விருந்து திருச்சியில் அம்மௌன குருமடத்திற்குத் தலைமை பூண்டு அங்கிருந்து பல இடங்களுக்குஞ் சென்று, கடவுளின் தன்மையையும், உலகியற்றன்மையையும், ஞானத்தின் பெருமையையும் தமிழில் மிக்க உருக்கமான பாட்டுக்களாக அமைத்து, அன்பர்கள் வாயாரப் பாடி நற்கதி யடையும்படி செய்தனர். சிலகாலம் சென்ற பிறகு, இவர் 1662-ம் வருஷம் ஜநவரி 28உ விசாகத்தன்று, இராமநாதபுரத்துக் கருகே விதேகமுத்தி யுற்றனர்.

இந்தத் தாயுமானார் சிறந்த அநுபவாத்வைதி.

> பொய்கண்டார் காணாப் புனிதமா மத்துவித
> மெய்கண்ட நாதனருள் மேவுநா ளெந்நாளோ

என்று இவர் பாடியிருக்கிறார். இதை யாதாரமாகக் கொண்டு, தாயுமானார், மெய்கண்டார் கூறும் பேதவாதத்தை யநுஸரித்தவர் என்று சிலர் சந்தேகிக்கின்றனர்.

துவைதம் அத்வைதத்துக்குச் சாதனமா யிருப்பதாலும், மெய்கண்டாரும் அத்வைதி என்பதாலுமே தாயுமானார் மெய்கண்டாருக்கு வணக்கம் கூறுகிறார் என்று கொள்ளவேண்டும்.

அத்வைதநூலாகிய திருமந்திரத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருமூலரது அத்வைத மரபே தாயுமானாரது குருமரபா யிருப்பதாலும், ஸனகாதிகட்கு அத்வைதோபதேசஞ் செய்த ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தியையும், ஸனகாதிகள், சுகர், வாமதேவர்,

ஜனகர் முதலிய அத்வைதிகளை வணங்கிப் புகழ்ந்திருப்பதாலும், தாயுமானூர் பேதவாதியல்லர் என்பது தெளிவாகிறது.

மேலும், தாயுமானூர் 'உலகம் பொய்; துவைதம் பொய்; சிவமொன்றே உண்மை' என்ற அத்வைதஉண்மைகளை நாட்டியிருக்கிறூர்.

தாயுமானூரது பாடல்கள் மிக எளிய நடையில், மிக உயர்ந்த அநுபவக்கருத்துக்களை உள்ள முருக எடுத்தோதி, ஞானத்தைத் தந்து முத்திபெறச் செய்யும் ஆற்றல் உடையவை. இவரது திருவாக்கில் அமைந்துள்ள அரிய அத்வைதக்கருத்துக்களிற் சில உதாரணங்களாகத் தரப்படுகின்றன.

கடவுள் எங்கும் நிறைந்தவர்

தாயுமானூர் தமது நூலில் முதற்கவியில் பரமசிவவணக்கத்தில்

> அங்கிங் கெனுதபடி எங்கும் பிரகாசமாய்
> ஆனந்த பூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்ததெது.
> —திருவருள் விலாசப் பரசிவ வணக்கம் 1.

என்று கூறுகிறூர். இவ்வாறே,

> பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற
> நிறைகின்ற பரிபூரண னந்தமே. —பரிபூரணனந்தம் 10.
>
> சர்வபரி பூரண அகண்டதத் துவமான
> சச்சிதானந்த சிவமே. —சச்சிதானந்த சிவம் 11.
>
> இகபர மிரண்டினும் உயிரினுக் குயிராகி
> எங்கும் நிறைகின்ற பொருளே.—எங்குநிறைகின்ற பொருள் 11.

என்ற பாடற் பகுதிகள் இறைவனது சர்வவியாபகத்தன்மையை விளக்குகின்றன.

இறைவனையன்றி வேறென்றுமில்லை

ஒன்றான பரம்பொருளே எல்லாமாய்த் தோன்றுகிறது. பரம்பொருள் காரணம்; உலகம் காரியம்; காரணமே காரியமாகிறது; மண்ணே குடமாகிறது; அதுபோல இறைவனே எல்லாமாகிறுன் என்பத அத்வைதக்கொள்கை. இது, அடியிற் கண்ட தாயுமானூர் பாடல்களில் விளங்குகிறது.

அத்தனையும் நீயலது என் அத்தனையும் இல்லையெனில்
யாங்கள் உனையன்றி யுண்டோ. —ஆனந்தமான பரம் 5.

தேகாதி உலகெங்கும் கலந்து தானே திகழ்
அநந்தா நந்தமயத் தெய்வக் குன்றே.
—ஆகாரபுவனம், சிதம்பர ரகசியம் 1.

காணுங் கண்ணிற் கலந்தகண் ணேயுனைச்
சேணும் பாருந் திரிபவர் காண்பரோ
ஆணும் பெண்ணும் அதுவெனும் பான்மையும்
பூணுங் கோலம் பொருந்தியுள் நிற்கவே.—பொன்னை மாதரை 5.

அகரவுயி ரெழுத்தனைத்து மாகி வேறாய்
அமர்ந்ததென அகிலாண்டம் அனைத்து மாகிப்
பகர்வனஎல் லாமாகி அல்ல தாகிப்
பரமாகிச் சொல்லரிய பான்மை யாகித்
துகளறுசங் கற்பவிகற் பங்க ளெல்லாந்
தோயாத அறிவாகிச் சுத்த மாகி
நிகரில்பசு பதியான பொருளை நாடி
நெட்டுயிர்த்துப் பேரன்பால் நினைதல் செய்வாம்.
—பொருள் வணக்கம் 12.

வானாதி பூதமாய் அகிலாண்ட கோடியாய் மலையாகி வளைகடலுமாய்
மதியாகி இரவியாய் மற்றுள எலாமாகி வான்கருணை வெள்ளமாகி
நானாகி நின்றவனும் நீயாகி நின்றிடவும் நானென்ப தற்றிடாதே
நான்நான் எனக்குளறி நானாவிகாரியாய் நானறிந் தறியாமையாய்
—ஆனந்தமான பரம் 7.

அவனே பரமும் அவனே குருவும்
அவனே யகில மனைத்தும்—அவனேதாம்
ஆனவரே சொன்னால் அவரே குருவெனக்கு
நானவனாய் நிற்பதெந்த நாள். —உடல் பொய்யுறவு 63.

ஒளியு மாய்நிறை வெளியுமாய் யாவுமாம் உரவோய்,
—எனக்கெனச் செயல் 22.

எங்கெங்கே பார்த்தாலும் எவ்வுயிர்க்கும் அவ்வுயிராய்
அங்கங் கிருப்பதுநீ அன்றோ பராபரமே. —பராபரக்கண்ணி 84.

உலகத்தோற்றம் மாயை

"உலகத்தோற்றம் உண்மையன்று" என்பது அத்வைதத்தில் சிறந்ததொரு கொள்கை. இதைத் தெரிவிக்கும் தாயுமானார் திருவாக்குகள் வருமாறு:

இந்திரசா லங்கனவு கானலின்நீ ரென வுலகம்
—பொருள் வணக்கம் 6.

வந்ததோர் வாழ்வுமோர் இந்த்ரசா லக்கோலம்.
—தேசோ மயானந்தம் 3.

............................அகிலமாயை
கான்முயற் கொம்பே என்கோ கானலம் புனலே என்கோ
வான்முக *முளரி *யென்கோ மற்றென்கோ விளம்பவேண்டும்.
—தேன்முகம் 1.

(என்கோ - என்பேனோ; முளரி - தாமரை)
கும்பிட்டுச் சகம் பொய்யெனத் தம்பட்ட மடியே.
—நினைவொன்று 6.

பொய்யா ருலகம் நிலையல்ல கானற் புனலெனவே
மெய்யா அறிந்தென்ன என்று விதனை விடப்படுமோ.
—பாயப் புலி 19.

பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப் பிள்ளையைப்போல்
ஆருந் துறக்கை அரிதரிது. —உடல் பொய்யுறவு 57.

ஆக்குவை மாயை யாவும் நொடியினில் அவற்றை மாள
நீக்குவை நீக்க மில்லா நினைப்பொடு மறப்பு மாற்றிப்
போக்கொடு வரவு மின்றிப் புனிதநல் லருளா னந்தத்
தாக்கவுஞ் செய்வா யன்றோ சச்சிதா னந்த வாழ்வே.
—ஆக்குவை 1.

பாராதி யண்டமெலாம் படற்கானற் சலம்போல்
பார்த்தனையே முடிவில்நின்று பாரெதுதான் நின்ற
தாராலும் அறியாத சத்தன்றோ அதுவாய்
அங்கிருநீ யெங்கிருந்தும் அதுவாவை கண்டாய்.
—நினைவொன்று 5.

எனதென்பதும் பொய் யானெனல் பொய்
எல்லா மிறந்த இடங்காட்டும்
நினதென்பதும் பொய் நீயெனல்பொய் நிற்கும்
நிலைக்கே நேசித்தேன். —தன்னையொருவர் 5.

விதிக்கும் பிரபஞ்ச மெல்லாம்—சுத்த
வெயில்மஞ்ச ளென்னவே வேதாகமங்கள்
மதிக்கும் அதனை மதியார்—அவர்
மார்க்கந்துன் மார்க்கஞ்சன் மார்க்கமோ மானே.
—ஆனந்தக் களிப்பு 28.

அண்டபகி ரண்டமு மாயா விகாரமே
அம்மாயை யில்லா மையே. —பரிபூரணனந்தம். 3.

ஐந்து பூதமுமொரு கான னீரென. —சிற்சுகோதய விலாசம் 3.

கடத்தை மண்ணெனல் உடைந்த போதோ விந்தக் கருமச்
சடத்தைப் பொய்யெனல் இறந்தபோ தோசொலத் தருமம்.
—ஆசையெனும் 31.

பொய்யுலகும் பொய்யுறவும் பொய்யுடலும் பொய்யெனவே
—காண்பேனே என் கண்ணி 6.

கானற் சலம்போன்ற கட்டுழலைப் பொய்நீர.
—எந்நாட் கண்ணி, ஆநந்த இயல்பு 12.

இமையளவு போதையொரு கற்ப காலம் பண்ணும்
இவ்வுலகம் எவ்வுலகமோ
என்றெண்ணம் வருவிக்கும் மாதர்சிற் றின்பமோ
என்னில்மக மேருவாகிச்
சுமையெடுமி னென்றுதான் சும்மாடு மாயெமைச்
சுமையாளு மாக்கினாளுந்
துர்ப்புத்தி பண்ணியுள நற்புத்தி யாவையுஞ்
சூறையிட் டிந்த்ரசாலம்
அமையவொரு கூத்துஞ் சமைந்தாடு மனமாயை
அம்மம்ம வெல்ல எளிதோ. —சச்சிதானந்த சிவம் 4.

உற்றுணர்ந் தெலாம் நீயல தில்லையென் றுனையே
பற்றுகின்றனர் எந்தைநின் னடியார் யான்பாவி
முற்று மாயமாஞ் சகத்தையே மெய்யென முதல்தான்
அற்றி ருந்திடத் தொழில் செய்வான் தனைநிகரானேன்.
—எனக்கெனச் செயல் 28.

மெய்கண்ட தேவரை யுள்ளிட்டார் உலகமதை முயற்கொம்பென்றும் வான்மலரென்றும் ஓரிடத்திலும் கூறவில்லை; ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாத ஸ்வாமிகளை யுள்ளிட்டோர் உலகமதை முயற்கொம்பென்றும் வான்மலரென்றும் கூறுகின்றனர். தாயுமானார் ஸ்ரீமத் பகவத்பாதஸ்வாமிகளைப் பின்பற்றியே உலகத்தை முயற்கொம்பென்றும் வான்மலரென்றும் கூறியிருக்கிறார்.

சீவனும் பரம்பொருளும் வேறல்ல

'சீவனும் பரம்பொருளும் வேறல்ல' என்பது அத்வைதக் கொள்கை. அதை விளக்கும் சுவாமிகள்வாக்குகள் வருமாறு:

யானெனல் காணேன் பூரண நிறைவில் யாதினும் இருந்தபே ரொளிநீ
தானென நிற்குஞ் சமர்த்துற என்னைத் தன்னவ னாக்கவுந் தருங்காண்
வானென வயங்கி யொன்றிரண் டென்னு மார்க்கமா நெறிதந்து மாறாத்
தேனென ருசித்துள் அன்பரைக் கலந்த செல்லமே சிற்பர சிவமே.

—சிவன் செயல் 10.

தானான தன்மயமே யல்லால் ஒன்றைத்
தலையெடுக்க வொட்டாது தலைப்பட் டாங்கே
போனாலும் கற்பூர தீபம் போலப்
போயொளிப்ப தல்லாது புலம் வேறின்றாம்
ஞானகா ரத்தினொடு ஞேய மற்ற
ஞாதுருவும் நழுவாமல் நழுவி நிற்கும்
ஆனாலும் இதன்பெருமை எவர்க்கார் சொல்வார்
அதுவானால் அதுவாவர் அதுவே சொல்லும்.

—ஆகார புவனம், சிதம்பர ரகசியம் 22.

ஒன்றிரண்டாய் விவரிக்கும் விவகாரம் கடந்தேழாம்
யோகபூமி நின்று தெளிந்தவர். —மண்டலத்தின் 2.

தன்னை யறிந்தவர் தம்மைத் தானாகச் செய்தருளுஞ்
சமத்தை. —மண்டலத்தின் 5.

நீயென நானென வேறில்லை. —பாயப் புலி 58.

சித்தந் தெளிந்து சிவமானோ ரெல்லோர்க்கும்.

—பராபரக் கண்ணி 148.

அத்து விதமான அயிக்ய அனுபவமே. —பராபரக் கண்ணி 293.

தன்மயமாய் நின்றநிலை தானே தானாகி நின்றால்
நின்மயமாய் எல்லாம் நிகழும் பராபரமே.

—பராபரக் கண்ணி 318.

நீயேநான் என்று நினைப்பும் மறப்பு மறத்
தாயே அனைய அருள் தந்தாய் பராபரமே.

—பராபரக் கண்ணி 377.

தானவனாந் தன்மை எய்தி. —எந்நாட் கண்ணி, நிற்குநிலை 14.

சச்சிதா னந்தசிவம் தானென்ப தென்னாளோ.

—எந்நாட் கண்ணி, நிலைபிரிந்தோர் கூடுதற் குபாயம் 8

எங்குஞ் சிவமே இரண்டற்று நிற்கில் நெஞ்சே
தங்குஞ் சுகநீ சலியாதே—அங்கிங்கென்
றெண்ணாதே பாழி லிறந்து பிறந்துழலப்
பண்ணாதே யானும் பரம். —உடல் பொய்யுறவு 66.

கூடுதலுடன் பிரிதலற்று நிர்த்தொந்தமாய்.
—சின்மயானந்த குரு 3.

பேதமான
முன்னிலை யொழிந்திட அகண்டிதா காரமாய்
மூதறிவு மேலுதிப்ப
முன்பின்ஞெடு கீழ்மேல் நடுப்பக்கம் என்னுமல்
முற்றுமா னந்த நிறைவே
என்னிலை யாய்நிற்க இயல்பு கூடருள் வடிவம்
எந்நாளும் வாழிவாழி. —எங்கு நிறைகின்ற பொருள் 11.

முன்னிலைச் சுட்டொழி நெஞ்சே —பாயப் புலி 23.

அத்வைதச் சொற்பிரயோகத்தாலேயே இறைவனை அளத்தல்

நந் தாயுமான சுவாமிகள் "அத்துவிதம்" என்னும் சொல் லையே வெளிப்படையாகப் பல இடங்களிற் காட்டியிருப்பதும் இந்தச் சீவப்ரம்மாபேதத்தை வலியுறுத்துகிறது.

யாதொன்று பாவிக்க நான்
அதுவாதலா லுன்னை நானென்று பாவிக்கின்
அத்துவித மார்க்க முறலாம்.
—எங்கு நிறைகின்ற பொருள் 3.

அடிமுடியும் நடுவுமற்ற பரவெளி மேற்கொண்டால்
அத்துவித ஆனந்த சித்தமுண்டாம் நமது
குடிமுழுதும் பிழைக்குமொரு குறைவு மில்லை.
—நினைவொன்று 7.

அத்துவிதம் பெரும் பேறென் றறியாமல்
யானெனும் பேயகந்தையோடு
மத்தமதி யினர்போல மனங்கிடப்ப
இன்னமின்னம் வருந்து வேனே. —ஆசையெனும் 9.

தாழ்வறவென் னுள்ளத்திருந்த தத்துவத்தை அத்துவித
சாரந்தன்னை. —மண்டலத்தின் 4.

அத்துவித அனுபவத்தை அனந்தமறை
யின்னமின்னம் அறியேம் என்னும்
நித்தியத்தை. —மண்டலத்தின் 7.

விட்டுப் பிரியாத மேலான அத்துவிதக்
கட்டுக்குள் ஆவதென்றோ காண். —உடல் பொய்யுறவு 6.

இறைவன் நிர்க்குணன் எனல்

'பரம்பொருள் நிர்க்குணமானது' என்னும் அத்வைத சித்தாந்தத்தை அடியிற் காணும் பகுதிகள் கூறுகின்றன.

சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே. —சுகவாரி 12.

நிர்க்குண விலாசமாய் வாக்குமனம் அணுகாத
நிர்மலா னந்த மயமாய். —சச்சிதாநந்த சிவம் 1.

நித்தியத்தை நிர்க்குணத்தை நிராமயத்தை. —மண்டலத்தின் 7.

ஞானமும் முத்தியும்

ஞானத்தாலேதான் முத்திபெற முடியும் என்பது அத்வைத சித்தாந்தம். அதை விளக்கும் தாயுமானாரின் திருவாக்குப் பகுதிகள் வருமாறு :

பத்திநெறி நிலைநின்று நவகண்டபூமிப்
பரப்பை வலமாக வந்தும்
பரவையிடை மூழ்கியும் நதிகளிடை மூழ்கியும்
பசிதாக மின்றி யெழுநா
மத்தியிடை நின்றும்உதிர் சருகுபுனல் வாயுவினை
வன்பசி தனக் கடைத்தும்
மௌனத் திருந்தும் உயர் மலைநுழைவு புக்கியும்
மன்னுதச நாடி முற்றுஞ்
சுத்திசெய் தும்மூல ப்ராணனோ டங்கியைச்
சோம வட்டத் தடைத்துஞ்
சொல்லரிய அமுதுண்டும் அற்பவுடல் கற்பங்கள்
தோறும் நிலை நிற்க வீறு
சித்திசெய் துஞ்ஞான மலதுகதி கூடுமோ.
—சின்மயானந்த குரு 11.

போதம் என்பதே விளக்கொவ்வும் அவித்தைபொய் இருளாந்
தீதிலாவிளக் கெடுத்திருள் தேடவுஞ் சிக்கா
தாதலால் அறி வாய்நின்ற விடத்தறி யாமை
ஏது மில்லையென் றெம்பிரான் சுருதியே இயம்பும்.
—ஆசையெனும் 17.

பாசசா லங்கள் எலாம் பற்றுவிட ஞானவைவாள்
வீசுநாள் எந்நாள் விளம்பாய் பராபரமே.

—பராபரக் கண்ணி 176.

விண்ணவரிந் திரன்முதலோர் நார தாதி
விளங்குசப்த ரிஷிகள்கன வீணை வல்லோர்
எண்ணரிய சித்தர்மனு வாதி வேந்தர்
இருக்காதி மறைமுனிவர் எல்லா மிந்தக்
கண்ண கல்ஞா லம்மதிக்கத் தானே உள்ளங்
கையில் நெல்லிக் கனிபோலக் காட்சியாகத்
திண்ணியநல் லறிவாலிச் சமயத் தன்றோ
செப்பரிய சித்திமுத்தி சேர்ந்தா ரென்றும்.

—ஆகார புவனம், சிதம்பர ரகசியம் 8.

ஜீவன்முத்தர்நிலை

இப்பிறவியில் இவ்வுடலை விடுவதற்கு முன்னமேயே முத்தி யடைய முடியும் என்பது அத்வைதக்கொள்கை. இவ்வாறு முத்திபெற்றவர்களே ஜீவன்முத்த ராகின்றனர். ஜீவன்முத்தி பெற்ற பெரியோர்கள் 'பித்தர்' போலவும் 'பேதையர்' போல வும் காணப்படுவர் என்றும், அவர்களுக்கு வேண்டுதல் வேண் டாமை யில்லை என்றும், தாயுமானர் கூறுகின்றார்.

மத்தர் பேயரொடு பாலர் தன்மையது
மருவி யேதுரிய வடிவமாய்
மன்னு தேசமொடு காலமாதியை
மறந்து நின்னடிய ரடியிலே —சிற்சுகோதய விலாசம் 9.

பாலரொடு பேயர் பித்தர் பான்மையென நிற்பதுவே
சீலமிகு ஞானியர்தஞ் செய்கை பராபரமே.

—பராபரக் கண்ணி 143.

படிமுழுதும் விண்முழுதுந் தந்தாலுங் களியாப்
பாலருடன் உன்மத்தர் பிசாசர் குணம் வருமே.

நினைவொன்று 7.

மத்தமத கரிமுகிற் குலமென்ன நின்றிலகு
வாயிலுடன் மதி அகடு தோய்
மாடகூ டச்சிகர மொய்த்தசந் திரகாந்த
மணிமேடை யுச்சி மீது
முத்தமிழ் முழக்கமுடன் முத்தநகை யார்களொடு
முத்துமுத் தாய்க்கு லாவி

மோகத் திருந்துமென யோகத்தின் நிலைநின்று
மூச்சைப் பிடித்த டைத்துக்
கைத்தல நகைப்படை விரித்தபுலி சிங்கமொடு
கரடிநுழை நூழை கொண்ட
கானமலை யுச்சியிற் குகையூ டிருந்துமென்
கரதலா மலக மென்னச்
சத்தமற மோனநிலை பெற்றவர்க ளுய்வர்காண்
சனகாதி துணிவிதன்றோ. —சச்சிதானந்த சிவம் 6.

நினைவொன்று நினையாமல் நிற்கின் அகம் என்பர்
நிற்குமிடமேயருளாம் நிஷ்டையரு ளொட்டுந்
தனையென்று மறந்திருப்ப அருள்வடிவா னதமேல்
தட்டியெழுந்திருக்குமின்பந் தன்மயமே யதுவாம்
பினையொன்று மிலையந்த இன்பமெனும் நிலயம்
பெற்றாரே பிறவாமை பெற்றார்மற் றுந்தான்
மனையென்றும் மகவென்றுஞ் சுற்றமென்றும் அசுத்த
வாதனையாம் ஆசையொழி மன்னொரு சொற்கொண்டே.
—நினைவொன்று 1.

காந்தமதை எதிர்காணிற் கருந்தாது
செல்லுமந்தக் காந்தத் தொன்றூ
தேய்ந்தவிடம் எங்கேதான் அங்கேதான்
சலிப்பறவும் இருக்கு மாபோல்
சாந்தபதப் பரம்பொருளே பற்றுபொரு
ளிருக்கு மத்தாற் சலிக்குஞ் சித்தம்
வாய்ந்த பொருள் இல்லையெனிற் பேசாமை
நின்றநிலை வாய்க்கு மன்றே. —ஆசையெனும் 21.

ஒன்றிரண்டாய் விவகரிக்கும் விவகாரங் கடந்தேழாம் யோகபூமி
நின்றுதெளிந் தவர்பேசா மௌனநியா யத்தை நிறைநிறை வைத்தன்னே.
—மண்டலத்தின் 2.

சமரசத்தன்மை சாற்றல்

சகுணப்பிரம்மமோபாசனையில், அரி அரன் முதலிய மூர்த்திகளுக்குள் வேற்றுமை இல்லை என்பது அத்வைதசித்தாந்தம். இந்த சமரசக்கொள்கையை நம் அடிகள் மிக அழகாகக் காட்டுகிறார். "சின்மயானந்த குரு" நான்காம் பாசுரத்தில்

சைவமுத லாம் அளவில் சமயமும் வகுத்துமேற்
சமயங் கடந்த மோன
சமரசம் வகுத்துநீ யுன்னையான் அணுகவுந்
தண்ணருள் வகுக்க இலையோ

என்று சிரகிரி விளங்குவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியையும், "கருணைகரக் கடவுள்" ஐந்தாம் கவியில்,

மைவிடா தெழுநீல கண்டகுரு வேவிஷ்ணு
வடிவான ஞான குருவே
மலர்மேவி மறையோது நான்முகக் குருவே
மதங்கள் தோறும் நின்ற குருவே

என்று சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடும் தெய்வத்தையும் வருணிக்கிறார். பின்னும், "பன்மாலை" எட்டாம் பாட்டில்

குன்றாத மூவுருவாய் அருவாய் ஞானக்
கொழுந்தாகி அறுசமயக் கூத்துமாடி

என்கிறார். மேலும், நம் சுவாமிகள், சமயபேதங்கள் யாவும் ஆறுகள் எனவும் அவ்வாறுகள் சேரும் கடலே பெருஞ் சமயம் எனவும்,

ஆறனைத்தும் புகுங்கடல் போற் சமயகோடி
அத்தனையும் தொடர்ந்து புகும் ஆதிநட்பே

என்று ஆகாரபுவனம் சிதம்பர ரகசியம் மூன்றும் பாடலிலும்,

நதியுண்ட கடலெனச் சமயத்தை யுண்டபர
ஞான ஆனந்த ஒளியே

என்று "மலைவளர் காதலி" முதற் பாடலிலும்,

ஆறொத் திலங்கு சமயங்கள் ஆறுக்கும் ஆழ்கடலாய்
வீறிப் பரந்த பரமான ஆனந்த வெள்ளமொன்று
தேறித் தெளிந்து நிலைபெற்ற மாதவர் சித்தத்திலே
ஊறிப் பரந்தண்ட கோடியெல் லாம்நின் றுலாவி யதே.
—பாயப்புலி 11.

என்னும் பாடலிலும் இறைவனது சமரசநிலையை இந்த உவமை முகமாக அழகுபட விளக்கியுள்ளார்.

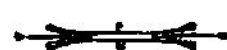
"சித்தர்கணம்" பாடுகையில் பத்து கவிகளிலும் மகுடமாக,

வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர் கணமே

என்றமைத்துள்ளார்.

முடிவுரை

இவ்வாறு அத்வைதசித்தாந்தக் கருத்துக்களைப் பலவாறாக விதந்து கூறிய நம் தாயுமானசுவாமிகள், உலகில் தோற்றம் யாவும் மாயை எனக் கூறி, அம்மாயை ஒழிதற்கு மனம் பரிபாகப்பட்டு ஞானமுற வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு ஞானநிலை கைவந்தவர், இறைவனை எங்கும் நிறைகின்ற சத்து-சித்து-ஆனந்த மயமாகக் காண்பார் என்றும், இத்தகைய இறைவனோடு ஒன்றுவர் என்றும் முடிவுகட்டுகிறார்.

அத்துவித மான அயிக்ய அனுபவமே
சுத்தநிலை அந்நிலையார் சொல்வார் பராபரமே.

—பராபரக்கண்ணி 293.

என்பது மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்டது.

சுவாமிகள் முற்றத் துறந்த முழு ஞானி யாயினும் உலகினர் அனைவரும் சிவயோகத்தைக் 'காக முறவு கலந்துண்பது' போல ஒரு சேர அனுபவிக்கவேண்டும் என்னும் பரந்த பெரு நோக்கங் கொண்டு ஜனக்கூட்டத்திடை வாழ்ந்த சிவாநுபூதிச் செல்வராவர். இதனை,

"எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே.

—பராபரக்கண்ணி 221.

எவ்வுயிருந் தன்னுயிர்போல் எண்ணுந் தபோதனர்கள்
செவ்வறிவை நாடி மிகச் சிந்தை வைப்ப தெந்நாளோ?

—அன்பர் நெறி 12.

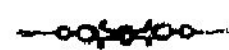
காகம் உறவு கலந்துண்ணக் கண்டீர் அகண்டா காரசிவ
போக மெனும்பே ரின்ப வெள்ளம் பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய்
ஏக வுருவாய்க் கிடக்குதையோ இன்புற்றிட நாம் இனி எடுத்த
தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேரவாருஞ் சகத்தீரே.

—காடுங் கரையும் 3.

என்று கட்டளையிட்டிருக்கிறார். என்ன பரிவு! என்ன கருணை!

சிவம்

சிவஞானவள்ளலாரும் அத்வைதக் கொள்கையும்

வள்ளலார் :—இவர்கள், 64. சந்தானத்தார், இச்சந்தானத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அனைவருக்கும் வள்ளலார் எனப்பெயர். இவர்கள் வைதிக சைவசித்தாந்திகள், என்று அவர்கள் நூல்களால் வெளிப்படுகின்றது. இவர்கள் கண்ணுடைய வள்ளல், சிவஞான வள்ளல் முதலியோர் ஆவர். காழிக்கண்ணுடைய வள்ளலார் இயற்றியது ஒழிவிலொடுக்கம் எனும் பிரமஞானநூல் ஆகும். சிவஞான வள்ளலார் இயற்றியது சாத்திரமெனப் பெயர் பெறும். இவர்கட்குச் சீர்காழியில் மடம் இருக்கிறதாகத் தெரிகின்றது. இவர்கட்கு ஆசாரியர் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் என்பது.

சத்திய ஞான போதம் முதல் மரபட்டவிருக இருபது நூல்களாம்.

"புண்ணுடலை நீப்பேனோ பொன்னாத மெய்ஞ்ஞானக்
கண்ணுடை வள்ளல் பதங்காண்பேனோ — எண்ணுடைய
அஞ்செழுத்துண்மை யறிவேனோ ஆங்கதனுட்
பிஞ்செழுத்தைப் பின்னிடுவேனோ"

சாத்திரத்திற் பற்பல விடத்தும், காழிவருதே யென்றும் முத்திநடனத்தை மொழிஞான சம்பந்தா, என்றும் தேவே திருஞானசம்பந்த தேசிகனே, என்றும் (தானே சிவமான சத்திய ஞானானந்த, மோன நிலைசொல் காழி முன்னோனே, என்றும் பலவிடங்களிற் பகரப் படுதல்கொண்டு திருஞானசம்பந்தரையே குருவாகக்கொண்டு நிகழப்பெற்று வருகின்றதாகும் வரலாறு.

பிற்காலத்துத் தமிழ் நூல்களில் அத்வைதம்

—∞—

(ஸ்ரீ தேவ சங்கர டாக்கர்)

ஒன்றான பரம்பொருளே எல்லாமாய்த் தோற்றுகிறது என்பது அத்வைதசித்தாந்தம் இதற்கு உதாரணமாகிற தமிழ்ப் பாடல்கள் வருமாறு :

ஞானானந் தச்சுடராய் நன்றாகி யொன்றான
தானா கியபடத்திற் றான்றனா—ஞானவா
யார்த்த கடலுலக மாமோ வியமெழுதிப்
பார்த்து மகிழ்ந்தான் பரன். —அமுதசாரம்.

ஆன கடங்க ளளவிலவற் றுட்புகுந்து
வானகந் தானின்ற வாறொக்கும்—யோனிகளெண்
பத்துநான் காயிரநூ றாகப் படைத்தவற்று
ணித்தனார் நின்ற நிலை. —அமுதசாரம்.

அணுவென்பர் மாமாயை யென்ப ரணுவின்
புணர்வென்பர் பூதமே யென்பர்—குண மென்பர்
எவ்வேது வும்மோ துக விதற்கோ ரேதுவென்னா
வவ்வேது வேயேது வாம். —அமுதசாரம்.

மன்னு முதற்பொருளின் மன்னாத விவ்வுலகம்
பின்ன மெனுமாறு பேசற்க—பொன்னே
யணியாவ தன்முன்னு மப்பொன்னே காய்ச்சி
மணியான போது மறித்து. —அமுதசாரம்.

உண்டு தேக்கிட் டெங்கு மொன்றானே னம்மானை
உண்மைக்கோ ருத்த ரந்தா னில்லைகா ணம்மானை.
—திருவம்மானை.

பதியாகி யுரைபவனே மாயையெனும் பாசத்தாற் பசுக்களாகி
வதியா நிற்பன வெவையுங் கட்டிடுவன் மூகைவிரிநாண் மலர்கவித்
துதியா மெய்ஞ்ஞானத்தால் தொழுதிடலத் தொடர்ச்சியினை யகற்றித்தூ ய
கதிமேவி யமர்ந்துறைபக் கண்ணிரங்கிக் கருணைபொழிந் திடுவன்றானே.
—இலிங்க புராணம்

நினைப்புமாம் மறப்புமாகி நினைவினுக் கெட்டா தொன்றாய்
அனைத்துமாய் நின்றாய் போற்றி யருமறைக் கொழுந்தே போற்றி
கனைத்துவண் டிமிரவிள்ளுங் கழுக்கையங் கண்ணியோடு
புனற்றுவெண் டிங்கட்கணணி புனைந்த செஞ்சடையாய் போற்றி.

—இலிங்க புராணம்.

சிவன் முதலே யன்றி முதலில்லை. – திருக்களிற்றுப்படியார் 64.

அவனே யவனி முதலாயி னானு
மவனே யறிவாகி னானு – மவனேகா
ணானும் பெண்ணு யலியாகி நின்றானுங்
காணாமை நின்றானுங் கண்டு. —திருக்களிற்றுப்படியார் 88.

பொன்னிறங் கட்டியினும் பூணினு நின்றாற்போ
லந்நிற மண்ணணு மம்பிகையுஞ்—செந்நிறத்த
னொந்நிறத்த னாயிருப்ப னெங்கள் சிவபதியு
மந்நிறத்த னாயிருப்ப னாங்கு. —திருக்களிற்றுப்படியார் 79.

மாய னாயினை மறையவ னானாய் மன்னுயிர்த் தொகை யனைத்தையு மொடுக்கும்
பாயு மால்விடை யுருத்திர னானாய் பன்னு மூவர்க்கு மூலமாய் நின்றாய்
ஞேய மாயினை ஞாதிரு வானாய் நிகழு ஞானமு மாயினை யெந்தாய்
வேய தோளுமை பங்குறை நீல மிடற்றா னேதிருக் கலைசையுத் தமனே.

—கலைசைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி 31.

என்னை யுடையானும் ஏகமாய் நின்றானும்
தன்னை யறியாத தன்மையனும்.

காரைக்கால் அம்மையார், அற்புதத் திருவந்தாதி 92.

நித்திய மாகு மான்மா வேகமாய் நிகழ்த்து மாயா
சத்தியா யளப்பில் பேத மாமுறு பேதஞ் சாற்றில்
வைத்தநீர்க் குடங்கடோறுந் தோன்றிடு மதியம்போல
வுய்த்திடு முபாதி தன்னாற் பற்பல வுருவந் தோன்றும்.

—கூர்மபுராணம் சாங்கிய யோக முரைத்த. 17.

குணங்களைக் கடந்தோ யெனினு மாயையினைத்
தோய்தலாற் குணமுடையவன்
அணங்கொரு பாலுங்கறை மிடற்றழகு
மம்பகமூன்று வாமுருக்கொண்
டிணங்குறு நாமஞ் சிவன்பவன் முதலா
வியைந்தயனரி யரன்முன்னு
முணங்கிடா வுலகை நடத்துவோனாகி
யோங்கினை நீங்கரும் பொருளே. —சிவஞான வள்ளலார்.

பிரமன் முதற்று பரமீருப் பேசாநின்ற வுலகமெலாம்
பரவு மந்தப் பரமசிவனே பண்பாரந்தப் பரசிவன்றன்
சொரூப ஞான முள்ளோனே துலங்குசீவன் முத்தனுங்
கருமமாதி களாற்சீவன் முத்தனுகான் கடைப்பிடிமின்.

—சூதசங்கிதை, எக்கிய வைபவ. 3, 8.

நிருமல சிவன்றன் மாயையாற் கற்பபோ னிருமிக்கப் பட்டனவெல்லாம்
மருவுகா ரியங்கா ரணத்திற்கு வேறு காமையின் மாயை நுபந்தான்
பெருகுமா யையுமற் றதிட்டான மாதும் பிரமந்தின் வேறன தன்று
குருபர னருள்கைக் கொண்டுமுக் குறும்புங் கொன்றயர்ந் தோங்கிய

—முனிவீர். சூதசங்கிதை, எக்கிய. 4, 12.

எங்கு மாய்நிறைந் திலங்கிய ஞானவா ரிதியிற்
பொங்கு தெண்டிரை நுரைவரும் புற்புத மெனவே
யங்கண் மாநில முதலிய வுலகங்க ளனைத்துந்
தங்கி நின்றெழும் வேறுவே றறிவிலர் சாற்ற.

—பாகவதம், நைம்மிசமடைந்த. 3.

மறிந்து தோன்றிய திரை நுரை குமிழிமற் றனைத்துஞ்
சிறந்து தோன்றுமங் நீரலாற் றெரிக்கிவ்வே றிலேபோற்
குறைந்து தோன்றிய வுலகங்க ளனைத்தையுங் குறிக்கி
னிறைந்து தோன்றுநல் லறிவலா னிகழ்த்தவொன் றிலையால்.

—பாகவதம், நைம்மிசமடைந்த. 4.

குடந்தொறுந் தோன்று கின்ற வாகாயமுங் குலேதற்கேற்பத்
தடம்புன ரோறுந் தோன்றுஞ் சந்திரன் றானு மென்ன
வுடம்புக டோறும் வேறு யுயிரென நின்றே யந்த
விடம்படு புலன்க ளாறு மியல்பினி லியற்று வேனுன்.

—பகவற்கீதை.

மேவரு ஞானனந்த வெள்ளமாய் விதித்தோ ஞதி
மூவரு மாகியந்த மூவர்க்கு முதல்வனுகி
யாவரும் யாவுமாகி யிறைஞ்சுவ ரிறைஞ்சப் பற்பல்
தேவரு மாகிநின்ற செங்கண்மா லெங்கள் கோவே.

—பாரதம், முதற் போர்ச். 1.

கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையா றங்கமுதற் கற்ற கேள்வி
வல்லார்க ளுல்வருக்கும் வாக்கிறந்த பூரணமாய் மறைக்கப்பாலா
யெல்லாமா யல்லதுமா யிருந்ததனை யிருந்தபடி யிருந்துகாட்டிச் [வாம்
சொல்லாமற்சொன்னவரை நினையாம னினைந்துபவத்தொடக்கைவெல்

—திருவிளையாடற் புராணம், பாயிரம் 13.

கனவி னுற்றிடும் பொருளெலா மோர்ந்திடிற் காண்பவன் றனேயா
மனவி கற்பமா மிவையெலா நீயலான் மற்றிலை மறைதேடு
மனக மாயுள தாய்ச்சிதா னந்தமா யகண்டமா யருண்மேவித்
தனது தாளுறு மன்பருக் கின்பமாந் தலைவநிற் பணிவாமே.

—வேதாரணிய புராணம்.

உபாதிக்கே பிறவி, அறிவினுக்கு அன்று என்பதைத் தெரிவிக்கும் பாடல்கள்.

பிறத்தலு மிறத்தலும் பேசி லாக்கைக
ளுறத்தகு முண்மையா யுற்ற நல்லுயிர்க்கு
அறத்துறை யாசவக் குணங்க ளின்மையா
லிறத்தமற் றுனக்கிலை யென்றும் வைகுவாய்.

—பாகவதம், பரிட்சித்து வீடு பெற்ற. 1.

"உலகத்தோற்றம் உண்மை யன்று" என்பது அத்வைத சித்தாந்தம்.

மெய்யான தொன்றுமே மெய்யான தம்மானை
மெய்யன்றி மற்றெல்லா மித்தைகா ணம்மானை. —திருவம்மானை.
கானலை நீரென்று கண்டு பருகிடக் காதலித்தே
போனவர் தாமய லென்றது கொண்டு பொருந்துவபோல்
ஆன சகத்தி லடைந்த பொருளிவை யானதெல்லாம்.

—அறிவானந்த சித்தியார்.

விரிந்ததுபூ தங்களி னோடு விளம்பிந் தியங்கள் தத்துவங்கள்
திருந்தா கங்கா ரத்தினொடு செறிமுக் குணங்கள் மாத்திரைகள்
பொருந்து மாயை சீவனிவை பொய்யாம் யாமே பொய்யின்றி
யிருந்தெவ் விடத்து நிலைபெறுவோ மதனாற் றூனு வெனவிசைப்பர்.

– இலிங்க புராணம்.

இல்லையெனு மாயையி லிட்டனைநீ. —கந்தரனுபூதி 29.

கயிற்றர விப்பி வெள்ளி கற்றுயிற் கள்வன் மிக்க
வெயிற்படு கானற் றெண்ணீர் விண்ணிற்கந் தருவவூர்போல்
இயற்படு நித்தசச்சி தானந்த சிவத்தின் கண்ணே
செயப்படு பொருளாய்த் தோன்றுஞ் செப்பிய வுலக மன்றே.

—சித்தாந்த சிகாமணி.

சட்டெனத் தெளிந்தான் சர்ப்ப மிரச்சுவிற் காணுதாற் போற்
கட்டின் பாசம் விட்டாற் கண்டிலன் பெத்தம் பின்பு

சிட்டாநற் சுபாவமேயாஞ் சிவன்முத் தன்றே கத்தை
விட்டபின் பரமமுத்தன் வியோமம் போற்கடா காசத்தில்.

—சிவாகமார்த்த தரிசனம்.

முத்தியிலும் மும்முதலுமுண்டு என்னும் பேதவாதக்கொள்கையை இச்சிவாக மார்த்த தரிசனம் மறுக்கிறது.

எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் றன்னுணை
யங்கந் திரள்கருவி யாணவமாம்—பொங்குமிருண்
மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும்
பொய்பொய்பொய் பொய்பொய் பொய்பொய்.

—சிவானந்த மாலை.

பார்த்தேன் உலகப் பரப்பெல்லாம் பார்த்தளவில்
பேய்த்தேர் போலில்லையாய் பேரறிவே கண்டனமே.

—சிவானுபூதி விளக்கம்.

யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதி ராகலின்
சத்தே யறியாது அசத்தி லதறியாது
இருதிற னறிவுள திரண்டலா ஆன்மா. —சிவஞான போதம் 7.

உணருரு அசத்து —சிவஞான போதம் 6.

இப்பியிற் பிராந்தியாலே யிரசதந் தோன்றுமாபோல்
மெய்ப்படு மென்னிலிந்த வியன்சக முதித்த தென்றே.

—சிவஞான வள்ளலார்.

நீடிய தலைகா லெங்கு நிரைமயிர்த் தோலினாலே
மூடிய வுடலுங் காணுங் கனவெனு முளத்த னாகி

தேவிகாலோத்தரம்.

தொன்மை யுலகுயி ரில்லை
தோன்றுவ தெல்லாம் அசத்து —தேவிகாலோத்தரம்.

மையாடு கண்ணியு மைந்தரும் வாழ்வும் மனையுஞ் செந்தீ
யையா நின்மாயை யுருவெளித் தோற்றம் அகிலத்துள்ளே
மெய்யாயிருந்து நாட்செல நாட்செல வேட்டவெறும்
பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய்க் கனவாய் மெல்லப் போனதுவே.

—பட்டினத்துப்பிள்ளையார், திருத்தில்லை முதலியன 93.

மாயப்
பேய்த்தேர் போன்று நீப்பரு முறக்கத்துக்
கனவே போன்று நனவு பெயர்பெற்ற
மாய வாழ்க்கையை மதித்து.
—பட்டினத்துப்பிள்ளையார், கோயினான்மணிமாலை 28.

எந்தைநின்
திருவருள் நாட்டங் கருணையிற் பெறலும்
யாவையு மெனக்கும் பொய்யெனத் தோன்றி
மேவரு நீயே மெய்யெனத் தோன்றினை
ஓவியப் புலவன் சாயல்பெற வெழுதிய
சிற்ப விகற்ப மெல்லா மொன்றித்
தவிராது தடவினர் தமக்குச்
சுவராய்த் தோன்றுந் துணிவுபோன் றனவே.
—பட்டினத்துப் பிள்ளையார், திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை 10.

உரைத்திடு கனவுபோல வுபாதி
பொய்யாகு மென்றும். —பாகவதம், கபிலர் தத்துவ முரைத்த. 16.

மெய்ம்மை சிவமே யல்லாமல் விரியு முலகம் பொய்யென்பார்
இம்மை மறுமை நிலையல்ல வென்ன நிகழ்ந்த கருத்தினர்.
—பிரபுலிங்க லீலை, விமலை கதி 19.

கானலைநீ ரன்றென்று காட்டக் கண்டா னொருவன்
மானலநீ ரென்று மயங்கல்போல்—நீ நலமாய்ப்
பொய்யுலகம் பொய்யாகக் காட்டியும் போரூரனே
மெய்யென வுண் ணினைந்தேன் மிக.
—திருப்போரூர்ச் சந்நிதி முறை, மாலை 63.

இந்த்ர ஜாலம் பொய் யென்றதன் மூலத்தை
இயம்பிக் காட்டக் கண்டோன் மயக்கெய்தல்போல்
பந்தஞாலம் பொய்யென்றிதன் மூலம் நீபகரக்
கண்டிடும் படிறேன் மயங்கினேன்.
— திருப்போரூர்ச் சந்நிதி முறை, சித்தொளி 6.

பழுதையென் றுணரினதின் முனர்த்தோன்றும்
பாம்புப் பழுதை யானதுபோல்
முழுதுணர்ந் தறிவார் தன்னையே காணின்
முரணுறு சராசர மெவையும்

எழுதரு மறிவாய் விளங்குமென் றிசைத்தென்
எழுபவந் துடைத்தெனை யளித்தாள்
செழுமணி முத்தா நதிசெறி விருத்த
கிரியமர் பெரிய நாயகியே.

—விருத்தாம்பிகை துதி.

பொய்யுலகை மெய்யாகப் பேதிக்குஞ் சித்தவோ.
—திருவிளையாடற் புராணம், பரிநரியாக்கி வைகை யழைத்த பட. 50.

மயக்க முற்றவ னிந்திர சாலமா வாரியுற் றிடைமாய்ந்தே.
தயக்க முற்றிடு முலகுயிர் மெய்யெனத் துணிந்தவ னவன்போலாம்.
வியக்கு மிந்திர சாலமென் றுணர்ந்தவன் வேலைவீ ழினுமின்பாய்
நயக்கு மிச்சகம் பொய்யென வுணர்ந்தவ னணுகு மின்பினை நாளும்.
—வேதாரணியபுராணம்.

"ஞானத்தால்தான் முத்திபெற முடியும்" என்பது அத்வைத சித்தாந்தம்.

நித்தலு மணிதுலக்கி நீடுழலை புக்கிருந்து
கத்தியே கதறியே கண்கள்மூடி யென்பயன்
எத்தனை பேரெண்ணினு மெட்டிரண்டு பத்தலோ
அத்தனுக்கி தேற்குமோ வறிவிலாத மாந்தரே.

—சிவவாக்கியார்.

குண்டலங்கள் பூண்டு நீர்குளங்க டோறுமூழ்கினீர்
மண்டுகங்கள் போலநீர் மனத்தின்மா சறுக்கிலீர்.

– சிவவாக்கியார்.

ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராணம்
நல்ல வாகமஞ் சொல்ல அல்லவாமென்னும்
ஊனத்தார் என் கடவர்?

—சிவஞான சித்தியார், சுபக்கம் 279.

சரியை கிரியா யோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற்
சிவ னடியைச் சேர்வர்.

—சிவஞான சித்தியார், சுபக்கம் 263.

கேட்டலுடன் சிந்தித்த றெளித னிட்டை
　　கிளத்தலெனவீ ரிரண்டாங் கிளக்கின் ஞானம்
வீட்டை யடைந்திடுவர் நிட்டை மேவினோர்கண்
　　மேவாது தப்பினவர் மேலாய பதங்கட்
கீட்டிய புண்ணிய நாதராகி யின்ப
　　மினிதுநுகர்ந் தானருளா லிந்தப் பார்மே
ஞட்டிய நற்குலத்தினில் வந்தவதரித்துக் குருவான்
　　ஞானநிட்டை யடைந்தவர் நாதன் றருளே.*

— சிவஞான சித்தியார், சுபக்கம் 276.

பாம்பிதென் றுணர்ந்தபோது பழுதையே யில்லைவெய்ய
பாம்பி தன்றென வுணர்ந்தால் பழுதையே யானுற் போலச்
சோம்புறு குறும்பியென்னிற் றுகளுறு சீவனாகும்
சோம்புறாக் குறும்பியென்னிற் றுகளறு பிரமமாவான்.

—சிவஞான வள்ளலார்.

அறிவை யன்றி யறியப்படும் பொருள்
சிறிது மில்லை.　　—சிவஞான வள்ளலார்.

பாவுதா னென்னுநிறை'யான்மாவி னின்றும்பல் லுலகமுஞ்சீர்
மேவுசீ வனுமீச்சு ரனுமாயா சத்தியும்வே றல்லரம்மா
வோவில்சுயம் பூரணநற் சிவஞான முள்ளவனு முயர்வு பூண்டோன்
தாவில் சாருவ பௌமன்போன் றுசுதந் தரனாகித் தழைவா னென்றும்.

—சூதசங்கிதை, எக்கிய. 13, 11.

ஆனநிலை யாவுடைய பூதங்க ளனைத்துநான்
ஏனையவை யாவையுள் வெவ்வையுநான் றாலநுண்மை
ஆனவியா வையுமல்லே னெனையறியி னறிவோர்க்கு
ஞானமொன்று மென்னுருவ நானேயெவ் வுயிர்க்குறவும்.

—தேவிகாலோத்தரம்.

ஒருமொழி யாலே சரியை நற்கிரியா
யோக பாவனை யெலாம் ஒழியும்.　　—வாதுளாகமம்.

இச்சிவஞான சித்தியார்வாக்கியம் "சுசீனும் ஸ்ரீமதாம் கேஹே யோகப்ரஷ்டோபிஜாயதே" என்னும் பகவத் கீதாவாக்கியத்திற்கு நேர்மொழி பெயர்ப்போ என்று ஒலிக்கிறது.

உரைசெயிற் பரமஞான மொன்றுமே முத்திக்கேது
சரியை நற்கிரியை யோகந்தா மொருமூன் று ஞான
மருருதற் கேதுவென்று மறைபுகன் றுரைக்கு மிந்தக்
கருவியைப் பொருளென் றெண்ணிக் களிப்பவர் கயவரன்றே
—பிரபுலிங்க லீலை, சித்தராமையர் கதி 69.

இப்பிரபுலிங்கலீலை செய்யுளில் வரும் "கருவியை பொருளென்றெண்ணி" என்னும் கருத்தே பட்டிணத்தாரின் "உளியிட்ட கல்லையும்" என்னும் அழகான அடிகளில் ஒலிக்கிறது.

பாச வல்லிவே ரறவகழ்ந் தமலமாம் பிரத்தினிற் பரிவாற்றி
யூச லாகிய பிறப்பெனுந் தளையறுத் தோங்கொளி யுருவாக்கு
நேச மார்தரு ஞானமே முத்தியை நிகழ்த்திடு நிலைவாயா
வாச யார்தரு கருவமற் றெவற்றினு மரியதா முயர்வீடே.
—வேதாரணிய புராணம்.

"ஜீவனும் பரம்பொருளும் வேறல்ல" என்பது அத்வைத சித்தாந்தம் அதற்கு உதாரணங்கள் :

என்னகத்து ளென்னையன்றி யாதுமொன்று மில்லையே.
—சிவவாக்கியர்.

தன்னைப் பெறுவதின்மேற் பேறில்லை தானென்றுந்
தன்னைத்தான் பெற்றவர்தான் ஆரென்னில்—தன்றாலே
எல்லாந்தன் னுட்கொண்டு கொண்டதனைக் கொள்ளாதே
எல்லாமாம் நிற்கு மிவன்றான். —திருக்களிற்றுப்படியார் 45.

சீவனத்தாற் சீவனெனல் சீவனிறந்தா லிந்தச்
சீவனே யந்தச் சிவம். —சிவஞானவள்ளலார்.

ஊனை யொதுக்கி யுணர்வாக்கி விட்டபினர்
நானே பிரமமென நாடு. —சிவஞானவள்ளலார்.

நானே சிவன் சிவனே நானென்று நாடிவெறுந்
தானாகி நின்றநிலை தானன்றே. —சிவஞானவள்ளலார்.

சுத்தசிவம் நீயென்று சொல்லினான். சிவஞானவள்ளலார்.

ஈசன் வேறறியான் வேறென் றெண்ணுகின்ற பாதகரை
நீசரெனக் கண்டு நினையென்றான்.

—சிவஞானவள்ளலார்.

சைவசித்தாந்த மெல்லாம் தானவனாகி நிற்றல்
மையறு வேத சித்தமற்றது நானேயென்னல்
உய்வகைக் கிரண்டு மொன்றென் றோதி யென்னுயிர்க் கிலாபஞ்
செய்த சற்குரவநீயே திருப்புலி வனத்துளானே.

—சிவஞானவள்ளலார்.

மெய்யைப் பொய்யென்றான் வெளியை நல்லவீ டென்றான்
சைவத் துரைகாழிச் சம்பந்தன்—ஐயமற
நின்போதம் போமிடத்தே நீயே சிவமென்றான்
என்வோதத் துள்ளே யிருந்து.

—சிவஞானவள்ளலார்.

உற்றுணரி னீயே யுயர்பிரம மென்பதும்
மற்ற சிவன்றானாய் வகுப்பதும்—முற்றும்
இறந்தவிடத் திரண்டு மேகமே யென்றான்
சிறந்த சீகாழி வருதே. —சிவஞானவள்ளலார்.

என்றுமிருந்த யடியிருக்கு மியல்பே யென்னு மொருவேதம்
ஒன்றை யொழிய விரண்டாம் வத்தில்லை யொன்னுமொரு வேதம்
வென்றிப் பரமும் நீயும் வேறில்லை யென்னும் ஒருவேதம்
அன்று மதுவே நீயாறு யென்றே சொல்லுமொரு வேதம்.

—சிவஞானவள்ளலார்.

சத்தியஞ் சீவன் சங்கர னென்றே
குற்றமி லுன்மறை கூறும் வகுத்தே.

—சிவஞான வள்ளலார்.

பொன்னையன்றிப் பூணில்லை பூணையன்றிப் பொன்னில்லை
யென்னையன்றிச் சிவனில்லை சிவனையன்றி யானில்லை
யின்னவண்ண மறிந்தோனே யீசன்றனையும் மறிந்தோனு
மின்னவண்ண மறியாதா னீசன்றனையு மறியானே.

—சிவஞான வள்ளலார்

கன்னனுன் புளிஞனன்றே கவலையுற் றழுங்குங் காலைக்
கன்னநீ கிராத னன்று கௌந்தி புத்திர னென்றுற்போ
லன்னிய வுடனு னென்றே யயர்ந்துள மழியேன் மைந்த
வன்னிய மென்று கண்ட வறிவுநீ யுணர்ந்து கொள்ளே.

—சிவஞானவள்ளலார்.

இவ்விடத்தில் பாரதத்திலுள்ள கர்ணன் கதையை எடுத்துக்காட்டி ஆத்மஞானத்தை யுணர்த்துகிறுர்.

கல்லெலா மெறிந்து மீதிக்கையினை யெறிவா ருண்டோ
சொல்லிய கருவியொல்லாந் தொலைத்தவன் மீதியன்றே
வல்லறீ ரவனே சோதி யாகிய பிரம மாவா
னெல்லையின் மறைக ளெல்லா மிவ்வண முரைக்கு மன்றே.

—சிவஞான வள்ளலார்.

ஒன்ற யுலகனைத்து மானுரேன் றப்பமுனி
பொன்று மொழியாற் புகன்றிருக்க—குன்றுத
முத்தியிலு மும்முதலு முண்டென் றுரைத்தலெவன்
பித்தமுறுஞ் சைவா நீபேசு.

—சிவஞான வள்ளலார்.

முத்தியிலும் மும்முதலுண்டெனக் கூறும் பேதவாதச் சைவ சித்தாந்தியை சைவசமயாசாரியாரான திருநாவுக்கரசின் அத்துவைத வாக்கியத்தைக் கொண்டே ஆணித்திறமாக கண்டிக்கிறுர்.

ஒசை யொலியெல்லா மானுய் நீயென்றபினர்ப்
பேச விரண்டுண்டோ பேய்ச் சைவா—ஆசையெலாம்
அற்றவிட முத்திநிலையோ அஃதெல்லாம்
உற்றவிட முத்தி நிலையோ. —சிவஞான வள்ளலார்.

இப்படியே பாவித்துச் சலியாதான் யாவனவன்
அப்பிரம மாதலா லமுதமா மழகியாய்.

—தேவிகாலோத்தரம்.

அறிவார்தா மிலராகிச் சோகாதி யடையானுய்ப்
பிறியாத பூரப்பிரமமென நிற்பன் பெண்ணணங்கே.

—தேவிகாலோத்தரம்.

தானவ னாகிய தன்மைபெற்றானடி தாழப்பெற்றாற்
றானவ னாகிய தன்மைபெற் றய்வனத் தன்மையின்றித்
தானவ னாகிய தன்மைபெற் றேற்கரு டாழ்சடிலத்
தானவ னாகம் பெறுமா சிலாமணிச் சம்பந்தனே.

—பண்டார மும்மணிக்கோவை. 12.

ஈசனும் வேறியங் குயிரும் வேறெனா
ரேச முற்றெனை நினைப்பவற்கு மீசற்கும்
பேசு பல்லுயிர்க்கு மோர்பேத மில்லெனும்
மாசிலாத வற்கும் வந்தொன்று முத்தியே.

— பாகவதம், கபிலர்ப் பெற்ற. 53.

தூய்தாகிய நெஞ்சுடை யார்க்குத் தாமே சிவமாத் தோன்றுமால்
தீதாகிய நெஞ்சுடை யார்க்குத் தெளியவ பேத மிகலின்றி
வேதா கமங்கள் விளம்பிடினும் விளங்கா தென்றும் வேறென்னும்
வாதா லழிவர் அவர்மாயை மயக்க மயங்கு மதியினூர்.

—பிரபுலிங்க லீலை, மனோலய கதி 18.

முத்தியினும் மும்முதலுண்டெனும் சித்தாந்திகளை இங்கு கண்டிக்கிறார்.

சித்தமாசு கழீஇச் சிவமாயினர். —திருவிளையாடற் புராணம்.

வேறு வேறுபல் லியற்கையிற் கனவிடை மேலுறும் விழைத்தோரிற்.
கூறுமொன்றுதா னலதிலை சாக்கிரக் குறியினுந் தானேயாங்
தேறுமேயெனி னுதலிற் பரம்பாஞ் சின்மய மகந்தானு
மீறிலாப் பரம்பிரமமா மசங்கமா மின்பமாத் திரையாமே.

—வேதாரணிய புராணம்.

“பரம்பொருள் நிர்க்குணமானது” என்பது அத்வைத காந்தம். “இறைவன் அளவைக்கு எட்டப்படாதவன்” என்ற குறிப்புகளும், பரமபொருளின் நிர்குணத்தன்மையையே தெரிவிக்கின்றன. உதாரணங்கள் வருமாறு :

போக்கற்றது வரவற்றது புரையற்றது வரையற்றது
வர்க்கற்றது மனமற்றது வடிவற்றது படியற்றது

நோக்கமற்றது நுணுக்கப் படுபொருள் மற்றொரு பொருளின்
றுக்கற்றது தனையற்றது எதுமெய்ப் பொருளது தற்பரம்.

—அறிவானந்தசித்தியார்.

ஆனவமுதே யயில்வே லரசே
ஞானகரனே நவிலத் தகுமோ
யானாகிய என்னை விழுங்கிவெறுந்
தானாய் நிலைநின்றது தற்பரமே.

—கந்தரனுபூதி 28.

வானோ புனல்பார் கனன்மா ருதமோ
ஞானோ தயமோ நவினான் மறையோ
யானோ மனமோ எனையாண்ட விடந்
தானோ பொருளா வதுசண் முகனே.

—கந்தரனுபூதி 3.

வரையற்றவுணர் சிரமற்று வாரிதி வற்றச்செற்ற
புரையுற்ற வேலவன் போதித்தவா பஞ்சபூதமுமற்
றுரையற் றுணர்வற் றுடலற் றுயிரற் றுபாயமற்றுச்
கரையற் றிருளற் றெனதற் றிருக்கும் காட்சியதே.

—கந்தரலங்காரம். 61.

மறைகளுந் தேட அரியரே.

—கருவூர்த் தேவர், திருக்களந்தை யாதித்தேச்சரம் 8.

பூதநீயலை பொறிகளு மலையலை புந்தி
யேதுநீயலை யிவற்றினை மயங்கியா னென்னும்
போதநீயலை யெஃறிவை யனைத்தையும் போக்கிச்
சோதியாகிய பிரமமே நீயெனச் சொல்லி.

—பிரபுலிங்க லீலை, கதலிவன கதி 13.

தம்மாலறிந்த தெல்லாந் தாமல்லவென் றுரைத்தால்
சும்மா விருப்பதுவாய்த் தோன்றாதோ.

—ஒழிவிலொ, பொதுவிலு. 37.

மோனம் வேதாந்த முடிவு. —ஒழிவிலோ, பொதுவிலு. 41.

தத்துவத்தின் போர்வை சரிந்ததிகம் பரிபோர்
அத்துவிதி யேகாந் தியாநந்தி—சுத்தன்
துரியனவ தூதன் றுறவி சிவயோகி
நிருவாணி யென் விரத்தனென்.

—ஒழிவிலொ, அவத்தைத். 40.

நன்றென்றுந் தீதென்று நானென்றுந் தானென்று
மன்றென்று மாமென்று மாகாதே—நின்றநிலை
தானதாந் தத்துவமாஞ் சம்பறுத்தா ராக்கைத்தப்
போனவா தேடும் பொருள்.

—ஔவையார்.

PAGE NO- 161 TO 173 MISSING IN ORIGINAL

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

கம்ப ராமாயணத்தில் அத்வைதம்

(வெ. சா. ஸ்ரீனிவாசன்)

தேவமொழிக்காவியங்களுள் மிகச் சிறந்தது வால்மீகி ராமாயணம். அதன் வழிநூலாகக் கம்பராமாயணம் தமிழ்ப் பாக்களால் எழுதப்பட்டது. இதனை இயற்றியவர் கவிச்ரேஷ்டராகிய கம்பர். கம்பராமாயணமும் வால்மீகத்தைப் போன்று பல தத்துவங்களைத் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்ட மாபெருங் காவியமாகும். படிக்கப் படிக்கத் தெவிட்டாத இனிமை பொருந்திய ரசமான கவிகள் நிறைந்துள்ள கம்பராமாயணத்தின்கண் விளங்கும் அத்வைதபரமான பாடல்களில் ஒரு சிலவற்றை இக்கட்டுரையில் ஆராய்வோம்.

பிரும்மம் ஒன்றே ஸத்தியமாய் என்றைக்கும் உள்ளது. இரண்டாவது, வாஸ்தவத்தில் இல்லை. ஜகத், ஜீவர்கள் தோற்றமே யன்றி வேறில்லை. அவை யாவும் பிரும்மத்தினிடத்து விவர்த்தத்தால் தோன்றுபவை. இந்தத் தோற்றம் அநாதி மாயையால் உண்டானது. மாயை விளையாட்டினுல் பிரபஞ்சத்தைத் தோன்றும்படி செய்யும் நிலையில், பரமாத்மா தலைவரெனப்படுகிறார். இத்தலைவர் சகுணப்பிரும்மம். இச்சகுணப் பிரும்மம் ராமாயணக்கடவுள் வாழ்த்துக்கவியில் விளக்கப் பட்டிருக்கிறது.

உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கலும்
நிலை பெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகிலா விளை யாட்டுடை யாரவர்
தலைவர் அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே.

—பாலகாண்டம் 1, 1.

பிரபஞ்சத்தைத் தோன்றச் செய்து தோன்றியவைகளை நிலைக்கச்செய்து, நிலைத்தவற்றை நீங்கச் செய்தலான ஓயாத விளையாட்டை யுடையவரே தலைவர். அவருக்கே நாம் அடைக்கலம்.

பிரும்மமானது திரைபோன்ற மாயையால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது. இராமனது பாதஸ்பர்சத்தினால் சாபவிமோசனமடைந்து, தத்வஞானம் அடையப்பெற்ற விராதன் ஸ்ரீ ராகவனை ஸ்தோத்தரிக்கிறான். "நீயே பரம்பொருள்; எல்லா உலகங்களும் நீதான்; நீயே சமயாதீதன் ; அப்படியிருக்க, வஞ்சகர்களைப்போல் ஏன் ஒளிக்கின்றாய் ? வெளிப்பட்டு நின்றால், தீமை ஏதேனும் உண்டா ? இந்த மாயவிளையாட்டு எதற்காக ?" என்று சொல்லுகிறான்.

நீயாதி பரம்பரமு நின்னவே யுலகங்கள்
ஆயாத சமயமு நின்னடியவே யயலில்லை
தீயாரின் ஒளித்தியால் வெளிநின்றால் தீங்குண்டோ
வீயாத பெருமாயை விளையாட்டும் வேண்டுமோ.

—ஆரண்யகாண்டம், விராதன் வதைப்படலம் 159

ஹிரண்யவதம்செய்த உக்ரநரஸிம்ஹமூர்த்தியை பிரும்மதேவர் துதித்ததாக விவரிக்கும் கம்பர்கவி அத்வைதஸித்தாந்தத்தை வெகு அழகாகத் தெளிவு படுத்துகிறது.

பேரை ஒருபொருட்கே பல்வகையில் பேர்த்தெண்ணும்
தாரை நிலையை தமியை பிறரில்லை;
ஆரைப் படைக்கின்றது? ஆரை அளிக்கின்றது?
ஆரைத் துடைக்கின்றது? ஐயா அறியேமால்.

—உயுத்தகாண்டம், இரணியன்வதைப்படலம் 159.

இறைவன் என்ற ஒரே பரம்பொருளே பிரபஞ்சத்தில், பல பொருள்களாகத் தோற்றமளிக்கிறது. மழைத்தாரையைப் பார்த்தோமானால், மேகமண்டலத்தில் மேகமெனவும், கீழே இறங்கும்போது மழையெனவும், பூமியில் விழுந்தவுடன் மழை ஜலம், நீரோடை, ஆறு, கடல் எனவும் பெயர் பெறுகிறது. மறுபடியும் அதுவே மேக மாகிறது. அதேபோல, தன்னந்

தனியான ஒரே கடவுள் தானே பிரபஞ்சமாகிறான். அப்படியிருக்க "சிருஷ்டிக்கிறது தன்னை தவிர வேறு யாரை? காப்பாற்றுகிறது யாரை? அழிக்கிறது யாரை? இப்போது ஹிரண்யனை அழித்தாயே, அவனும் நீதானே. உண்மையில் யார் யாரை அழித்தது? இதை விளக்கவேண்டும்" என்ற கேள்விகளைப் பிருமதேவர் கேட்கிறார். இந்தக் கேள்விகளில் அத்வைதமதத்தின் ஸித்தாந்தம் வெகு லகுவாக வெளிப்படுகிறது.

கம்பராமாயணம் அரங்கேற்றுங் காலத்தில் 'சிரித்தது செங்கட் சீயம்' என்னும் பழமொழிக் கிணங்க, தமக்கு மிக்க பிரியமான உபாஸனாமூர்த்தியாம் நரசிம்மத்தைத் துதிக்குங் கால், கம்பர், பிரும்மாவின் வாயிலாக அத்வைத பரமார்த்தத்தை விளக்குகிறார். இதனால் காப்புச்செய்யுளில் ஆரோபிக்கப்பட்ட ஆக்கல் நிலைபெறுத்தல் நீக்கல் இவைகளை நிஷேதம் செய்து, "அவ்வுலகங்களெல்லாமே உன்னைத் தவிர வேறானவையல்ல; நீயே அவை" என்னும் உண்மை அத்வைதப்பொருளைத் தெள்ளென விளக்குகிறார்.

வேதாந்தமானது ஜகஜ்ஜீவர்களை ஆரோபயுக்தியால் பிரும்மத்தினிடத்துக் கற்பிதம் என்று கூறி, அபவாதயுக்தியால், ஜகஜ்ஜீவர்களைப் பிரும்மமாக்குகிறது. கயிற்றைப் பாம்பாகக் காணல் ஆரோபம். பாம்பாகத் தோன்றிய கயிற்றைக் கயிறாகவே காணல் அபவாதம். அது போலவே, ஜீஜம்பேர்லத் தோன்றும் பஞ்சபூதமும், அவற்றின் விகாரமாகிய அண்டகோடி சராசரங்களும் பிரும்மத்தினிடத்துக் கற்பிதத்தால் உண்டானவை. கயிறு பாம்பாகத் தோன்றியபோது கயிற்றில் பாம்பென்னும் நாமமும் பாம்பின் உருவமும் எப்படி இல்லையோ அப்படியே பிரும்மம் ஜகஜ்ஜீவர்களாகத் தோன்றிய போதும், அதனிடத்து நாமவிகாரங்கள் இல்லை. கயிறு பாம்பாகத் தோன்றியபோதும், பாம்பென்னும் பிராந்தி நீங்கியபோதும், எப்படிக் கயிறு வாஸ்தவத்திலே பாம்பாகவில்லையோ, அப்படியே விசாரணைக்கு முன் ஜகஜ்ஜீவர்களாய்த் தோன்றிய

போதும், விசாரணைக்குப்பின் அவைகள் இல்லாமல் தோன்றிய போதும், பிரும்மம் மாறுதலை யடையாமல் விகாரமற்றதாய் இருக்கிறது. பிராந்தியினால் உண்டான பாம்பால் கயிறு காரண மாகவும், பாம்பு காரியமாகவும் ஆயின. வாஸ்தவத்தில் பாம்பு காரியமாகில், கயிறும் காரணமாகலாம். அப்படி யில்லாமல் காரியமாகிய பாம்பு பிராந்தி நீங்கியவுடனே பொய்யாகின்றமை யால், கயிறு காரணமானதும் பொய். ஆதலால் காரணகாரி யம் கயிற்றுக்கு இல்லை. அதுபோலவே, பிரும்மம் காரணமும் ஜகஜ்ஜீவர்கள் காரியமும் ஆகிறார்கள். உண்மையாகவே, ஜகஜ் ஜீவர்கள் காரியமாயின் பிரும்மம் காரணமாகலாம். ஞானு ராய்ச்சியினால், ஜகஜ்ஜீவர்கள் பொய்யாகிறபடியால், பிரும்மம் காரணமாகாது. ஆகவே, பிரும்மம் காரணமுமன்று, காரியமு மன்று. காரணகாரியபிராந்தி வந்த இருகாலத்தும் பிரும்மம் இருந்தபடியே இருக்கிறது. ஞானமயமாய் ஏகமாய் இருக்கும் பிரும்மத்தைக் கண்டால், தோற்றப்பொருளாகிய பிரபஞ்சம் காணப்படாது ஒழியும்.

இதன் விளக்கத்தைச் 'சுந்தர காண்டம்' காப்புச்செய்யு ளில் காணலாம்.

அலங்கலில் தோன்றும் பொய்ம்மை அரவெனப் பூதமைந்தும்
விலங்கிய விகாரப் பாட்டின் வேறுபாடுற்ற வீக்கம்
கலங்குவ தெவரைக் கண்டால் அவரென்பர் கைவிலேந்தி
இலங்கையில் பொருதா ரன்றே மறைகளுக் கிறுதி யாவார்.

—சுந்தரகாண்டம், கடலுவு படலம் 1.

(மறைகளுக் கிறுதி - வேதாந்தம்; அலங்கல் - மாலை; அரவு - பாம்பு; பொருதார் - யுத்தம் செய்தார்.)

அஃதாவது, உண்மைப்பொருளாகிய மாலையை உள்ளபடி கண்டால் முன் அம்மாலையிலே தோன்றிய தோற்றப்பொருளா கிய பாம்பு காணப்படாது நீங்குதல்போல, உண்மைப்பொரு ளாகிய எவரைக் கண்ட மாத்திரத்தில், நிஜம்போலே தோன்றும் பஞ்சபூதங்களும், அவற்றின் விகாரமாகிய அண்டகோடி சரா சரங்களும் காணப்படாது நீங்குமோ, வேதந்தப்பொருளாகிய

அவரே இலங்கையில் ராக்ஷஸர்களோடு யுத்தம் செய்தார் என்பர் தத்வ ஞானிகள்.

மாலையில் தோன்றும் பாம்பு, தோற்றத்தில் உள்ளதாயினும், உண்மையில் இல்லாததைப்பற்றிப் பொய்மை யரவு எனக் கூறியுள்ளார்.

மெய்ப்பொருளல்லாத பிரபஞ்சத்தை மெய்ப்பொருள் என்று மயங்குதலால் பிறப்பு உண்டாதலும், மெய்ப்பொருளை அறிதலால் அம்மயக்கரும் பிறவியும் ஒழிதலும் என்று இப் பாட்டு,

பொரு ளல்லவற் றைப்பொரு ளென்றுணரும்
மருளான் ஆம் மாணுப் பிறப்பு

என்ற குறளின் கருத்தை "அலங்கலில் தோன்றும் அரவு" என்றும் திருஷ்டாந்தமுகத்தால் தெளிவிக்கிறது.

இராமபாணத்தால் அடிபட்டுக் கிடந்த வாலி தத்வஞானம் பெற்றவனாய் ஸ்ரீ ராகவனை துதிக்கிறான்.

ஏவகூர் வாளியால் எய்துநா யடியனேன்
ஆவிபோம் வேலைவாய் அறிவு தந்தருளினாய்
மூவர்நீ முதல்வனீ முற்றுநீ மற்றுநீ
பாவநீ தருமநீ பகையுநீ யுறவுநீ.

—கிட்கிந்தா காண்டம், வாலி வதைப்படலம் 121.

"அம்பினால் என்னை எய்து, என் உயிர் நீங்கும் தருணத்தில் எனக்குத் தத்வஞானத்தைத் தந்தருளினாய். அதனாலே பிரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்னும் மும்மூர்த்திகள் நீ என்றும், 'குடத்திற்கு மண்போல' எல்லாவற்றிற்கும் உபாதானகாரணமாகிய முதற்பொருள் நீயே என்றும், அறியப்படுவதும் அறியபபடாததுமான எல்லாப்பொருள்களுைம நீயே என்றும, தருமம் அதர்மம் இரண்டும் நீயே என்றும், சிநேகம் பகை இரண்டும் நீயே என்றும் பிரத்யக்ஷமாக அறியலானேன்" என்கிறான்.

எல்லாமாய் நின்ற பூர்ணநிர்க்குணப்பரம்பொருள், துவைதமான சகுணநிலையில், ஈசனுய்ப்பாவமே இல்லாதவனும், தருமத்தை யுடையவனுமாக நிற்கிறுன். எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியாய், அவைகளை யாட்டுகின்றவனுய், அவைகளினின்று வேறுபட்டு நிற்கிறுன். தத்வஞானத்தால் ஏற்பட்ட அத்வைத நிலையிலோ, தருமம், பாவம், பகைமை, உறவு, பஞ்சபூதங்கள் இவைகளெல்லாம் தானேயாகி, வேற்றுமையற்று, அதவைதப் பொருளாய் அநுபவானந்தமாய்ப் பிரகாசிக்கிறுன்.

தத்வஞான மடைந்த ஜீவன்முக்தர்களுக்குத் தான் பரம்பொருளை வெகு லகுவாக அறியமுடியும். அந்த ஞானத்தை இறக்குஞ் சமயத்தில் அடைந்த வாலி, தன் மகன் அங்கதனுக்கு ஸ்ரீ ராகவனைச் சுட்டிக்காட்டிச் செல்லுகிறுன் :—

பாலமைதவிர் நீஎன்சொல் பற்றுதியாயின் தன்னின்
மேலொரு பொருளுமில்லா மெய்ப்பொருள் வில்லுந்தாங்கி
கால்தரை தோயநின்று கண்ணுக்கு மெளியனுனன்
மால்தரும் பிறவிநோய்க்கு மருந்தெென வணங்குமைந்த.

—கிட்கிந்தாகாண்டம், வாலிவதைப் படலம் 148.

“மைந்தனே! சிறு பிள்ளைத்தனத்தை விட்டுவிடு. என் சொல்லை உறுதியாய்ப் பின்பற்றுவாயேயானுல், இதோ நான் சொல்வதைக் கேள். தனக்கு மேலாக ஒரு பொருளும் இல்லாத உண்மைப்பெருளான பரம்பொருள், வில்லைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு, பாதங்கள் பூமியிலே படிய நின்று, நம் கண்ணுக்குப் புலப்படும்படி, எளியனுக நிற்கிறுன். மயக்கத்தைக் தரும் பிறவிநோய்க்கு மருந்தாக நினைத்துப் பரவஸ்துவான ஸ்ரீ ராகவனை வணங்கு” என்று சொல்லுகிறுன்.

அங்கதனுக்கு ஜனகபிதாவான வாலி, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், ஞானபிதாவாகித் தான் அடைந்த ஞானச்செல்வத்தை அளிக்கக் கருதி, ‘யான் சொல்லப் போகும் விஷயம் முக்கியமானது. விளையாட்டுத்தனத்தை விட்டுவிடவேண்டும். அப்போதுதான், நான் சொல்வதை யறியமுடியும்” என்பதற்காக. “பாலமை தவிர்” என்றுன். “பரம்பொருளுக்கு மேலான

பொருளில்லை. மற்றெல்லாம் தோற்றப்பொருள்களே யன்றி வேறில்லை. "பரம்பொருள் ஒன்றே உண்மைப் பொருள்" என்பதுபற்றி, ஸ்ரீ ராமனையே 'மெய்ப்பொருள்' என்றான். அத்வைதசித்தாந்தப்படி, 'பரம்பொருளொன்றே மெய்ப்பொருள்' என்ற கருத்து இங்குக் காணப்படுகிறது.

இராமன் சரபங்கமுனிவரின் ஆச்ரமத்தைச் சமீபித்த போது, இந்திரன் ராமபிரானைக் கண்டு தனக்குத் தத்வ ஞானத்தை யளித்த பரம்பொருளென உணர்ந்து, பின்வருமாறு துதிக்கிறான்.

தோய்ந்தும் பொருளனைத்தும் தோயாதுநின்ற
சுடரேதொடக் கறுத்தோர் சுற்றமேபற்றி
நீந்தவரிய நெடுங்கருணைக் கெல்லா
நிலயமே வேதநெறி முறையினேடி
ஆய்ந்த வுணர்வின் உணர்வே பகையா
லலைப்புண்(டு) அடியேமடி போற்றவர் நாள்
ஈந்தவரம் உதவ எய்தினையே எந்தாய்
இருநிலத்தவோ நின்னிணை யடித்தா மரைதாம்.

—ஆரணியகாண்டம், சரபங்கர் பிறப்பு நீங்கு. 27.

"எல்லாப்பொருள்களிலும் தோற்றமாத்திரத்திலே கலந்திருந்தும், அவற்றின் குண தோஷங்களில் சம்பந்தப்படாமலே, சாக்ஷி மாத்திரமாய் நிற்கும் சோதிப் பொருளே! முற்றும் துறந்தோரது சுற்றமே! அருளுக்கு உறைவிடமே! அறிவுக்கு அறிவே! ஆதியில் எங்களுக்கு அருளியபடியே அவனியில் அவதரித்தாயே அல்லாமல், உன் திருவடிகள் இப்பூமிக்குப் பொருத்த முடையனவா?" என்றும், "உனது பரநிலையை நோக்கினால், உனக்குப் பகையும் இல்லை: உறவும் இல்லை, ஒளியும் இல்லை, இருளும் இல்லை, இளமை இல்லை, முதுமை இல்லை, முதல் இடை கடை யில்லை, முன்பின் இல்லை, இவ்வாறாக, நீ வில்லேந்தி திருவடி வருந்த, தரையில் நடந்து, எங்களைக் காக்கின்றாய். காவாது போனால் பழி யுண்டோ? யாங்கள் செய்யக்கூடிய கைம்மாறு யாது மில்லையே" என்றும் சொல்லுகிறான்.

மேவாதவ ரில்லை மேவினரு மில்லை
வெளியோடிருளு மில்லை மேல்கீழு மில்லை
மூவாமை யில்லை மூத்தமையும் இல்லை
முதலிடை யோடீறில்லை முன்னொடு பின்னில்லை
தேவா இங்குஇவ்வோ நீசென்ற நிலையென்றால்
சிலையேந்தி வந்தெம்மைச் சேவடிகள் நோவக்
காவா தொழியிற் பழிபெரிதோ அன்றேல்
கருங்கடலில் கண்வளராய் கைம்மாறு முண்டோ.

—ஆரணியகாண்டம், சரபங்கர் பிறப்பு நீங்கு. 28,

மேற்கூறிய கவி, " அரூபமாய், அகண்டமாய், அபேதமாய், எங்கும் பிரும்மமே யுள்ளது. பேதமாய் வேறே ஒரு பொருளும் இல்லை" என்பதை விளக்குகிறது.

இவ்விருபாக்களும், உருவமுடைய சகுணசொரூபத்தைப் போற்றிக்கொண்டே, உண்மையான அத்வைத நிர்க்குண ஸ்வரூபஅனுபவத்தைத் தருகின்றன.

கவந்தன் சாபம் நீங்கி ஆகாயத்தில் நின்று ஸ்ரீராமபிரானைத் துதிக்கும்போது,

நிற்கு நெடுநீத்த நீரின்முளைத் தெழுந்த
மொக்குளே போல முரணிற்ற வண்டங்கள்
ஒக்கவுயர்ந் துன்னுளே தோன்றி யொளிக்கின்ற
பக்க மறிதற் கெளிதோ பரம்பரனே

—ஆரணியகாண்டம், கவந்தப் படலம் 48.

என்று கூறுகிறான்.

"பரம்பொருளே! பெரிய சமுத்திரத்தில் தோன்றிய நீர்க்குமிழிகள் போல, உலகங்கள் உன்னிடத்லே தோன்றி மறைகின்ற தன்மையானது ஒருவரால் அறிதற்குச் சுலபமானதன்று" என்பது இதன் பொருள்.

இது, "பரம்பொருள் உண்மை; அப்பரம்பொருளில், உலகம் கற்பிதமாய்த் தோன்றி, அங்கேயே மறைகிறது" என்ற அத்வைதஉண்மையை விளக்குகிறது.

சுக்ரீவன் தென்திசையிற் செல்லும் வானரர்களை நோக்கிச் சீதையைத் தேடவேண்டிய இடங்களைக் குறிப்பிடும்போது அருந்ததி மலையையும் குறிப்பிடுகிறான்.

அதில், "சிவபிரானே சிறந்தவன்; உலகங்களைத் தன் பாதங்களினால் அளந்த திருமாலே சிறந்தவன் என்று பேத புத்தியோடுரைக்கும் தத்வ ஞானம் இல்லாத மூடர்க்கு, மோக்ஷத்தை யடைதல் முடியாததாதல் போல..............." என்ற பொருளுள்ள,

> அரனதிக னுலகளந்த வரியதிக னென்றுரைக்கு
> மறிவி லோர்க்குப்
> பரகதி சென்றடை வரிய பரிசேபோற் புகலரிய
> பண்பிற் றால்.

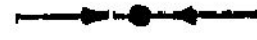
—கிட்கிந்தாகாண்டம், நாடவிட்ட. 24.

என்னும் செய்யுட் பகுதியில் "ஹரிக்கும், ஹரனுக்கும் வேற்றுமை யில்லை" என்னும் அத்வைதக்கொள்கை கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீ:

திருப்புகழும் அத்வைதமும்

திருப்புகழ் மணி T. M. கிருஷ்ணசாமி ஐயர்

சிருஷ்டி என்னும் விந்தாடவியிலே, பேதத்தால் ரூபவிஸ்தாரங்களும், ப்ரபஞ்ச அனுபவ விஸ்தாரங்களும் கணக்குக்கு எட்டாத வகையில் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இந்த பேதங்களோ எதைச் சுட்டிக் காண்பிக்கின்றன என்றால், அபேதம் ஒன்றையே என்னலாம். மேடும் பள்ளமும் சமதளத்தைக் காட்டுவது போலத்தான். மானிடமனோவிருத்தியிலும் அளவிட முடியாத பேதஉணர்ச்சி உள்ளன இந்த பேதங்களெல்லாம், ஒன்றிலே உற்பத்தியாகி, அதிலேயே நிலைத்துச் சிலகாலம் நின்று, பிறகு அந்த ஒன்றிலேயே லயமாய் விடுகின்றன. உத்பத்தி, ஸ்திதி, லயம் ஆகிய மூன்றிற்கும் மூலகாரணமாய் நிற்கும் பொருள்தான் அத்வைதம் என்று சொல்லப்படுவது.

சித்தர் பாடுகின்றார்:

> ஒன்றும் ஒன்றும் ஒன்றுமே உலகனைத்து மொன்றுமே
> அன்றும் இன்றும் ஒன்றுமே அனாதியான தொன்றுமே
> கன்னல்நின்ற செம்பொனைக் களிம்பறுத்து நாட்டினால்
> அன்று தெய்வம் உம்முளே அறிந்ததே சிவாயமே.

இந்த 'ஒன்று' தான் அத்வைதம். அது ஒன்றாய் இருப்பதுமன்றி, பேதித்துநின்ற பல பொருள்களையும் ஒன்றாக்கி விடுகிறது. வெவ்வேறாய்த் தோன்றும் அவயவங்களை உயிர் எப்படி ஒன்றாக்கி விடுகின்றதோ, பாளம் பாளமாகச் சூரிய உஷ்ணத்தால் வெடித்துத் தனித்தனிப் பகுதிகளாய் நிற்கும் வயலின் கண்டங்கள் எல்லாம், காவேரியின் சீதளப்பிரவாகம் வாய்க்கால் வழியே சென்று பாய்ந்தவுடன், வெடிப்பு பேதங்கள் எவ்விதம் மறைந்து சமதளம் ஆகின்றனவோ, அதுவேபோல், ஆசாபாச காமக்குரோதங்களால் வெடிபட்ட மானிட மனது, திருப்புகழ்வெள்ளத்தால் நனையப் பெற்றவுடன்

அபேத உணர்ச்சியோடு ஆனந்த அத்வைதக்குளிர்ச்சியையும் அடைகின்றது. ஆகவே, திருப்புகழ் என்பதே அத்வைதம். அங்கே, இரண்டு வஸ்துக்கள் இல்லையாம். பாடும் புகழ் ஒன்று தான். புகழின் ருசியும் பொருளும் ஒன்றுதான். அனுபூதியும் ஒன்று. கேட்பவர்களோ அநேகம் ஆனால் ஏகபோகம் தான். ஸம ஆராதனை தான்.

ஸ்ரீ அருணகிரியார் முருகனை அத்வைதமூர்த்தியாகக் கருதிப்போற்றிய திருப்புகழ்கள் பல. பழனிமலைமேல் நின்ற சுப்ரமணியனைப் பாடுங்கால், சொல்வார் :

சுருதிமுடி மோனஞ்சொல் சிற்பரம ஞானசிவ
சமயமுடி வாய்வந்த அத்வைதமான பர
சுடர் ஒளியதாய்நின்ற நிட்கள சொரூபமுதல்

ஒருவாழ்வே. (700)

மற்றொரு பாட்டில் (பழமுதிர்சோலை) முருகன் யார் என்று தீர்மானம் செய்கிறார் :

அகரமுமாகி அதிபனுமாகி அதிகமுமாகி அகமாகி
அயனெனவாகி அரியெனவாகி அரனெனவாகி அவர்மேலாய். (3)

மேலும் மற்றொரு பாட்டில், தேவனார் விசேஷமாய்க் கூறுகின்றார் :

காணொ ணாதது உருவோ டருவது
பேசொ ணாதது உரையே தருவது
காணு நான்மறை முடிவாய் நிறைவது பஞ்சபூதக்
காய பாசம தனிலே உறைவது
மாய மாயுடல் அறியா வகையது
காய மானவ ரெதிரே யவரென வந்துபேசிப்
பேணொ ணாதது வெளியேய் ஒளியது
மாயனார் அரன் அறியா வகையது
பேத(அ)பேதமொ டுலகாய் வளர்வது விந்துநாதப்
பேறு மாகலை அறிவாய் துரியவ-
தீத மானது வினையேன் முடிதவப்
பேறு மாய்அருள் நிறைவாய் வளர்வது ஒன்று நீயே.(478)

நேரான வாழ்வு வேண்டுமென்று வேண்டுகின்றார். அந்த வாழ்வு, அத்வைதவாழ்வு தானும்.

நீவே றெனுதிருக்க நான்வே றெனுதிருக்க
நேராக வாழ்வதற்கு அருள்கூற.

—சுவாமிமலை, நாவேறு பாமணத்த. (879)

என்று வேண்டுகிருர்.

பேதத்தை வாக்கினுலும் பொருள்களினுலும் சுட்டிக் காட்டி அறிமுகப்படுத்தலாம்; பஞ்சேந்திரியங்களால் நிலை நிறுத்தக்கூடும். ஆனல் "மன வாக்குச் செயலாலே அடைதற் கரியதாய் அருவுருவாய் எங்கும் ஒன்று போலே விளங்கும் பொருளை எவ்வாறு புகல்வது?" என்று கந்தரலங்காரத்தில் (28) பாடியுள்ளார். மானிடபுத்தியில் அத்வைதவுணர்ச்சி அன்பும் பக்தியும் ஞானமும் ஒன்றினலன்றிச் சித்திக்காது. முருகன் வேளைக்கார. அன்பர்களுக்குக் கெட்ட வேளையைக் கூட நல்லவேளையாய் ஆக்க ஆற்றல் பெற்றவனுனதால் வேளைக் காரன் என்று பெயர் பெற்ருன் போலும். "ஆணவம் அழுக்கு அடையும் ஆவியை விளக்கி அனுபூதி அடைவித்தருளும் நியாயக் காரனும்" என்று திருவகுப்பில் (திருவேளைக்காரன் வகுப்பு 1) பாடியுள்ளார். சீர்பாத வகுப்பில் (1) தத்வத்தை உணருமவர் சீலத்தைப் போற்றுகின்ருர்:

உருவெனவும் அருவெனவும் உளதெனவும் இலதெனவும்
உழலுவன பரசமய கலையார வாரமற
உரையவிழ உளமவிழ உணர்வவிழ உயிரவிழ
உளபடியை உணருமவர் அனுபூதி ஆவதுவும்

முருகன்சீர்பாதம் என்று பாடியுள்ளார். இந்த அனு பூதியே சுத்தஅத்வைதமாம். இப்பொருளை என்ன வென்று கூறுவது! என்ன லக்ஷணங்களை விவரிப்பது! இந்த அத் வைதமே முருகன் தத்வமாதலால் அதை அது என்றுதான் சொல்ல முடியுமென்ருர். கந்தர் அனுபூதியில் பொருள் (பார மார்த்திகப் பிரும்ம) என்பதை உபதேசிக்குங்கால், சொல்வ தாவது:

முருகன் தனிவேல் முனிநங் குருவென்
றருள்கொண் டறியார் அறியுந் தரமோ
உருவன் றருவன் றுளதன் றிலதென்

திருளன் றொளியன் றெனநின்ற (அ)துவே.
செவ்வா னுருவில் திகழ்வேலவ னன்(று)
ஒவ்வாத தெனஉணர் வித்தது தான்
அவ்வா றறிவார் அறிகின் றதலால்
எவ்வா றொருவர்க் கிசைவிப் பதுவே. —கந்தரனுபூதி 13, 30

அதுதான் ஒவ்வாதது—ஒப்பு இலி; ஆமாம், ஒப்பிலியப்பன் ஓங்கார அப்பன் அல்லவா? முருகன் உணர்வித்ததை நமக்கு உபதேசிப்பவராய்,

"அது என உணர்வித்தது அதுதான்" என்று

"ஓம் தத் ஸத்" என்ற வாக்கியத்தை உபதேசித்து விட்டார்.

ஸ்ரீ
குருப்யோ நம:

கணித சாஸ்திரமும் அத்வைத தத்துவமும்

—ooo—

[ஸ்ரீ. R. கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஹைதராபாத்]

கணக்கறிந் தார்க்கன்றிக் காணவொண் ணாது
கணக்கறிந் தார்க்கன்றிக் கைகூடா காட்சி
கணக்கறிந் துண்மையைக் கண்டண்ட நிற்கும்
கணக்கறிந் தார்கல்வி கற்றறிந் தாரே. —திருமந்திரம், 316.

கணிதமென்பது கணக்கு. கணக்கிலும் அத்வைதம் இருக்கிறது. இன்னும் ஊன்றிப் பார்த்தால் கணக்கின் ஆதாரம் அத்வைதமே. நம் இந்தியநாட்டில் பண்டைக்காலத்தில் கணித சாஸ்திர நூல்களை எழுதியவர்களுக்குள் பாஸ்கராசாரியார் என்பவரே பிரதானமானவர். அவர் இயற்றிய கணித நூல்களில் மூன்று முக்கியமானவை.

(1) லீலாவதி—வியக்தகணிதம்—(Arithmetic)

(2) பீஜகணிதம்—அவ்யக்தகணிதம்—(Algebra)

(3) சித்தாந்தசிரோமணி-வான சாஸ்திரம்—(Astronomy)

இவற்றில், பீஜகணிதம் என்னும் நூலிலே கீழ்வரும் சுலோகங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

खगुणेन करणसूत्रं वृत्तार्धम् ।
वधादौ वियत्खस्य खं खेन घाते
खहारो भवेत्खेन भक्तश्च राशिः ।

उदाहरणम् ॥

द्विघ्नं त्रिहृत्खं खहृतं त्रयञ्च
शून्यस्य वर्गं वद मे पदञ्च ॥

अयमनन्तो राशिः खहर इत्युच्यते ॥

अस्मिन्विकारः खहरे न राशौ
अपि प्रविष्टेष्वपि निःसृतेषु ।
बहुष्वपि स्याल्लयसृष्टिकाले-
ऽनन्तेऽच्युते भूतगणेषु यद्वत् ॥

இவைகளின் கருத்து கீழ்வருமாறு:—

பூஜ்யம்—அதாவது சுன்னம் (cypher) என்பதை எந்த எண்ணோடு கூட்டினாலும் கூட்டுத்தொகை அந்த எண்ணே ஆகும். $8+0=8$.

அந்தப் பூஜ்யத்தை எந்த எண்ணிலிருந்து கழித்தாலும் மிச்சம் அந்த எண்ணே ஆகும். $8-0=8$.

அந்தப் பூஜ்யத்தினால் எந்த எண்ணைப் பெருக்கினாலும் பூஜ்யமே 'பெருக்கிய தொகை' ஆகும். $8\times 0=0$.

பூஜ்யத்தினால் எந்த எண்ணிக்கையையாவது வகுத்தால் மீதமென்ன? $\frac{8}{0}=?$

எட்டை நாலால் வகுத்தால் இரண்டு ஈவாகிறது. $\frac{8}{4}=2$.

எட்டை இரண்டால் வகுத்தால் ஈவு நாலாகிறது. $\frac{8}{2}=4$.

எட்டை ஒன்றால் வகுத்தால் எட்டாகிறது. $\frac{8}{1}=8$.

எட்டை அரையால் வகுத்தால் பதினாறாகிறது. $\frac{8}{\frac{1}{2}}=16$.

எட்டை காலால் வகுத்தால் முப்பத்திரண்டாகிறது. $\frac{8}{\frac{1}{4}}=32$.

இப்படியே, $\frac{8}{\frac{1}{1000}}=8000$.

இவ்விதம் வகுக்கும் எண் (Divisor) குறையக் குறைய ஈவு (Quotient) அதிகரித்துக் கொண்டே வருகிறது. வகுக்கும் எண் பூஜ்யமாய் விட்டால் ஈவு எல்லா எண்ணிக்கையிலும் பெரிதான எல்லையற்ற "அனந்த" (Infinity) மாகி விடுகிறது. இவ்வனந்தத்தின் லக்ஷணம் என்னவென்றால், இவ்வனந்தத்தோடு எவ்வளவு எண்ணிக்கைகளைக் கூட்டினாலும் அது பெருகாது; இவ்வனந்தத்திலிருந்து எவ்வளவு எண்ணிக்கைகளை கழித்தாலும் குறையாது. இவ்வனந்தம் அனந்தம் என்றும் அச்யுதம் என்றும் கூறப்படும். இதற்குப் பரப்பிரும்மத்தை உவமையாக பாஸ்கராசாரியார் குறிப்பிடுகிறார்.

பிரளயகாலத்தில் பரமாத்மாவினிடத்தில் எவ்வளவு அண்ட பிண்டசராசரங்கள் வந்து ஒன்று சேரினும் அதனால் பரமாத்மா பெருப்பதில்லை; திரும்பவும் சிருஷ்டி காலத்தில் பரப்பிரும்மத்தினிடமிருந்து எவ்வளவு சராசரக் கூட்டங்கள் வெளிவரினும் பரமாத்மா சிறுப்பதில்லை. அதுபோல பூஜ்யத்தினால் வகுக்கப் கப்பட்ட எந்த எண்ணிக்கையினுடைய ஈவான இவ்வனந்தத்திலும் (Infinity) எவ்வளவு எண்ணிக்கை கூடினும் அது பெருப்பதில்லை என்றும், அதனின்று எவ்வளவு கழித்தாலும் அது குறைவதில்லை என்றும் கணக்கு மூலமாய் நிரூபித்திருக்கிறார்கள்.

* ஸ்ரீ ஆதி சங்கராசார்யஸ்வாமிகள் சாந்தோக்ய உபநிடத் பாஷ்யத்தில் அத்வைதப்பிரும்மத்தைக் கூறுமிடத்து, "சிருஷ்

* தைத்திரீயோபநிஷதத்தில, "எதிலிருந்து இவ்வுலகங்களெல்லாம் உண்டாகின்றனவோ, எதனால் நிற்கின்றனவோ, முடிவில் எதில் பிரவேசிக்கின்றனவோ அதுவே பிரும்மம். அதை அறி" (ப்ருகு, 1) என்று பொருள்படும் வாக்கியம் காணப்படுகிறது. இதனால் பரமாத்மா உலகத்திற்குக் குயவனைப்போல் நிமித்தகாரணம் மாத்திரமில்லை; அப்படிப் பரமாத்மா நிமித்தகாரணமாய் மாத்திரம் இருந்தால், எல்லா உலகங்களும் முடிவில் அவனிடம் ஒடுங்கா. குடம் உடைந்தால் குயவனிடத்தில் பிரவேசிக்கிறதா? பரமாத்மாவே குயவன், மண், சக்கிரம் முதலிய எல்லாக் காரணமாயும் ஒருவரே நிற்கின்றார். இதுவே 'அபின்னநிமித்தோபாதானம்' என்று கூறப்படுகிறது. இங்கு பாஸ்கராசாரியார் எந்த 'அனந்த அச்யுத' னிடத்திலிருந்து உலகங்களெல்லாம் வெளி வருகின்றனவோ அந்த அனந்தனிடமே அவைகள் முடிவில் பிரவேசிக்கின்றன என்று சொல்லுவதால், கணக்கு சாஸ்திரப்படி பரமாத்மா குயவனைப் போல் நிமித்தகாரணம் மாத்திரமல்லன். மண் என்னும் உபாதான

டிக்கு முன்னும் அது அத்வைதபிரும்மமே, சிருஷ்டிக்குப் பிறகும் அத்வைதப்பிரும்மமே" என்கிறார்.

கயிறு ஒருவனுக்குப் பாம்பெனத் தோன்றும்பொழுது அப்பாம்புத் தோற்றத்திற்குக் கயிறு காரணமாகிறது. அக் கயிற்றினின்றும் பாம்பு வெளியில் தோன்றும்பொழுதும், பிறகு தோற்றம் நசித்தபொழுதும், கயிற்றிற்கு ஏற்றமும் இல்லை, இறக்கமும் இல்லை. அதுபோலவே பரமாத்மாவினிடமிருந்து உலகம் வெளியாவதும் ஒடுங்குவதும் வெறும் தோற்றமெனக் கொண்டபொழுதே, அது சிறுகாமலும் பெருகாமலும் இருக்கமுடியும். அங்ஙனம் உலகப்பொருள்களை வேற்றுமைப் படுத்தும் எண்ணிக்கைகளோ, தோற்றமெனவே முடிவாகிறது. தர்க்கசாஸ்திரத்திலும், த்வித்வாதிகம், அபேக்ஷாபுத்திவிஷயத்வம் (அதாவது வேற்றுமையுள்ள எண்ணிக்கைகளெல்லாம் புத்தி கற்பனை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த தர்க்கசாஸ்திர சித்தாந்தமும் ஒருவிதத்தில் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட தத்துவத்தைத் தழுவி நிற்கிறது. மற்றும், $\frac{8}{0}$ = அனந்தம் $\frac{3}{0}$ = அனந்தம் $\frac{15}{0}$ = அனந்தம் $\frac{1000}{0}$ = அனந்தம் $\frac{1}{0}$ = அனந்தம் $\frac{\frac{1}{2}}{0}$ = அனந்தம்; இவ்விதம் எந்த எண்ணிக்கையைப் பூஜ்யத்தால் வகுத்தாலும், அது அனந்தம் (Infinity) ஆகிறது.

எட்டை நாலால் வகுத்தால் இரண்டு ஈவாகிறது. $\frac{8}{4}=2$ என்றபொழுது அந்த ஈவை நாலால் பெருக்கினால் வகுக்கப்படும் எண் எட்டாகிறது. $2\times 4=8$.

அவ்விதமே $\frac{8}{0}$ = அனந்தம் (Infinity) என்று ஏற்படுகிறது. ஈவான அனந்தத்தால் (Infinity) பூஜ்யத்தைப் பெருக்கினால்

காரணமும் அவனே. மேலும் அவனது சரீரம் மண்ணைப்போல் உபாதானகாரணம் என்ற கொள்கையும், கணித சாஸ்திரப்படி பொருத்தமாய்த் தோற்றவில்லை. இங்குப் பரமாத்மா அனந்தமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய அவனது சரீரம் அனந்தமென்று (Infinity) சொல்லப்படவில்லை. சரீரமாகக் கருதப்படும் மாயையோ வகுக்கும் எண்ணான பூஜ்யத்தைச் சேர்ந்தது. ஆகையால், 'பரமாத்மாவே நிமித்தகாரணம்; பரமாத்மாவே உபாதானகாரணம்' என்பது கணக்குப்படி நிர்ணயமாகிறது.

எட்டாகும், ஏழாகும், பத்துமாகும், ஒன்றுமாகும், அரையுமாகும், பதினாயிரமும் ஆகும். அதனால் 'ஈவான அனந்தமென்னும் வேறுபாடில்லாத அதவைத பரப்பிரும்மம் மாயை என்னும் பூஜ்யத்தால் பெருகும்பொழுது அநேக விதமான வேற்றுமையுள்ள துவைதபிரபஞ்சமென்னும் உலகாகத் தோன்றுகிறது' என்று முடிவாயிற்று. "பரமாத்மா மாயையினால் அநேக ரூபமாக ஆகிறார்" (ப்ருஹதா. 2, 5, 19) என்று பொருள்படும் வேதவாக்கியத்தாலும் "வெகுவாக ஆவேன் என்று ஆலோசித்தார்" என்ற வாக்கியத்தாலும் (சாந்தோ. 4, 23.) இம்மாயையினால் ஏற்பட்ட பெருக்கல் உணர்த்தப்படுகிறது.

$\frac{8}{0}$ = அனந்தம் (Infinity); இவ் வனந்தமே உண்மை என்பது அத்வைதசித்தாந்தம் (Monism); வகுக்கும் பூஜ்யமானது பூஜ்யமே என்பது பௌத்தமதசித்தாந்தம் (Nihilism) வகுக்கப்படும் வெவ்வேறு வேற்றுமைகளே உண்மை என்பது துவைத சித்தாந்தம் (Dualism.)

வகுத்தல் என்பது முடிவில் குறைத்தலாகும். வேற்றுமையே தத்வம் என்னும் துவைதசித்தாந்தத்தை, அதைப் பெருக்கிக் கொடுத்த பௌத்தமததத்துவமாகிய சூன்ய மாயையைக் கொண்டு குறைத்துவிட்டால், எல்லையற்ற அகண்டமானபொருள் பிரகாசிக்கிறது. "அகண்டமென்பதே அத்வைதம் என்பதின் பொருள்" இந்த அகண்டத்தில் வேற்றுமையில்லாததால் அதை ஒரே அகண்டமென்று சொல்லலாம். இந்த ஒரே அகண்டமென்பதிலுள்ள ஒன்று என்பது 'சத்' ஆன—அதாவது உண்மையான ஒன்று. இந்த அகண்டத்தினால் மாயையென்னும் பூஜ்யத்தைப் பெருக்கிவந்த வேற்றுமைகளான $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{2}$, 1, 2, 3, 4, 5, 6 முதலிய எண்ணிக்கைகளிலும் ஒரு ஒன்று இருக்கிறது. அது தோற்ற ஒன்று. அது இரண்டில் பாதி. அது நாலில் கால். இந்த அகண்ட அத்வைத ஒன்று நாலில் காலுமன்று, இரண்டில் பாதியுமல்ல, இரண்டு பாதிகளுமன்று. ஆகையாலேயே அந்த எல்லையற்ற அனந்தமானது (Infinity) ஒன்றென்னும் சொல்லால் சொல்லப்பெறாது, 'அத்வைதம்' 'இரண்டற்றது' என்று சொல்லப்படுகிறது.

பாஸ்கராசாரியாரும் 'லீலாவதி' என்னும் கணிதநூலின் முடிவில் अष्टौ व्याकरणानि என ஆரம்பிக்கும் சுலோகத்தில் 'சத்' 'பிரும்ம' 'ஏகம்' என்று முடித்திருக்கிருர். பீஜகணிதத்தில் பரமாத்மாவை அனந்தமாகச் (Infinity) சொன்ன பாஸ்கராசாரியார் இங்கு ப்ரும்மத்தை ஏகம் (एकम्) என்று சொல்லுகிருர். இதனுல், கணிதசாஸ்திரப்படி "சத்" தான "ஏகம்" ஒன்றும் "அசத்தான ஏகம்" ஒன்றும் வெளியாகின்றன. 'அசத்தான ஏகம்' 1, 2, 3 என்ற எண்ணிக்கையிலே காணப்படுவது. சத்தான ஏகமோ இந்த எண்ணிக்கைகளைப் பூஜ்யத்தால் வகுத்து வந்த ஈவான அனந்த (Infinity) மாகும்.

अष्टौ व्याकरणानि षट् च भिषजां व्याचष्ट ताः संहिताः
षट् तर्कान् गणितानि पञ्च चतुरो वेदानधीते स्म यः ।
रत्नानां त्रितयं द्वयञ्च बुबुधे मीमांसयोरन्तरं
सद्ब्रह्मैकमगाधबोधमहिमा सोऽस्याः कविर्भास्करः ॥

இதில் மற்ருெரு விசேஷம்:—

இந்த அனந்தத்தால் பெருக்கப்படும் பூஜ்யமும், ஆழ்ந்து ஆராயுமிடத்து, ஒன்றுமல்லாத சூன்யமன்று. "ஒன்றுமல்லாத சூன்யத்திற்குக் கணக்கில் இடமே கிடையாது" என்று நவீன மேனுட்டு கணித நிபுணர்கள் சிலர் அபிப்பிராயபடுகிருர்கள். அனந்தம் எப்படி எல்லையில்லாத நிறைவோ, அவ்விதமே இம் மாயையும் எல்லையில்லாமற் போய்க் கொண்டிருக்கும் ஒரு குறைவு என்று பொருள் கூறவேண்டும். எல்லையில்லாத குறைவை "இல்லாமை" என்று சொல்லிவிட முடியாது. அது ஓர் எல்லையில் நின்ருல் மட்டுமே "இல்லாமை" என்று சொல்லலாம். ஆகையால் எட்டை வகுத்துப் பூர்ணத்தை ஈவு கொடுத்த மாயை என்னும் பூஜ்யம் உண்மையான அகண்டமும் இல்லை, இல்லாமை என்னும் சொல்லின் பொருளும் இல்லை. இரண்டிற்கும் புறம்பான தோற்றத்தின் மூலம். அகண்டமான அனந்தம் இதைக்கொண்டு பெருக்கப்படுவதால் அன்ருே, தோற்றமான வேற்றுமை யெண்ணிக்கைகள் வெளிப்படுகின்றன? ஆகையால் தேசத்திற்கு மூலகாரணம் இம்மாயையே அன்ருே?

இல்லாமையும் காரணமாகாது. உண்மையும் தோற்றத்திற்குக் காரணம் ஆகாது. ஆகையால் இம்மைக்கும் உண்மைக்கும் இடையிலுள்ளதே இம்மாயை என்னும் பூஜ்யம்.

இது இப்படி இருப்பினும், இங்கு மற்றொரு விஷயத்தைக் கவனிக்கவேண்டும் வேறு இடங்களில் பூஜ்யம் சூன்யமாய் இருந்தபோதிலும், ஓர் எண்ணிக்கையை வகுத்து அனந்தமென்னும் ஈவைத் தரும் பூஜ்யம் இல்லாமையானும் சூன்யமன்று. எட்டால் பூஜ்யத்தைப் பெருக்கினால் பெருக்கல் தொகை பூஜ்யமே. $8 \times 0 = 0$ இவ்விதம் அனந்தத்தால் பூஜ்யத்தைப் பெருக்கினால் பூஜ்யமே வரவேண்டுமல்லவா? அப்படி பூஜ்யம் வராமல், $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{2}$, 1, 2, 3, 4, 5, 6 முதலிய வேற்றுமை எண்ணிக்கைகள் வருகின்றன. ஆதலால் இப் பூஜ்யம் சூன்யமல்ல, 'அதற்கொரு மதிப்புண்டு. ஆனால், அது உண்மையு மல்ல,' தோற்றத்தை உண்டுபண்ணி மறைதலே மதிப்பு. (Imaginary or Illusory) சுக்லயஜுர்வேதத்தில் சாந்திமந்திரம் ஒன்று இருக்கிறது.

पूर्णमदः पूर्णमिदं पूर्णात् पूर्णमुदच्यते ।
पूर्णस्य पूर्णमादाय पूर्णमेवावशिष्यते ॥

இதன் கருத்து:—'அது நிறைவு; இது நிறைவு. நிறைவினின்று நிறைவு கிளம்புகிறது. பூர்ணத்தில் பூர்ணமெடுக்கப் பூர்ணமாகவே எஞ்சுகின்றது. 'அது நிறைவு' என்பதில் உள்ள அது என்பது நமது புலன்களுக்கு எட்டாத நிறைவு. 'இது நிறைவு' என்பதிலுள்ள 'இது' என்பது, நமது புலன்களால் அறியக்கூடியது. அது என்பது முன் கணக்கில் ஈவாக வந்த அனந்தம் (Infinity) 'இது' என்று காணப்படுவது எப்படி எல்லையற்றதாக இருக்கும் என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது.

காலம், திக்கு அல்லது தேசம், ஆகாசம், இவைகள் மனத்தால் அறியப்படும் பொருள்கள். இவைகளை அறியும் பொருள் அது என்பது. அறியும் பொருள் அறியப்படுவதாகாது. கண்ணைக் கண் பார்க்காது. கண்ணாடியிலே பார்க்கப்படின், அது உண்மைக்கண் அன்று. ஆகையால் அறியும் பொருள் அறியப்படாத அது தான். அறியப்படும் பொருள் இது தான். அது என்பதினுடைய தோற்றமே இது. ஆதலால் தான், அதினின்று இதை எடுத்தாலும் அது நிறைந்தே நிற்கும். எடுத்

தாலும், சேர்த்தாலும் அது நிறைவாகவே நிற்கின்றது. இது என்னும் தோற்றத்திலும் நிறைவும் தோன்றுகின்றது. கனவிலே கண்டகாலமும், ஆகாயமும் ஆதியந்த மில்லாமலே தோன்றின அல்லவா? ஆதியந்த மில்லாத அந்த ஆகாயத்திற்கும் விரிப்பு அந்தச் சைக் கொடுத்ததல்லவா? கனவே வேண்டாம். இரண்டு நிலைக்கண்ணாடிகளை எதிரெதிராக நிற்க வைத்தால், அதில் ஓர் அனந்தம் (Infinity) தோன்றுகிறதல்லவா? ஒரு கஜம் நீளத்தைப் பாதி, அதிற் பாதி, அதிற் பாதி இவ்விதம் பிரித்துக் கொண்டே போனால், எவ்வளவு தூரம் பிரித்துக் கொண்டு போகலாம்? வாய்க்கும் மனத்திற்கும் சக்தியுள்ள வரையில் பிரித்துக்கொண்டே போகலாம். ஒரு மைல் நீளத்தையும் அவ்விதமே செய்யலாம். 'ஒரு மைல் நீளத்திற்கும் எல்லையற்ற பாகங்கள், ஒரு கஜத்திற்கும் எல்லையற்ற பாகங்கள்' என்னும் பொழுது ஒரு கஜமும், ஒரு மைலும் ஒன்றாயிற்றல்லவா? ஒரு மைலுக்கும் கஜத்துக்கும் உள்ள வேற்றுமை தோற்றமாயிற்று. ஆகையால் உலகில் தோற்றப்பொருள் எல்லாவற்றிலுமே ஒரு தோற்ற அனந்தத்வம் இருக்கிறது. உண்மையனந்தப்பொருள் மாயையின் மூலம் பிரதிபலித்தலே உலகவேற்றுமைத்தோற்றமாதலால், அவ்வொவ்வொரு வேற்றுமைத்தோற்றத்திலுங் கூட அனந்தத்தன்மையும் தோற்றமாய்த் தோன்றுகிறது. இததோற்றஅனந்தத்தன்மையை 'அல்ப'மெனவும் காற்பங்கெனவும் உண்மையனந்தத்தை (Infinity) 'பூமா' எனவும் 'த்ரிபாத்' எனவும் வேதங்கள்* கூறுகின்றன.

पादोऽस्य विश्वाभूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि । (புருஷஸூக்தம்)

கணக்குப்படியும் உண்மை அனந்தத்திற்கு ஒப்பாகும். 1+2+3+4+5+6 என்னும் அனந்தத்திலிருந்து 'இதம்' (இது) என்னும் தோற்ற அனந்தமாஞ் சிறுமைக்கு ஒப்பான 1+1+1+1+1+1+1 என்னும் அனந்தத்தைக் கழித்தாலும், 1+2+3+4+5+6 என்ற அனந்தமே மிஞ்சுகிறது. சுக்ல யஜுர்வேதத்தின் சாந்தி மந்திரம் கணக்குப்படியும் நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. அதிற் காணும் अदः पूर्णम् என்பதே எல்லாம் அறியும் நிறைந்த அறிவு. அதுவே அத்வைதம்.

* यो वै भूमा तत्सुखं नाल्पे सुखमस्ति (சாந்தோக்யோப. 7, 23, 1.)

ஸ்ரீ

குருப்யோ நம:

சங்கீதத்தின் பரமதாத்பர்யம் அத்வைதமே

உலகம் உருகுவது ஸங்கீதத்தினாலேயே. பக்தியில் ஊன்றின சங்கீதம் சாச்வதமாயிருக்கும். அப்பேர்ப்பட்ட சாச்வதமான ஸங்கீதத்தில் ஊன்றித் தன்மயமானவர்கள் நம் நாட்டில் தியாகய்யர், தீக்ஷிதர், புரந்தரதாஸ், ராமதாஸ், கோபாலகிருஷ்ண பாரதி, துகாராம், நாமதேவ் முதலிய எண்ணிறந்த மகான்கள் பூதேவிக்கணிகலமாக இன்னும் விளங்குகிறார்கள். இவர்கள் தங்களுடைய க்ருதிகளை பக்தியிலாரம்பித்தாலும், அப்பக்தியின் முடிவில் தங்களை யறியாமலேயே அத்வைதானந்தத்தில் பரவசமாகி விடுகிறார்கள். அவர்களின் அனேக கீர்த்தனங்கள் இதற்கு சாக்ஷியாயிருக்கின்றன.

ஸங்கீத வித்வான்கள் வழக்கமாய் ஸங்கீதக் கச்சேரி முதலியவைகளை நடக்குமிடத்தில் ஆரம்பத்தில் பாடும் கீர்த்தனங்களில் ஒன்றாகிய “கஜாநந யனுசு ஸதா பஜன ஸேய ராதா’ என்னும் கீர்த்தனத்தில் ‘ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகத பேத மேமி லேனி சாமர. கர்ணுநி கநி பதஸரோஜமுல வேடுகோனுசு” என்னும் அனுபல்லவியில், ப்ரும்ம ஸஜாதீய விஜாதீய-ஸ்வகத-பேதமென்னும் மூன்றுவிதமான பேதங்களு மற்ற (1) ஏகம் (2) ஏவ (3) அத்விதீயம் என்னும் உபநிஷத்வாக்யத்தில் கூறப்பட்ட அத்வைத ஸித்தாந்தத்தைத் தெரிவிக்கிறார்.

பரமாத்மா ஒருவரே யொழிய இரண்டாவது பரமாத்மா கிடையாது என்பது ஸஜாதீயபேதமில்லை யென்பதின் பொருள்.

பரமாத்மாவைத் தவிர வேறான ஒரு பொருளுமில்லை என்பது விஜாதீயபேதமில்லை என்பதின் பொருள்.

வேறான பொருளில்லாவிடினும் ஒரு மரத்தில் அதற்குள்ளேயே இலை, பூ, காய், பட்டை முதலிய வேறுபாடு விளங்குவது

போல பரமாத்மாவிடமும் தனக்குள்ளேயே அநேக வேற்றுமைகள் உள்ளனவோ என்னும் ஸந்தேகத்தை நிவ்ருத்தி செய்யுமாறு பரமாத்மாவினிடம் ஸ்வகத பேதமுமில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. அதாவது, தனக்குள்ளும் பேதமில்லை. கற்கண்டுக் கட்டி எங்கும் ஒரே மதுரரஸமாய் இருப்பதுபோல், பரமாத்மா நித்தியானந்த கனமான ஏக ரஸம்.

அதற்கடுத்து வரும் சரணத்தில், அத்வைதஸ்வரூபியான விநாயகரிடத்திலேயே எல்லாவாதங்களும் ஒடுங்கிவிடுகின்றன வென்னும் பொருள் கூறப்படுகிறது. இறுதியில், ஆதியந்த மற்ற உள்ளொளியாய் ப்ரும்மஸ்வரூபமாக கஜானனப்பெருமானை பஜனை செய்யவேண்டும் என உபதேசிக்கிறது.

தோடி - ரூபகம்

பல்லவி

கஜானன யனுச ஸதா பஜன ஸேய ராதா (கஜானன)

அனுபல்லவி

ஸஜாதிய விஜாதிய ஸ்வகதபேத மேமிலேனி
சாமர கர்ணுனி கனிபத ஸரோஜ முலவேடி கொனுச (கஜானன)

சரணம்

மோதகமுன சேகொந்ந நவ மோஹனுங்குடௌ
வாதபேதமுல ஹரிம்சு வக்ரதுண்டுடே
ஆதியந்த மேமிலேனி அந்தராத்முடைநவானி
அனுதினமு பஜிஞ்சி காசி அதடே ப்ரஹ்மமனி நதிம்புமு(கஜானன

ஸ்ரீ த்யாகய்யர்

ஸ்ரீ த்யாகையர், (1) "எதாவுனரா நிலுக நீகு" என்ற கீர்த்தனத்தில், "சிவ. மாதவ, ப்ரம்மாதுலயந்தா" என்னுமிடத்திலும், (2) "எவரனி நிர்ணயஞ்சேதிரா" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'சிவுடனோ மாதவுடனோ கமலபவுடனோ பரப்ரம்மமனோ' என்னுமிடத்திலும், (3) "பரமாத்முடு வெலிகே முச்சட" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ஹரி யட ஹருடட' என்னுமிடத்திலும், (4) "ராம நன்னு ப்ரோவரா" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'பரும்மலோ இவ கேசவாதுலோ' என்னுமிடத்திலும் மும்மூர்த்திகளுக்கும் அதீதமான ப்ரும்மவஸ்துவைக் குறிப்பிடுகிறார். அப்படியே, (5) "மரு

கேலரா" என்னும் கீர்த்தனத்தில் 'சராசரரூப அன்னி நீவநுக' என்னுமிடத்திலும், (6) "உண்டேதி ராமு டொகடு" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ஜகமுநிண்டி யுண்டேதி' என்னுமிடத்திலும் (7) "வெரெவ்வரே" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ஈரேடு லோக முல காதாருடகு நின்னுவினு' என்னுமிடத்திலும்' (8) 'நிநுவினா நாம தேந்து" என்னும் கீர்த்தனத்தில, 'நேநு எகட ஜூசினநு நீவை யுன்னதி' என்னுமிடத்திலும, (9) "ஊரகே கல்குனு" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ஸர்வமு ஹரிபஞ்சு தெலிசி' என்னுமிடத்திலும் (10) "மனஸு ஸ்வாதீன மைன" என்னும் கீர்த்தனத்தில் அன்னிநீ வனு சு எஞ்சினவானிகி" என்னுமிடத்திலும், (11) "பரம பாவன குணசாலி" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'அன்னி நீவை யுண்டலேதா' என்னுமிடததிலும், (12) "கருணா ஜலதே" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'நீ மயமுகானி', 'நீ வன்னிட யனி பல்குதுரே' என்னுமிடங்களிலும் ஒரே வஸ்துதான் எல்லாமாயும் எங்கும் நிறைந்தும் பிரகாசிககிறதென்பதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

"எவரிதோ நேதெல்புது" (13) என்னும் கீர்த்தனத்தில், "குணமய மாயாம்புதசரீர" என்னு மிடத்திலும், (14) "ஸங்கீத ஞானமு பக்தி வினா" என்னும் கீர்த்தனத்தில் 'ஜகமுலு மாயா மயமனி தெலஸுனு' என னுமிடத்திலும், (15) "எடுலைன பக்தி வச்சுடகே" என்னும கீர்த்தனத்தில், மடுமாய பவமுனு மனதனி யெஞ்சக' என்னுமிடத்திலும், (16) "மனஸு ஸ்வாதீன மைதே" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'கண்ணு கட்டு மாய லனுசு யெஞ்சுவானிகி' என்னுமிடத்திலும், (17) "பக்துனிசரித்ரமு" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'பவவிபவமு நிஜமனி எஞ்சக' என்னு மிடத்திலும் (18) "நின்னெ நெர நமமி யுன்னானுரா" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'அன்னி கலலநுசு' என்னு மிடத்திலும், (19) "கன்னதல்லி நீவு" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'மரிமரீசகலனு ஜூலுசிரீரநுசு ப்ரமசி, கெட்டி மெத்த லன்னியு கல கானி" என்னுமிடத்திலும், (20) "எந்நாள்ளூ நீதாவ ஜூது" என்னும் கீர்த்தனத்தில, புவிலோ பொம்ம லாட லாருது' என்னுமிடத்திலும, (21) "ராம பாஹி மேகச்யாம" என்னும கீர்த்தனத்தில்,"அன்னி கல்லலனி" என்னுமிடத்திலும், லோகம் மாயாமயம் என்பதையும, கண்கட்டுவித்தை, பொம்மலாட்டம், சொப்பனம், கானல ஜலம் இவை போல் நிஜமன்று பொய்யே யென்பதையும், (22) "ராம பாஹி மேகச்யாம" என்

னும் கீர்த்தனத்தில், 'நின்னே நிஜமனி' என்னுமிடத்தில் பரமாத்மா மாத்ரமே சத்தியமான வஸ்து என்பதையும் தெரிவித்திருக்கிறார். (23) "பக்துனி சரித்திரமு" என்னும கீர்த்தனத்தில், 'சிவமாதவ பேதமு சேயக' என்னும கீர்த்தனத்தில் சிவவிஷ்ணு அபேதத்தையும் சொல்லி யிருக்கிறார்.

தவிரவும், (24) "நீகே தய ராக" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ஏகோபிஞசக நேனுநீவனு ஜ்ஞானிகி ஏலாகு ஸுகமிசுநே, என்னுமிடத்திலும், (25) "எநுது பெத்தல வல புத்தியுய்யவு" என்ற கீர்த்தனததில, 'பேத ரஹித வேதாந்தமுலு தெலிசி' என்னுமிடத்திலும், (26) "இந்த கன்று ணந்தமு" என்னும கீர்த்தனத்தில்,'தேஹாதிஇந்த்ரிய ஸமூஹமுலு மாசி ஸோஹமிளள தேசானு' என்னுமிடத்திலும, (27) "தத்வ மெருக தரமா" என்னும கீர்த்தனத்தில், 'தத்வமஸியனே வாக்யார்த்தமு ராம நீவே' என்னுமிடத்திலும், (28) "எந்த வேடு கொந்து" என்னும கீர்த்தனத்தில, 'ஸத்த மாத்ரமா' என்னுமிடத்திலும், (29) "ஸுந்தர தரதேஹம" என்னும் கீர்த்தனததில், 'சிவமத்வைதம' என்னுமிடத்திலும், (30) "ஞான மொஸக ராதா" என்னும் கீர்த்தனத்தில, "பரமாத்முடு ஜீவாத்முடு பதிநாலுகு லோகமுலு ......தானனே" என்னுமிடத்திலும், (31) "நினனெநர நம்மியுன்னு னுரா" என்னும் கீர்த்தனததில, 'பேத வாதமுலு தீரக பரமேச வாரிகி" என்னுமிடததிலும, (32) "நம்மி வச்சின நன்னு" என்னும் கீர்த்தனததில, 'பேதவாத ரஹித' என்னுமிடத்திலும், (33) "கருணு ஜலதே" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'நீவ தானனி கலுகு துமர' என்னுமிடத்திலும், (34) "ராம சீதாராம' என்னும் கீர்ததனத்தில், "அத்வைத சாம்ராஜ்யமுலு அப்பினட்டு, ஸத வைராக்ய விதியு ஸாயுஜ்யமே ராம, ஆகம நிகம முலகு அர்த்தமிதி ராம" என்னுமிடததிலும், (35) "கருணெ லாகுண்டே" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'பரமாத்முடு ஜீவாத்முடு யொகடைபாகுசுண்டு' என்னுமிடத்திலும, ஜீவாத்மபரமாத்மைக்யமும் பேதமின்மையுமாகிய அத்வைதசாம்ராஜ்பததைப் பாடுகிறார்.

முத்துசாமி தீக்ஷிதர்

முத்துசாமி தீக்ஷிதர் "ப்ருஹதம்பா' (1) என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ப்ரஹ்மாண்ட ஸ்வரூப ஜகதம்பா' என்னுமிடத்திலும்

(2) "ராமசந்த்ரேண ஸம்ரக்ஷிதோ'ஹம்" என்ற கீர்த்தனத்தில், 'ரமா பாரதீ கௌரீ ரமண ஸ்வரூபேண' என்னுமிடத்திலும், (3) "ஸ்ரீ விச்வநாதம் பஜேஹம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'விரிஞ்சி விஷ்ணு ரூப மயம்' 'ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி விலய திரோதானாநுக்ரஹ காரணம்' என்னுமிடங்களிலும், (4) "மங்களதேவதயா" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ஜங்கம ஸ்தாவர லோக ஜனன ஸ்திதி லயயா' என்னுமிடத்திலும், மும்மூர்த்திஸ்வரூபமாயும் ப்ரஹ்மாண்ட ஸ்வரூபமாயுமுள்ள வஸ்து ஒன்றே என்பதைத் தெரிவிக்கிறார்.

மற்றும், (5) "ப்ருஹதீச்வரோ ரக்ஷது மாம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ப்ராந்தி ஸ்வரூப ப்ரபஞ்சாதீதோ' என்னுமிடத்திலும், (6) "ஸ்ரீ விச்வநாதம் பஜரே" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'பஞ்சீக்ருத பஞ்ச மஹாபூத ப்ரபஞ்சாதி மோஹகர லிங்கம்" என்னுமிடத்திலும், (7) "குமார ஸ்வாமினம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ப்ரமாத்மக விச்வகரம், ப்ராந்திஹரம், மூலாஜ்ஞானஹரம்" என்னுமிடங்களிலும், (8) "விச்வநாதம் பஜேஹம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'நச்வர ப்ரபஞ்சாதிஷ்டானம்" என்னுமிடத்திலும், (9) "ஸ்ரீநாதாதி குருகுஹோ ஜயதி" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'மாயாமய விச்வாதிஷ்டானோ, மாயா கார்ய கலன ஹீனோ, மாயா கபளித ப்ரஹ்ம ரூபோ" என்னுமிடங்களிலும், (10) "ஸ்ரீ மீனாக்ஷி கௌரி ராஜ ச்யாமளே" என்னும் கீர்த்தனத்தில், "பூமிஜலாக்னி யனில ககனபூத பஞ்சகாகாரே" என்னுமிடத்திலும், (11) "சாயா தீமானந்தவல்லீம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'மாயாமய விச்வோத்பத்திகரீம்' என்னுமிடத்திலும், (12) "ஸ்ரீ மங்களாம்பிகாம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'நாம ரூபாத்மிகாம்' என்னுமிடத்திலும், (13) "பஞ்சபூத கிரணாவளீம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'பஞ்சீக்ருத ப்ரபஞ்சாதீதம்' என்னுமிடத்திலும், (14) "மாயே த்வம் யாஹி" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'மாயே த்வம் யாஹி மாம் பாதிதும் காஹி' என்னுமிடத்திலும், (15) "ஸ்ரீ கமலாம்பிகாயை" கீர்த்தனத்தில், 'சரா சராதி கல்பனாயை' என்னுமிடத்திலும்' (16) "பால ஸுப்ரஹ்மண்யம் பஜே" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'பஞ்சபூத மய மாயா மோஹம்' என்னுமிடத்திலும், (17) "ச்யாமளாங்கி மாதங்கி" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'நாம ரூப ப்ரபஞ்ச விஹாரிணி' என்னுமிடத்திலும். (18) "ஹரியுவதீம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'நாம ரூப ப்ரகாசினீம்' என்னு

மிடத்திலும், (19) "மானஸ குருகுஹ" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'மாயாமய ஹ்ருத்தாபம் த்யஜ ரே' என்னுமிடத்திலும், (20) "த்யாகராஜோ விராஜதே" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'வாகர்த்தமயபுவனராஜோ' என்னுமிடத்திலும், (21) "குரு குஹஸ்ய தாஸோ ஹம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ஜனனயாதி ரூப ப்ரபஞ்சாஜ்ஞான கார்ய' என்னுமிடத்திலும், (22) "ஆர்யா மபயாம்பிகாம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'அவித்தியா கார்ய கலனும்' என்னுமிடத்திலும், (23) "பாஹி மாம் ரத்னசல நாயக" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'அவித்யோதய வியதாதி ப்ரபஞ்ச விகல்பா தீத' என்னுமிடத்திலும், தோன்றுவதெல்லாம் மாயாமயமான பஞ்சபூதங்களின் நாமரூபவிகாரங்களே என்று தெரிவிக்கிறார்.

தவிரவும், (24) மீனாக்ஷி மே முதம் தேஹி" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'மான மாத்ரு மேயே' என்னுமிடத்திலும், (25) "ஜ்ஞானாம்பிகே பாலய மாம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞான ஜ்ஞேயாத்மிகே' என்னுமிடத்திலும், அறிவு, அறிபவன், அறியப்படுவது என்னும் மூன்றும் பரதேவதையே என்று சொல்கிறார். (26) "கமலாம்பிகே," என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'விகளேபர முக்திதான நிபுணே' என்னுமிடத்தில் மோக்ஷதசையில் சரீரமில்லை என்கிற விதேஹமுக்தியைத் தெரிவிக்கிறார்.

"ஸ்ரீ நீலோத்பலநாயிகே" (27) என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ஸங்கல்ப விகல்பாத்மக சித்த வ்ருத்தி ஜாலே' என்னுமிடத்தில், எல்லாவிதமான ஞானஸ்வரூபமும் அம்பிகையே என்று தெரிவிக்கிறார்.

"குரு குஹாய பக்தானுக்ரஹாய" (29) என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'குணாதீதாய, ரூபரஹிதாய, ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபாய, விகளேபர கைவல்யதாய' என்னுமிடத்தில் பரமாத்மாவின் நிர்குணஸ்வரூபமும் விதேஹமுக்தியும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (30) "தியாகராஜாய நமஸ்தே" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ஸகள நிஷ்கள ஸ்வரூப ஸச்சிதானந்த ஸாதக வ்யாப்தயே, விகல்ப பேத ரக்தயே' என்னுமிடங்களில் ஸகுணமும் பரமாத்மாவே, நிர்க்குணமும் பரமாத்மாவே, அவரே ஒருவித பேதமுமற்றவர் என்பதைச் சொல்கிறார்.

(31) "ஆனந்தேச்வரேண ரக்ஷிதோ ஹம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'அவயவத்ரயாதீதேந, அவஸ்தாத்ரய ஸாக்ஷிணு, பஞ்சகோச வ்யதிரிக்தேந, ச்ரவண மனன நிதித்யாஸன ஸமாதி நிஷ்டாபரோக்ஷானுபவ ஸ்வமாத்ராவசேஷித ப்ரகாசமான மஹேச்வரேண' என்னு மிடத்திலும், (32) "ஸ்ரீ கமலாம்பிகயா கடாக்ஷிதோஹம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ஸச்சிதானந்த பரிபூர்ண ப்ரம்ஹாஸ்மி, என்னுமிடத்திலும் அத்வைத சாஸ்திரத்தின் ஸித்தாந்தத்தைப் பூர்ணமாய்த் தெரிவிக்கிறுர். (33)' மானஸ குருகுஹரூபம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ஸத்வகுணேபாதி ஸஹித ஸதாசிவம், 'ஸ்வாவித்யா ஸமேத ஜீவோத்பவம், 'என்னு மிடங்களில் ஈசுவரனுக்கும் ஜீவனுக்கும் ஈசுவரத்வமும் ஜீவத்வமும்' உபாதியா லேற்பட்டவையே யன்றி, ஸ்வபாவமாகவுள்ளதல்ல என்பதைத் தெரிவிக்கிறுர்.

"ஸந்தான ராமஸ்வாமினம்" (34) என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ஸகுண நிர்குண ரூபம்' என்னுமிடத்திலும், (35) "தியாகராஜாதன்யம் நஜாநே" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ஸத்ய ஜ்ஞானனந்த ரூபிணே' என்னுமிடத்திலும், 'பரமாத்மாவே ஸத்யம்' அவரே ஞான ஸ்வரூபீ, ஆனந்தரூபீ, என்றும், (36) "குருகுஹாதன்யம் ந ஜானேஹம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'அனந்தகோடி ப்ரம்ஹாண்டாகார சிவாதிதாந்த ஸ்வரூபிணே' என்னுமிடத்தில், ஆகமத்தில் சொல்லப்படும் 36 தத்துவங்களும் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமே என்னும் அத்வைததத்துவத்தைத் தெரிவிக்கிறுர்.

"ஸ்ரீ நீலோத்பலநாயிகே" (37) என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ஆனந்தானுபவே' என்னுமிடத்திலும், (38) "ஸரஸ்வதி மனேஹரி" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'பரமாத்வைத ஸ்வரூபிணி' என்னுமிடத்திலும், (39) "ஆனந்த நடன ப்ரகாசம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில் 'அப்ரமேய மத்வைத ப்ரதிபாத்யம்' என்னுமிடத்திலும், (40) "ஸ்ரீ குருமூர்(த்)தே" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ஆத்மேச்வர பேதா வரண நிவ்ருத்தே" என்னுமிடத்திலும், (41) "ஸ்ரீ குருகுஹஸ்ய தாஸோஹம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'நோ சேத் சித் குருகுஹ ஏவாஹம்' என்னுமிடத்திலும், (42) "த்யாகராஜாதன்யம் ந ஜானே" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'பரமாத்வைத ஸ்வாத்மானந்த ரூபிணே, த்ரித்வ பரிச்சேத

ராஹித்ய த்ரைபத பரமாத்வைத ரூபிணே, த்வம் பதார்த்த சோதன சேஷித தத்பத லக்ஷ்யார்த்த ஸ்வரூபிணே' என்னு மிடத்திலும், (43) "குருகுஹாதன்யம் நஜானே" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ஜஹதஜஹல்லக்ஷணயா ஜீவைக்யாத்மனே' என்னுமிடத்திலும், (44) "கமலாம்பிகாயை" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'சிதானந்த பூர்ண கலாயை" என்னுமிடத்திலும், (45) "ஸ்ரீ வாஞ்சநாதம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ஜீவேச ஜகத் பேதாபஹம்' என்னுமிடத்திலும், (46) "ஸ்ரீ கமலாம்பிகயா கடாக்ஷிதோஹம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'ஸச்சிதானந்த பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாஸ்மி' என்னுமிடத்திலும், (47) "ஸ்ரீ சங்கராசார்யம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'பரமாத்வைத ஸ்தாபன சீலம்' என்னுமிடத்திலும், (48) "மாரகோடி லாவண்ய மாம் பாலய" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'பரமாத்வைத தாத்பர்யாநுஸந்தான பர' என்னுமிடத்திலும், (49) "சங்க சக்ர கதா பாணிம்" என்கிற கீர்த்தனத்தில், 'ஸஜாதீயாதி ரஹிதம்' என்னுமிடத்திலும், (50) "ஆனந்த நடன ப்ரகாசம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'அப்ரமேயாத்வைத ப்ரதிபாத்யம்' என்னு மிடத்திலும்' (51) "ஸ்ரீ சூலினீம்" என்கிற கீர்த்தனத்தில், 'ஜீவேச்வரைக்ய சாலினீம' என்னுமிடத்திலும், ஸ்ரீ தீக்ஷிதரவர்கள் ஜீவப்ரம்மஐக்கியமாகிற அத்வைததத்வத்தை வேதாந்த சாஸ்திர முறையாகவே விளக்கி யிருக்கிறார்.

ஸ்ரீ பத்ராசல ராமதாஸ்

"கோல் கொண்டா" அரசனிடம் இவரது மாமன் மந்திரியா யிருந்தபொழுது, இவர் கி. பி-1611-க்கும் 1637-க்கும் மத்தியில் உத்யோகம் செய்தவர்.

(1) "அந்தா ராமமயம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், "ஈ ஜகதந்தா ராமமயம், அந்தரங்கமுனன் ஆத்மா ராமுடு அனந்த ரூபமுல விந்தலுஸலுபக....பிரஹ்மலுமொதலுக நதுலுவனம்புலு" என்னு மிடத்திலும்,(2)"தாரகமந்த்ரமு கோரின தொரிகெனு" என்னும் கீர்த்தனததில், "அன்னி ரூபுலையுன்ன பராத்முனிு மஹாத்மு" என்னுமிடத்திலும், (3) "ஜாநகீரமண" என்னும் கீர்த்தனத்தில், "எந்து ஜூசின நீது அந்தமே கானவச்செ" என்னுமிடத்திலும், (4) "எச்சட ஜூசின ராமுடச்சட நுன்னாடு" என்னும்

கீர்த்தனத்தில், "தானொக்கடனந்தரூபமுல நொப்பியுன்னாடு" என்னுமிடத்திலும், ஒரே வஸ்துவே எல்லாமாய் நிறைந்திருக்கிறதென்னும் அத்வைததத்வத்தை வெளியிடுகிறார். முன் சொன்ன (4) "எச்சடஜன்மிஞ்சின" என்னும் கீர்த்தனத்திலேயே, "மும் மூர்த்துல நாதி மூலமை நாடு" என்னுமிடத்தில், மும்மூர்த்திகளுக்கும் மூலபூதமான வஸ்துவொன்று இருக்கிறதென்பதைக் குறிப்பிடுகிறார். (5) "ராமபஜன சேயுடி" என்னும் கீர்த்தனத்தில், "நீரு புக்குலு தநுவுலு ப்ரமலு ஸாரமுலேனி ஸம்ஸாரமு ஸம்ஸார பதவுலு மாயஜாலவு காரடம்புலு யெண்டமாவுலு" என்னுமிடங்களிலும், 'எல்லாம் மாயை, செப்பிடுவித்தைக்காரன் வித்தைபோல் பொய்'யென்பதையும், 'நீர்மேற் குமிழிபோல் க்ஷணத் தோற்ற'மென்பதையும் தெரிவிக்கிறார்.

"ஆராதயாமி" (6) என்னும் மானஸபூஜாகீர்த்தனத்தில், "ஸுவிஜ்ஞான ஸ்வாநுபவ முனந்து சித்ர விசித்ர மாயா கல்ப ரஹித சித் ரூப ப்ரஜ்ஞான கன அசலத்வ அமரத்வ அகணிதானந்தாதி அசலத்வாமரத்வ ஆத்யந்தரஹிதத்வ நிஷ்ப்ரபஞ்சுடநீகு ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞான புஷ்பமு ஜீவ பரமாத்ம ஐக்ய பாவ பாவாதீத வ்யஷ்டி ஸமஷ்ட்யாதி ஸ்ருஷ்டி ரஹித" என்னுமிடங்களிலும், (7) "தரலீபோதாமு" என்னும் கீர்த்தனத்தில், "ஸோஹமனியெடி கத்திதீஸி சேதனே பூனி அட்டே மோஹபாசமுல நெல்ல மொதடிகே த்ருஞ்சி" என்னுமிடத்திலும், (8) 'ஆறு கமலமுல மீத நத்புதமை ஸஹஸ்ரார கமலமுனந்துஜேரி" என்னுமிடத்திலும் அத்வைதஸ்வரூபத்தை விளக்கியிருக்கிறார். இந்த ஸஹஸ்ரதளகமலத்தை வர்ணிப்பது ஸ்ரீ ராமதாஸருடைய கடைசிக் கீர்த்தனமாயிருக்கிறது.

"நருலார செடி பொய்யேரு" (9) என்னும் கீர்த்தனத்தில், "ப்ரும்ம மேகமனி தர்மமுலுண்டக..........ப்ரும்ம மிதியதி யநி அல்லாடேரு" என்னுமிடத்தில், ப்ரும்மம் அத்விதீயமான ஒரே பொருளென்றும், "ஸோமுடே ராமுடு ஸோமாருபல்கின எமாரு கொன்னாரு மீரு, வாரித்தரு வேரன்னகாரு, ஸோமுடே பத்ராத்ரி ராமுடவனி பஜியிஞ்சண்டி மீயப்பதோடு" என்னுமிடத்தில் சிவனே விஷ்ணு என்னும் தத்வத்தை "உன் அப்பனாணை" என்று ஸத்யம் செய்து சொல்லுகிறார். "ஆயிரம் சொன்னாலும் சிவ

னும் விஷ்ணுவும் வேறென்பார் ஏமாந்தவர்களே, அவ்விருவரும் வெறென்பதில்லை" என்கிறார் பத்ராசலராமதாஸர்.

புரந்தரதாஸர்

மத்வமதத்தின்கொள்கைகளே சரியான கொள்கைகளென்றும் மத்வமதத்தை விடவேண்டா மென்றும் சொல்பவரும், அத்வைதமதத்தை அதிகமாய்க் கண்டிப்பவருமான புரந்தரதாஸரும் கூட அவருடைய கீர்த்தனங்களில் சில இடங்களில் பரவசமாய் அத்வைதஸித்தாந்ததத்வத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். உண்மைப்பக்தியின் பயனே அத்வைதத்தின் அநுபவமன்றோ! உண்மையான பக்திமான்களில் புரந்தரதாஸர் நிகாற்றவர். அந்த பக்தியின் பரிபாகம் அவரைத் தம்மை யறியாமலே அத்வைதஅநுபவத்தில் கொண்டு விட்டுவிட்டது.

"மனவென்ன மாதுகேளு" (1) என்னும் கீர்த்தனத்தில் "தேஹஸம்பந்திகளாதவரெல்லா மாயமோ சதி சிக்கி மாயப்ரபஞ்சதலு பத்தவாகிதே" என்னுமிடத்தில் ப்ரபஞ்சம் மாயாமயம் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார். (2) "அணுவாகபல்ல" என்று ஆரம்பிக்கும் [1] ஸுளாதியில் "ஸர்வ விஷ்ணு வாஸுதேவ ஹரி பரிபூர்ண புரந்தர விட்டல" என்னுமிடத்திலும், (2) "ஸாமான்ய வல்ல ஸ்ரீ ஹரிஸேவ" என்னும் கீர்த்தனத்தில் "ஸர்வவு அவனெந்து" [2] என்னுமிடத்திலும், (3) "அல்லிநோடலு ராம" என்னும் கீர்த்தனத்தில் "ஈவேள நராகி யிரபார தெந்து தேவ ஸ்ரீராமசந்த்ர ஜகவெல்ல தானுத" என்னுமிடத்திலும், 'எல்லாவஸ்துக்களும் ஒரே பரமாத்மா' என்னும் அத்வைததத்வத்தை வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறார்.

"கண்ணிஞெளகெ நோடோ" (4) என்னும் கீர்த்தனத்தில் "ஆதார மொதலாத ஆறு சக்ர ஸோதிஸி பிடபேகு ஈஷணமூரு

---

1 ஸங்கீதத்திலுள்ள ஏழு தாளங்களுக்கு ஏழு சரணமும் ஒவ்வொரு சரணத்திற்கும் வெவ்வேறான ஏழு ராகங்களுடைய ஒரு உருப்படிக்கு ஸுளாதி யென்று பெயர்.

2 ஸர்வத்ர ஸ்ரீ ஹரி வ்யாப்த னெந்து ஸர்வேச்வர னெந்து ஸர்வாந்தர்யாமி ஈச்வர னெந்து ஸர்வவு அவனெந்து ஸர்வமூர்த்தி ஸ்ரீ புரந்தர விட்டலன் ஸர்வதா த்யானிஸி கர்வகளெயபேகு சாமான்ய வல்ல.

....அல்லி பேதிசி ப்ரம்மனசேரு" என்னுமிடத்தில், ஆறு ஆதார சக்ரங்களையும் பேதித்து பரமாத்வாவை யடையும் ஜீவன்முக்தியை உபதேசித்திருக்கிறார். (5) "த்ரிசூல டமருக" என்னும் ஸூளாதியில், "த்ரிசூல டமருக பஸித ருத்ராக்ஷிய பசுவாஹன நாமதொரந்துமுருதி குசலத ஜபமணிமாலெ சதுர்முக வஸூதய ஸ்ருஜிஸுவ தொரந்து மூருதி கொஸககல்லி சிரிநாம சங்கசக்ர கதெ பிஸஜவ பிடிதிஹ தொரந்துமூருதி எனவு வேதானந்த கோடிவாசியலு ஸந்தோஷ திந்த நோடுதிஹ தொரந்துமூருதி" என்னுமிட ததிலும், "ஏகமேவ மூருதி லோகவல்ல ஈதனமூருதி ஏகமேவ புரந்தர விட்டலன மூருதி" என்னுமிடத்திலும், 'சிவன் பிரம்மா விஷ்ணு என்னும் இம்மூவரும் ஒரே பரமாத்மாவின் வெவ்வேறு உருவங்கள் என்றும், 'உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களுமே அவனுடைய உருவங்கள்' என்றும் இம்மூர்த்திகளுக்கெல்லாம் சாக்ஷியான ஒரு துரீய ஞானமூர்த்தி ஒன்று உண்டு என்றும் அதுவே ஏகமூர்த்தி என்றும் உள்ள பரிசுத்தமான அத்வைததத்வத்தைக் கோஷிக்கிறார்.

ஸ்ரீ கோபாலக்ருஷ்ணபாரதி

நந்தன் சரித்திரத்தில் (1) "திருநாளைப் போவான் சரித்திரம்" என்னும் பாட்டில், "பூதமயாதிகளாகிய வுலகம் பொய்யிதுமெய்யிதுவல்லவென் றறிந்திடும்" என்னுமிடத்திலும், (2) "சிவலோகநாதனைக் கண்டு" என்னும் பாட்டில், "கற்பிதமான ப்ரபஞ்ச மிதைக் கானல் ஜலமபோலே யெண்ணி" என்னுமிடத்திலும், (3) "பக்தி பண்ணிக்கொண்டிருந்தால்" என்னும் கீர்த்தனத்தில், "கற்பனையாமி ப்ரபஞ்சம் சொப்பனம்போலொப்பி மிகும்', என்னுமிடத்திலும், (4) "நந்தன் சிதம்பரம் வருகிறார்" என்றும் இலாவணியில், "அநாதி மாயா கல்பிதமிந்த நாமரூப ப்ரபஞ்சமெல்லாம்" என்னுமிடத்திலும், (5) "வேதம் படித்ததும்" என்னும் தண்டகத்தில், "ஜகத்தைப் பொய்யாய்த் தள்ளுவரோ" என்னுமிடத்திலும், (6) "ஜய ஜகதீச" என்னும் கீர்ததனத்தில், "அபாரமாகிய ஸம்ஸாரம்" ஜகதீச்வர மாயா விலாஸ கல்பித மிந்த ஜகம்" என்னுமிடத்திலும், (7) "தரிசனம் கண்டார்க்கு" என்னும் பாட்டில், "சொப்பனமென் றிவ்வுலகம் தோன்றி வரும்" என்னுமிடத்திலும், ப்ரபஞ்

சம் மாயையென்றும், ஸ்வப்னம், கானல் ஜலம் இவைகள்போல் பொய்யென்றும் சொல்லியிருக்கிறார்.

"ஜய ஜகதீச" (8) என்னும் கீர்த்தனத்தில், "அநேக ஸஞ்சித வாசனைகள், சிவோஹ மென்கிற பாவனையால் நிவாரணம் பண்ணும் பெரியோர்கள்'; என்னுமிடத்தில், ஜீவாத்மபரமாத்ம ஐக்கியமாகிற அத்வைதபாவனையையும் சொல்லுகிறார்.

முத்துத்தாண்டவர்

"என்னையெனக்குத் தெரியச் சொல்லுவாய்" (1) என்னும் பாட்டில் "பூதமு நானல்ல, பொறியும் நானல்ல.... ....போதக் கருவி புறம்பல்லவுள்ளல்ல ஒளியல்ல இருளல்ல" என்னுமிடத்திலும், (2) "சித்தரின்னமுண்டோ" என்னும் பாட்டில், "செப்பிடு வித்தைகளெப்படி யுலகத்தில் உடலே செப்பாக உயிரே பந்தாக ....செப்பிடு வித்தைகள் விளையாடின பின்பு செப்புமிலை பந்துமில்லை" என்னுமிடத்திலும், (3) "ஆடினதெப்படியோ" என்னும் பாட்டில், "ஒன்றல்ல இரண்டல்ல.......அன்றல்ல இன்றல்ல ஆதியந்தமல்ல பூதங்களல்ல புறம்பல்ல வுள்ளல்ல" என்னுமிடத்திலும், (4) "தூக்கிய பாதத்தி னேக்கொளிகண்டு" என்னுமிடத்தில், பார்ப்பதெல்லாமதுவாகவே தோணும், தத்துவமெல்லாம் தலைதடுமாறும், தானே நாமான விடங் கண்டு தேறும்" என்னுமிடத்திலும், உலகம் தோற்றமென்றும் தோற்றம் இல்பொருளென்றும் உண்மையாய் உலகெல்லாம் பரமாத்மாவென்றும் அத்வைதசித்தாந்தத்தை வெகு ஸுலபமாகத் தெரிவிக்கிறார். "கண்டாயோ மனமே" (5) என்னும் பாட்டில் "அண்ட முழுவதும் ப்ரம்ம" மென்றும் தெரிவிக்கிறார். அந்தப் பாட்டிலேயே "செத்தக் கயிறுதனில் புற்றுப்பாம்பு பிரமை யுற்று தெளிந்து மகிழ்பெற்ற திரள்பேரின்பம்" என்று தெளிவாய் அத்வைத மோக்ஷத்தைக் கூறுகிறார். கடைசியில் (6) "கலந்துகொள்வேன்" என்னும் பாட்டில் "தானதுவானது நானதுவாக சொலலற்கரியதோர் நல்லுறவினில்" என்னுமிடத்தில், 'மோக்ஷத்திலுள்ள கலப்பென்பது வேற்றுமையற்று அதுவாய்நிற்பதே' என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறார், (7) "கண்டவர் விண்டிலரே யனுதினம் விண்டவர் கண்டிலரே" என்னும் கீர்த்தனத்தில், 'அத்வைதானுபவம் வாக்குக் கெட்டாதது, வாயால் பேசுபவர் அநுபவிகளல்லர்' எனப் பாடுகிறார்.

ஸ்ரீ தீர்த்தநாராயணஸ்வாமிகள்

'ஸ்ரீ கிருஷ்ணலீலா தரங்கிணி'யில் (1) "ஹரிமேகரஸாக்ருதி மதுரா" என்னும கீர்த்தனத்தில்,"மருதலஸலிலம் யத்வத் அபோதாத்" என்னுமிடத்தில், 'ஸகலமும் கானல் ஜலம்போல் அஜ்ஞானத்தினுல் ஏற்பட்ட பொய்த்தோற்றமே' என்பதைத் தெரிவிக்கிறூர். ஆரம்பத்திலேயே (2) "மங்களாலய" என்னும் கீர்த்தனத்தில், "ஆனந்த போத ஸ்வரூப" என்னு மிடத்திலும், (3) "அயம ஹி பரமாத்மா பரமப்ரேமாஸ்பததயா" என்னும் கத்யத்தில் '. பரமானந்தகன" என்னுமிடத்திலும், (4) "பாலகோபால க்ருஷ்ண" என்னும் கீர்த்தனத்தில், "ஸத்யாகண்டபோதானந்த" என்னுமிடத்திலும், மற்றும "ஆனந்தமகண்டிதம், விஜ்ஞானகனம், நிர்விசேஷ நிரந்தர நிர்மலானந்தம், போதரூபானந்தம், ஸ்வானந்த போதாம்ருத மய புருஷம், ப்ரதிபா வபுஷம்" என்னும் அநேக விடங்களிலும் பேதமற்ற ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமே பரமாத்மா வென்பதைத் தெரிவிக்கிறூர்.

"பாலகோபால மாமுத்தர" (5) என்னும் கீர்த்தனத்தில், "தத் ஹி த்வமேவாஸி, தத் ஹி த்வமேவாஸி, தத் ஸர்வமேதத் த்வமேவாஸி நூநம்" என்னுமிடத்திலும்(6) 7-வது தரங்கத்தில் "ப்ரம்மாநுபூதிரஸிகாம்" என்னும் ச்லோகத்திலும், "ஏவம் க்ருஷ்ணுத்ம தத்வஜ்ஞா: க்ருஷ்ணப்ரஹ்மாத்மநா ஸ்திதா:" என்னுமிடத்திலும், "தேஹேபதிஷ்ட மத்வைதம்" என்னுமிடத்திலும, (7) "மாதவ மாமவ" என்னும் கீர்த்தனத்தில், "ஸத்ய சித அத்வய லக்ஷண ஸுகபாஹே" என்னுமிடத்திலும், மற்றும்(8) 'அத்வயமகண்டிதமசேஷ ஜகதாதிம" (9) "பரமிஹ பச்யத புருஷம்" "கலயே தேவமிஹ ஸுந்தரம்" "ம்ருகயத ராதாமாதவம்" என்னும் இந்த நான்கு கீர்த்தனங்களில் பூராவும் ஜீவாத்ம-பரமாத்ம-அத்வைத தத்வத்தையே வெளியிட்டிருக்கிறூர். அத்வைத மஹா வாக்கியத்தைக் காரணரூபத்துடன் போதிக்கும் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் ஆறுவது அத்யாயத்தையே "அத்வைதமகண்டிதம்" என்னும் கீர்த்தனத்தில் பூர்ணமாகப் பாடியிருக்கிறூர்.

அருணகிரிநாதர்

திருப்புகழில் (1) "ஆசாரவீனக் குதர்க்க" என்னும் பாட்டில், "மாயா விகாரத்தியக் கறுத்தருள்" என்னுமிடத்திலும்,

(2) "கடாவினடை" என்னும் பாட்டில், "கனவில் விளையாடும் கதைபோலும்" என்னுமிடத்திலும், (3) "தலைவலயத்து" என்னும் பாட்டில், "பொய்ப்ரபஞ்சம்" என்னுமிடத்திலும், (4) 'ஒரு வழிபடாத மாயை' என்னும் பாட்டிலும், (5) "நித்தப் பிணி" என்னும் பாட்டில், "பொய் மாயையிலுழல்வேனை" என்னுமிடத்திலும், இந்த ப்ரபஞ்சம் மாயாகல்பித மென்கிறார்.

"இருவர் மயலோ" (6) என்னும் பாட்டில், "சகலவடிவாய்" என்னுமிடத்திலும், (7) "குகையில் நவநாதரும்" என்னும் பாட்டில், "அறிவும் அறியாமையும் கடந்த அறிவு திருமேனி" என்னுமிடத்திலும், (8) "கரைகடல்" என்னும் பாட்டில், "அனுபூதி வடிவனை" என்னுமிடத்திலும், (9) "சுருதியூடு" என்னும் பாட்டில், "சுகமகோததியாகி........பருதிகாயில் வாடாத வடவை மூளில் வேகாது" என்னுமிடத்திலும், (10) "பருதியாய்" என்னும் பாட்டில், "வேதாவாய் மாலாய் சிவமான" என்னுமிடத்திலும், (11) "அங்கை மென்குழல்" என்னும் பாட்டில் "நீயாய் நானாய்" என்னுமிடத்திலும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை வர்ணிக்கிறார்.

"ஆனதஞான" என்னும் பாட்டில் (12) "உலகேழும் யானாக" என்னுமிடத்திலும் (13) "தீராப்பிணி தீர" என்னும் பாட்டில் "சிவாத்மஞான ஊராட்சியதான ஓர் வாக்கு" என்னுமிடத்திலும் (14) "அறுகுநுனி" என்னும் பாட்டில் "ஏகபோகமாய் நீயும் நானுமாய்" என்னுமிடத்திலும், (15) "சுருதிமுடி" என்னும் பாட்டில், "அத்துவிதமான பரசுடரொளியதாய் நின்ற நிட்கள சொரூப" என்ற விடத்திலும், (16) "அநித்தமான" என்னும் பாட்டில் "மனோதீத சிவச்சொரூபமாயோகி" என்னுமிடத்திலும், (17) "மூளும் வினைசேர" என்னும் பாட்டில், "நீயின்றி நானின்றி நாடியினி வேறுதானின்றி வாழ்கின்ற', என்னுமிடத்திலும், (18) "ஆனதபிருதிவி" என்னும் பாட்டில்' "ஆறாத சுகவெள்ளத் தாணுவுடனினிதென்று சேர்வேன்" என்னுமிடத்திலும், (19) "நாவேறு பாமணத்த" என்னும் பாட்டில் "நீவேறெனாதிருக்க, நான்வேறெனாதிருக்க,நேராக வாழ்வதற்கு" என்னுமிடத்திலும், (20) "தேனுந்து முக்கனிகள்" என்னும் பாட்டில் "ஜீவன் சிவச்சொரூபமென" என்னுமிடத்திலும், (21) "ஐந்துபூதமும்" என்ற பாட்டில் "சந்த்ர சூரியர்........ ஏக

வடிவமதின் சொரூபமதாக நிறைவது சிவயோகம்" என்னுமிடத்திலும், (22) "அமலவாயு வோடாத" எனும் பாட்டில், "எனதியானும் வேருகி எவரும் யாதும் யானாகும்" என்னுமிடத்திலும், (23) "அகாரமுதலென" எனும் பாட்டில், "அடங்கும் தனிப்பொருளை.......எப்பொருளுமான அறிவை............முடிவிலொன்றென்றிருப்பதனை நிறைவு குறைவொழிவற நிறைந்தெங்கு நிற்பதனை" என்னுமிடத்திலும், (24) "ஆராதனராடம்பரத்து" என்னும் பாட்டில், "நீநானற வேறின்றி நிற்க" என்னுமிடத்திலும், (25) "தசையுமுதிரமு நிணமொடு" என்னும் பாட்டில் "எனதற நினதற......ஒரு தனிமையை மறைகளினிறுதி" என்னுமிடத்திலும் அத்வைதஸ்வரூபத்தை நன்ருக உரைத்திருக்கிருர்.

பட்டினத்தார்

'கோயில்நான்மணிமாலையில் (1) "பேய்த்தேர் போன்று நீப்பரும் உறக்கத்துக் கனவே போன்று நனவு பெயர்பெற்றமாய வாழ்க்கையை" என்னுமிடத்திலும், "திருச்சுழிமல மும்மணிக்கோவை'யில் (2) "யாவையுமெனக்குப் பொய்யெனத்தோன்றி....சுவராய்த் தோன்றும் துணிவு போன்றனவே" என்னுமிடத்திலும், (3) "மாயைமாமாயையாய பேயினுக்கும்" என்னுமிடத்திலும், (4) "கற்றவர் கருத்தினுற்று நோக்குழி இந்திரஜால முந்து நீள்கனவு" என்னுமிடத்திலும், "திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை"யில் (5) "நானலதொன்றை தானென நினையும்" என்னுமிடத்திலும், (6) "மாயப்படலம் கீறித் தூய ஞானம்" என்னுமிடத்திலும், 'கோயில் திருவகவலில் (7) "உலகப்பொய் வாழ்க்கையையுடலையோம்பற்க" என்னுமிடத்திலும், (8) "மாயாவிகாரம், நீரிற்குமிழி, நீர்மேலெழுத்து கண்துயில் கனவில்கண்ட காட்சி, அதனிலும் பொல்லா மாயக்களஞ்சியம்" என்று சொல்லுமிடங்களிலும், (9) "மனவழியலைந்திடும் கனவெனும் வாழ்க்கையும்" என்னுமிடத்திலும், திருவேகம்பமாலையில் (10) "எழிலுடம்பு எல்லாம் வெளிமயக்கே" என்னுமிடத்திலும், (11) "எல்லாம் விழி மயக்கமே" என்னு மிடத்திலும், திருத்தில்லைக் கட்டளைக் கலித்துறையில் (12) "பொய் வைத்த சொப்பனமா மன்னர் வாழ்வும் புவியுமெங்கே" என்னுமிடத்திலும், பொதுப்பாட்டில் (13) "நாடிக்கொண்டீசனை"

"செகமாயை வந்து மூடிக் கொண்டோம்" என்னு மிடங்களிலும், "பட்டைக்கிழித்து" என்னும் பாடலில் (14) "கனமாயக்கள்ளி" என்னுமிடத்திலும், "மையாடுகண்ணி" என்னும் பாட்டில் (15) "ஐயோ நின்மாயை உருவெளித் தோற்றம்" என்னுமிடத்திலும், 'இவ்வுலகத்தில் தோன்றுவதெல்லாம் மாயை என்று சொல்கிறார்.

மற்றும், கோயில்நான்மணிமாலையில், (16) "எவ்வுலகிலுங் காண்பனவெல்லாம் நீயேயாகி நின்றதோர் நிலை" என்னுமிடத்திலும், (17) "அதுவும் நீயேயாகி நின்றதோர் நிலையே" யென்னுமிடத்திலும், திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவையில் (18) "எவரும் நீயே" என்னுமிடத்திலும், (19) "எங்கணும் நிறைந்தயெங் குருநாதா" என்னுமிடத்திலும், (20) "உறைபொருளேகணும் நிறைபரி பூர்ணம்" என்னுமிடத்திலும், திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவையில் (21) "தோற்றுவதெல்லாம் தன்னிடம் தோற்ற" என்னுமிடத்திலும், 'திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபதில் (22) "அமைத்தலும், அழித்தலும், ஆங்கதன் முயற்சியும், இமைத்தலும், விழித்தலும் ஆகும் நின் இயல்பே" என்னுமிடத்திலும், (23) "மூவிலை ஒரு நாள் சூலமேந்துதல் மூவரும்யான் என மொழிந்தவாறே" என்னுமிடத்திலும், (24) "வையக முழுதும் நின்வடிவெனப்படுமே" என்னுமிடத்திலும், (2) "எங்கும உள்ளோய்" என்னுமிடத்திலும், திருதில்லைக்கட்டளை கலித்துறையில் (26) கொடுப்பானும் தேகியென்பானும் மேற்கொடாமல் நின்று தடுப்பானு நீயல்லையோ" என்னுமிடத்திலும், (27) பொதுப் பாட்டில், "ஓங்காரமாய்" என்ற விருத்தத்தில் "பதினுலுலகும் நீங்காமல் நீங்கி நிறைவா நிறைந்து நிறையுருவாய்" என்னுமிடத்திலும், ஒரே வஸ்து எல்லாமாய் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறதென்றும் மும்மூர்த்திகளும் பேதமில்லையென்றும் அத்வைதசித்தாந்தத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

இராமலிங்கஸ்வாமிகள்

மகாதேவமாலை "சகலமாய்" என்னும் பாட்டில் (1) "சராசரமாய் அல்லவாய் தானே தானாய்" என்னுமிடத்திலும், (2) "ஜகமாகி" என்னும் பாட்டில் "ஜகமாகி ஜீவனாய் ஈசனாகி சதுர்முகனாய் திருமாலாய் அரன் தானாகி" என்னுமிடத்திலும்,

"விதியாகி" என்னும் பாட்டில், (3) "விதியாகி அரியாகி கிரீசனாகி விளங்கும் மகேச்சுரனாகி விமலமான நிதியருள் சதாசிவனாய்" என்ற விடத்திலும், "மலைமேலும்" என்னும் பாட்டில் (4) "மலைமேலும் கடல்மேலும் மலரின்மேலும் வாழ்கின்ற பூவுருவில் வயங்கும் கோவே" யென்னுமிடத்திலும், "மறை முடிக்கு" என்னும் பாட்டில் (5) "வெள்ளைப் பிறைமுடிக்கும் பெருமானே, துளபமாலை பெருமானே, செங்கமலப் பிரானே, ... இந்த மூவர்க்கும் மேலாய் நின்ற இறையே" என்னுமிடத்திலும், ஒரே வஸ்துவே எல்லாமாயும் மும்மூர்த்திகளாயும் விளங்குகிறதென்னும் அத்வைததத்வத்தைத் தெரிவிக்கிறார்.

மகாதேவமாலையில் (6) "மதியணிந்த முடிக்கனியே" என்னும் பாட்டில், 'பொய்யுலகில்பொய்சுமந்து புலம்பாநின்றேன்" என்னுமிடத்திலும், "அருளார நான் வேண்டுதல்" என்னும் பாட்டில் (7) "மருளாய வுலகமெலா மருணீங்கி' என்னுமிடத்திலும், ஆறாவது திருமுறையில் (8) "ஆடாதீர" என்னும் பாட்டில் "பொய்யுலகை நம்பாதீர்" என்னுமிடத்திலும், அம்மைத் திருப்பதிகத்தில் (9) "வெவ்வினைக் கீடான காயமிது மாயமென" என்னுமிடத்திலும் இவ்வுலகெல்லாம் மாயாகல்பிதமென்பதைத் தெரிவிக்கிறார்.

"நல்லமருந் திம்மருந்து" என்னும் பாட்டில் (10) "என்னைத் தானாக்கிக் கொண்ட தயாள மருந்து, ஞானது வாகும் மருந்து, சிவோஹ மருந்து" என்னுமிடங்களிலும், "அத்தா நான் வேண்டுதல்" என்னும் பாட்டில் (11) "எத்தாலும அழியாத வடிவதிலே நானும் எந்தாயு மொன்றாகி இனிதுறல் வேண்டுவனே" என்னுமிடத்திலும், "அருளார நான் வேண்டுதல்" என்னும் பாட்டில், (12) "திருவடிவிலுடையாயும் நானும் புணர்ந்து கலந்தொன்றாகி பொருந்துதல் வேண்டுவனே" என்னுமிடத்திலும், "மகாதேவமாலை" யில் (13) "தானாகி தானதல்ல தொன்றுமிலாத் தன்மையனாய்.......தேடுகின்ற நானாகி" யென்னுமிடத்திலும், கணபதிதோத்திரத்தில், (14) "நாதமும் கடந்து நிறைந்து" என்ற பாட்டில் "நின்மயமே ஞானறிந்து நானென்றாய பேதமும் கடந்த" என்னுமிடத்திலும் ஜீவப்ரஹ்ம ஐக்யத்தைத் தெரிவிக்கிறார்.

அருணாசலக்கவிராயர்

ஸ்ரீ ராமநாடகத்தில் "பராம ரவிகுல ராமா" என்னும் பாட்டிலும் (1) "கயிற்றைப்பாம்பென்று எண்ணிக் கலங்கும் வண்ணம்" என்னுமிடத்திலும், (2) "உனது மகிமையை" என்னும் பாட்டில் "செப்பிலுமில்லை பந்திலுமில்லை" என்னுமிடத்திலும் மாயையைப் பற்றிச் சொல்கிறார். (3) "விடு விடடா சீதையை" என்னும் பாட்டில் "கர்த்தர் மூவர்க்கும் கர்த்தன் ஆகும் இந்தக் காகுத்தன்" என்னுமிடத்திலும், (4) "ஆதியுமாகி" என்னும் பாட்டில் "ஆதியும் ஆகி அனாதியுமாகி, அகிலமெல்லாம் எங்கும் நிறைந்தாயே" என்னுமிடத்திலும், (5) "அய்யனே உன் மகிமையை" என்னும் பாட்டில், "ப்ரம்மாதி தேவர்களைப் பெறுவானும் நீ ஆதி நடுவாகி எங்கும் நிறைந்தாயே" "முத்தொழிலும் முக்குணமும் முச்சுடரும் முப்பொருளும் ஆகிநின்ற மூர்த்தி" என்னுமிடங்களிலும் 'எங்கும் நிறைந்து எல்லாமும் தானாகி மும்மூர்த்திகளும் மூலகாரணமான வஸ்து ஒன்றிருக்கிறது' என்று குறிப்பிடுகிறார். "சாமி ரகுராம" என்னும் பாட்டில் அந்த வஸ்து ஒன்றிலும் சம்பந்தப்படாமல் "சர்வ சாக்ஷி"யா யிருக்கிற தென்பதையும் தெரிவிக்கிறார்.

சதாசிவப்ரஹ்மேந்திரர்கள்

'ஆத்மவித்யாவிலாஸ:' என்னும் அத்வைதக்கிரந்தத்தை எழுதினவர்களும் ஜீவன்முக்தாக்ரேஸரரா யிருந்தவருமான சதாசிவப்ரஹ்மேந்திரர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்மீதும், ஸ்ரீ ராமன்மீதும் மிகவும் உருக்கமான கீர்த்தனங்களைப் பாடி யிருக்கிறார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. அத்வைதஸுகானுபவமே மூர்த்திகரித்த பிரம்மேந்திரர்களான அவர்களுடையகீர்த்தனங்களில் அத்வைதத்தைப் பற்றிச்சொல்லி யிருப்பது ஒரு அதிசயமன்று. அவர்களுடைய அத்வைத தத்வத்தை குறிப்பிடுகிற கீர்த்தனங்களிலே சில கீர்த்தனங்கள் கீழே காட்டப்பட்டிருக்கின்றன :—

"கேலதி ப்ரஹ்மாண்டே பகவான்" (1) என்னும் கீர்த்தனத்தில், "பரமாத்மாஹம் பரிபூர்ணோஹம் ப்ரஹ்மைவாஹம் அஹம் ப்ரஹ்மேதி" என்னுமிடத்திலும், (2) "ஸர்வம் ப்ரஹ்ம மயம், ரே ரே ஸர்வம் ப்ரஹ்மமயம்" என்னும் கீர்த்தனத்திலும்,

(3) "*தத்வத் ஜீவத்வம் ப்ரஹ்மணி தத்வத் ஜீவத்வம்*" என்னும் கீர்த்தனத்தில், "*யத்வத் தோயே சந்த்ரத்வித்வம், யத்வத் முகுரே ப்ரதிபிம்பத்வம், சுக்தௌ யத்வத் ரஜதமயத்வம், ரஜ்ஜௌ யத்வத் ஸர் (ப்) பமயத்வம், ஸ்தாணௌ யத்வத் நரரூபத்வம், பானுகரே யத்வத்தோயத்வம்*" என்னுமிடங்களிலும், அத்வைதமதத்தின் ஸ்வரூபத்தை மிகவும் சுருக்கமாயும், மிகவும் தெளிவாயும் விளக்கியிருக்கிறார்.

மகாராஷ்டர பக்தர்கள்

ஸ்ரீ துகாராம் ஸ்வாமிகள், (1) "*ஹேசிதொர பக்தி*" என்னும் அபங்கத்தில் "*சங்கல்பாசி மாயா சம்சாராசி*" என்னுமிடத்திலும், (2) "*மாயதேசி ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மதேசி மாயா*" என்னும் அபங்கத்திலும் (3) "*ஆதி சக்தி மாயாதேவீ*" என்னும் அபங்கத்திலும், (4) "*ஆபுலே ஆபண*" என்னும் அபங்கத்தில் "*பகுரங்கெ மாயா*" என்னுமிடத்திலும், (5) "*ஆதி அந்தி மாஜா*" என்னும் அபங்கத்தில் "*மத்யே ஹோய ஜாய ம்ருக ஜல*" என்னுமிடத்திலும், (6) "*ம்ருக ஜலடாயி*" என்னும் அபங்கத்தின் ஆரம்பத்திலும், (7) "*நாஹி ஆறு மாயா ஜக*" என்னுமிடத்திலும், (8) "*பூர்ண ப்ரஹ்மம்*" என்னும் அபங்கத்தில் "*மாயா ம்ருகஜல*" என்னுமிடத்திலும்; (9) "*நாம ரூப மாயா*" என்னும் அபங்கத்திலும், (10) "*நகோ நகோ மன*" என்னும் அபங்கத்தில் "*குந்தும் மாயா ஜாலா*" என்னுமிடத்திலும், (11) "*ஞானியா தேகரி*" என்னும் அபங்கத்தில் "*ம்ஹணதி ம்ருகஜாலீம்*" என்னுமிடத்தும், (12) "*பாலபண கேனே*" என்னும் அபங்கத்தில் "*தருணத்வ மாயா சம்சாராசி மித்யா மோஹ மாயா ப்ராந்தி*" என்னுமிடத்திலும், (13) "*சரீர துக்கா சேகோ டாரா*" என்னும் அபங்கத்தில் "*மாயா மோஹ பாச ஜாலே*" என்னுமிடத்திலும், (14) *சைவீகரும் தூஜீ*" என்னும் அபங்கத்தில் "*நசுடெ மாயா ஜாலா*" என்னுமிடத்திலும் உலகத்தோற்ற மெல்லாம் மாயை என்பதைச் சொல்லியிருக்கிறார்.

இதைப் போலவே ஸமர்த்த ராமதாஸ் ஸ்வாமிகள், (15) '*கால ஜாதோ க்ஷண்க்ஷண*" என்னும் அபங்கத்தில் "*மாயா, ஜாலி குந்தலேமன*" என்னுமிடத்திலும், (16) "*ஏகஸாரே*

ராஜே" என்னும் அபங்கத்தில் "மாயா ஜாலீ பாபி" என்னு மிடத்திலும் (17) "ஜீவன் முக்த" என்னும் அபங்கத்தில் "மித்யா தேஹ பான ப்ராரப்தாதீன" என்னுமிடத்திலும், (18) "வ்யர்தத மாய ஜாலி" என்னும் அபங்கத்திலும், (19) "மாயா ஜாலி ஜாலெ" என்னும் வைராக்ய சதக அபங்கத் திலும், நாமதேவர், (20) "பாஹே பரதாரா ஜனனி சமான" என்னும அபங்கத்தில் "சாண்டாளி உபாதி ப்ரபஞ்சாசி" என்னுமிடத்திலும், (21) "அவகாசி சம்சார" என்னும் அபங் கத்தில் "அவகேசி தொடில மாயா ஜாலா" என்னுமிடத்திலும், (22) "மாஜா பாவ துஜே" என்னும அபங்கத்தில் "தோடிலி மாஜீ மாயா" என்னுமிடத்திலும், (23) "தேவ பாண்ட வாசா லக" என்னும் அபங்கத்தில் "மாயா ஜாலதே தோடிலா" என்னுமிடத்திலும், குண்டோபா என்பவர், (24) "பஜரே கோவிந்தா" என்னும் பதத்தில் "க்ருஹ ஸுத தன தாரா மித்யா மோஹ பஸாரா" என்னுமிட த்திலும், ஆனந்ததனயர் என்பவர், (25) "பரவே ஸமஜா" என்னும் பதத்தில் "மாயா மய் ஜக ஸாரே" என்னுமிடத்திலும், நரஹரி ஸோனர் என்ப வர் (26) "தேஸ ஜன்மலா வ்யர்த்த" என்னும் அபங்கத்தில், (27) "தேக அவகா க்ஷணபங்குர திசெ ஸ்வப்னவதஸாரா" என்னுமிடத்திலும், பஹேணிபாய் என்பவர், (28) "மாஜியா ரேமண" என்னும் அபங்கத்தில் "மாலா ம்ருக ஜலபாடி" என்னுமிடத்திலும், நிஜரங்கி என்ற பக்தர், (29) "தே தன்ய ஜகதுத்தாரி" என்னும் அபங்கத்தில் "பவஸாகர ம்ருகஜல வதரே" என்னுமிடத்திலும், நாராயண போவா என்னும் பக் தர், (30) "ப்ராபஞ்சி மமதா" என்னும் அபங்கத்தில் "மாயா கல்பித வித்தவா ஜகரீ" என்னுமிடத்திலும், ஞானதேவர், (31) "நாம ரூப ஸம்பந்த" "ஜாதிக்ரியா பேத ஹா ஆகாராவிச ப்ரவாத வஸ்துவி நாஸி" என்னுமிடத்திலும், மற்றும் சில பக்தர்கள், (32) "வந்தின நித்யகரி" என்னும் பதத்தில், "மருக ஜலஹி மாயா" என்னுமிடத்திலும், (33) விஸ்வாசா விச்ராமரே" என்னும் பதத்தில், "மித்யாஹி அனேகரே" என்னுமிடத்திலும், (34) "ஸ்மரதாம் நித்ய ஹரி" என்னும பதத்தில், "மகதி மாயா காயகரீ" என்னுமிடத்திலும், (35) "போலனே போல" என்னும் பதத்தில் "ம்ஹணே ம்ருகஜலவத்" என்னுமிடத்திலும்,

மாயையினால் நானாவிதமான எல்லா உருவங்களும் தோன்று கின்றன என்பதைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

தவிரவும், ஸ்ரீ துகாராம் ஸ்வாமிகள், (35) "ஸாராசே ஹெ ஸார" என்னும் அபங்கத்தில் "தயாவா-ரகுவீர ஐக்யபாவே" என்னுமிடத்திலும், (36) "நகரீ நே ஸங்க்" என்னும் அபங்கத்தில் "யா நாவே அத்வைத கரே ப்ரஹ்மஜ்ஞான" என்னுமிடத்திலும் (37) "ஸகுணசெ ப்ரீதி" என்னும் அபங்கத்தில், "கீதா ஹே அத்வைத கிரீடிஷி பொது நியாகெல ஆத்மாபதிம்ஸ்திர" என்னுமிடத்திலும், (38) "ம்ருகஜலடாயி" என்னும் அபங்கத்தில் "சைதன்ய சித்கனம்" என்னுமிடத்திலும், (39) "தெஹ ஹா சாதரே" என்னும் அபங்கத்தில், "ப்ரஹ்ம ஜெம் தெகவுணம் த்வைதஜெஹ்வாம் கேலேம் சரீர தெம் ஜாலெம் ப்ரஹ்மரூப" என்னுமிடத்திலும், (40) "தருவர பீஜாசியே பொடி பீஜதருவர ஸெவஷம் உதகாவரில தரங்கா தரங்க உதகாசெ அங்க ஏகீம் ஏக ஸமோவனே தைஸேம் தைஸேம் தும்ஹாம் ஆம்ஹாம் ஜாலெ" என்னுமிடத்திலும், (41) "மாயாஜாலா நாஸே" என்னும் அபங்கத்தில் "சாக்ஷாத்கார ஜாலியா சஹஜ மாதி" என்னுமிடத்திடம், (42) "பேதநாஹி சர்வாத்மனு" என்னும் அபங்கத்தில் "பேத நாஹி துஜ மஜ" என்னுமிடத்திலும், ஸமாத்த ராமதாஸ் ஸ்வாமிகள், (43) "குருமஹ ராஜ் குரு" என்னும் பதத்தில், "அத்வயபராத்பரு" என்னுமிடத்திலும், (44) 'மானஸ போதத்தில் 'மனு ஸங்கஹா த்வைத நிச்சேஷ மோடி" என்னுமிடத்கிலும், நிவ்ருத்திதேவர் (45) "நித்ய ஹரிகதா" என்னும் அபங்கத்தில் "நாஹி தேதே த்வைத நித்யதா அத்வைத நிஷ்டதலே" என்னுமிடத்திலும், பஹேணிபாய் (46) "ஸந்த ஸங்கதிசா" என்னும் அபங்கத்தில் "ப்ரஹ்மரூப ஹொயி ஜணிசர்வ" என்னுமிடத்திலும், நரஹரி தாஸர் (47) "தேவாதுஜாமீசொசார" என்னும் அபங்கத்தில் "ஜீவ சிவ கருணி" என்னுமிடத்திலும். ஜ்ஞானதேவர் (48) "பை சூன்ய ஜை தாவாலே ஜாஹலே தைபிந்துலே ஏககெலெ தைஸே அத்வைத சாங்காவே போலே தை த்வைதகீஜெ" என்னுமிடத்திலும், (49) "ஜைசா கீடலாசா தோஷ ஜாயே தரி பம்தரே தேகி ஹோயே தைசே ஜீவா ப்ரஹ்மத்வ ஆஹே சங்கல்பலோபி" என்னுமிடத்திலும், (50) "சமாதிஹரிசீ சமசுகவினு" என்னும்

அபங்கத்தில், "நா ஸாதேல ஜாண த்வைதபுத்தி" என்னுமிடத்திலும், அத்வைதபாவத்தை நன்ருய்ச் சொல்லியிருக்கிருர்கள். ஸ்ரீ துகாராம் ஸ்வாமிகள் (51) "தோகசாரிஹேசாரிகே விச்வநாதவிடல சகே" என்னும் அபங்கத்தில், "துகாமஹணே சராசர பேதநஹி ஹரிஹர" என்னுமிடத்திலும், (52) "ஆதிம்நமும்" என்னுமபங்கத்தில் "ப்ரஹ்மா விஷ்ணு த்ரிநயந தின்ஹிரூபே ரகசிபூர்ண" என்னுமிடத்திலும், ஸ்ரீ நாமதேவர் (53) "விஷ்ணு ஸிபஜலா சிவ தார்ஹா விலா அத: பாத ஜஹலா தயாரநா" என்னும் அபங்கத்தில் "நாமாஹம்ணேசிவவிஷ்ணு மூர்த்தி ஏகவேதாசாவிவேக ஆத்மாராமா" என்னுமிடத்திலும், ஸமர்த்த ராமதாஸ் ஸ்வாமிகள் (54) "அஹோ கொடேம் ஆஹேமன" என்னும் அபங்கத்தில் "கொடெம் ஆஹேப்ரஹ்மபதி கொடெம் ஆஹே விஷ்ணு மூர்(த்)தி கொடெ ஆஹே த்ரிநயநா" என்னுமிடத்திலும் (55) "அஹோ ஹ்ருதயிம் ஆஹெமன" என்னும் அபங்கத்தில் "சரீரம் ஆஹேப்ரஹ்மபதி நாபீம் ஆஹே விஷ்ணுமூர்(த்)தி ப்ரஹ்மாண்டிதோ த்ரிநயன" என்னுமிடத்திலும், அத்வைத சித்தாந்தத்திற்குச் சிறப்பாயுள்ள சிவவிஷ்ணுமூர்த்திகளின் அபேதத்தை விளக்கியிருக்கிருர்கள்.

வேதநாயகம் பிள்ளை

வேதநாயகம் பிள்ளை என்பவர் சுமார் 60 வருஷங்களுக்கு முன்பு சீர்காழியில் முன்சீபா யிருந்தார். அவர் கிறிஸ்தவ மதத்தில் பிறந்திருந்தும் அத்வைதசித்தாந்தநிலையைத் தழுவியே தம்முடைய கீர்த்தனங்களைப் பாடி யிருக்கிருர்.

"இந்த வரம் தருவாய்" (1) என்னும் கீர்த்தனத்தில் "மாயா ப்ரபஞ்சத்தில் மாட்டி வையாமல்" என்னுமிடத்திலும், (2) "கருணகடாக்ஷம் செய்வாயோ" என்னும் கீர்த்தனத்தில் "நாம ரூபமா ப்ரபஞ்சம்" என்னுமிடத்திலும், (3) "அபயம் நீ யருள்வாய்" என்னும் கீர்த்தனத்தில் "நீர்க்குமிழியை நிகரும் வாழ்வை நிலையென் றெண்ணினேன்" என்னுமிடத்திலும், (4) "சஞ்சலமாய் நெஞ்சுமிக" என்னும் கீர்த்தனத்தில் "பொய்யுலகை மெய்யெனவே தடுமாறி" என்னுமிடத்திலும் (5) "ஏதோ இன்னம் வாதோ" என்னும் கீர்த்தனத்தில் "நீர்க்குமிழி யெனவே நிலையா வாழ்வு கனவே" என்னுமிடத்

திலும், (6) "நாதா கனமேதா" என்னும் கீர்த்தனத்தில் "சொப்பனமே ஒப்பனை அற்ப உடலைப் பொருளென" என்னுமிடத்திலும், (7) "வாவா வாவா" என்னும் கீர்த்தனத்தில் "பொய்யான வாழ்வு தனை மெய்யாக நம்பினேன்" என்னுமிடத்திலும், (8) "ஞானோதயம் வர அருளே" என்னும் பாட்டில் "மாயா விகார ஜகமே" என்னுமிடத்திலும், (9) "மயங்குருய் மனமே" என்னும் கீர்த்தனத்தில் "வாழ்வு சொப்பனமே" என்னுமிடத்திலும்; (10) "நித்தியானந்தத்தை நாடு" என்னும் கீர்த்தனத்தில் "இந்திர ஜாலம் உலக வைபோகம்" என்னுமிடத்திலும், (11) 'ஆதி பரமநாதர்" என்னும் கீர்த்தனத்தில் "பொய்யுலகநடையை பொருளென நாடினேன்" என்னுமிடத்திலும், (12) "உடலை நம்பாதே" என்னும் கீர்த்தனத்தில் "இது மெய்யல்ல பொம்மலாட்டம்" என்னுமிடத்திலும், 'உலகத்திலே தோன்றுவதெல்லாம் மெய்யல்ல, பொய், பொம்மலாட்டம் போலும் சொப்பனம் போலும் உள்ளது' என்றும், (13) "தேவாதி தேவா" என்னும் கீர்த்தனத்தில் "முன்னும் நீ பின்னும்நீ மூலகாரண மும்மூர்த்திநீ" என்னுமிடத்தில் மும்மூர்த்திகளுக்கும் மூலபூதமான பரம்பொருளொன்றே உண்மையானது என்னும் அத்வைதசித்தாந்தத்தை அடிக்கடி அறிவுறுத்துகிருர்.

சங்கீதத்தின் பரம தாத்பர்யம் அத்வைதமே

சங்கீதத்திற் காதாரமான கிரந்தத்தை யியற்றி உலகுக்களித்தவர்களில் முக்கியமானவர் ஸ்ரீ சார்ங்கதேவர் என்பவர். இவர் கி. பி. 1210 முதல் 1217 வரையில் தௌலதாபாத் என்று சொல்லப்படும் தேவநகரத்தில் அரசாண்ட சிம்ஹணமகாராஜா காலத்திலிருந்தவர். இவர் 'அத்யாத்மவித்யாவிவேக' மென்னும் வேதாந்தகிரந்தத்தையு மியற்றி யிருக்கிருர். இவரியற்றிய கிரந்தத்திற்குச் 'சங்கீத ரத்னகர' மென்றுபெயர். இதற்கு 'கல்விநாத'ரால் எழுதப்பட்ட கலாநிதி என்று பெயருள்ளதும் சிம்ஹ பூபாலராலெழுதப்பட்ட சங்கீதசுதாகரமேன்று பெயருள்ளதுமான இரண்டு முக்கிய உரைகளிருக்கின்றன. இவைகளைத் தவிர இன்னும் சில உரைகளு மிருக்கின்றன. இந்நூலில் ஸ்வரத்திற் கடிப்படையான நாதப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைச்

சொல்லுமிடத்து, அது அத்வைதபரமாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கீதம், வாத்யம், ந்ருத்தம் இம்மூன்றும் சேர்ந்து சங்கீதமென்று சொல்லப்படுகிறது. வாத்யம், ந்ருத்தம் இவ்விரண்டிற்கும் கீதம் முக்கியமா யிருக்கிறபடியால், அதைப்பற்றி முதலில் விசாரிக்கப்படுகிறது. கீதம் ப்ரம்மதேவரால் சாமவேதத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கீதத்தினுல் ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ஈசுவரன், ஸரஸ்வதி, அம்பிகை முதலியவர்கள் சந்தோஷத்தை யடைகிறார்கள். ஒன்றுமறியாத சிறு குழந்தையும் படுக்கையில் அழுது கொண்டிருக்கும்பொழுது கீதத்தைக் கேட்டுச் சந்தோஷத்தை யடைகிறது. காட்டில் சஞ்சரிக்கும் மானும் வேடனுல் பாடப்பட்ட கீதத்தில் லயித்துவிடுகிறது. [சங்கீத ரத்னுகரம், முதல் அத்யாயம், முதல் ப்ரகரணம், 24 முதல் 29 வரை ச்லோகங்கள்.] இப்பேர்ப்பட்ட மகிமை வாய்ந்த கீதமானது தர்மார்த்தகாமமோக்ஷசதுர்விதபுருஷார்த்தங்களையு மடைவதற்குச் சாதனமா யிருக்கிறது. [ச. ர. 1 அ. 1 ப்ர. 29½ ச்லோ.] வீணுவாதனதத்வத்தை யறிந்தவனும் ச்ருதிஜாதியில் தேர்ந்தவனும் தாளஞானமுள்ளவனும் ச்ரமமில்லாமலேயே மோக்ஷத்தை யடைவான் என்று யாஜ்ஞ்யவல்க்யஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. [கலாநிதி வ்யாக்யானம்.] கீதத்தின் மகிமையைப்பற்றி இவ்வாறு கூறிவிட்டு பிறகு அதன் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி சொல்லும்போது, சார்ங்கதேவர் மற்றும் கூறுவதாவது: "சுத்தானந்த ஸ்வரூபமாயும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயும், நிரஞ்ஜனமாயும், * அத்விதீயமாயும் எங்கும் நிறைந்ததாயும், விபுவாயுமுள்ள ப்ரம்மம் என்ற ஒரு வஸ்து இருக்கிறது. அந்த வஸ்துவானது நிர்விகாரம், நிராகாரம், நாசமற்றது, பிறப்பில்லாதது. சகலஜீவன்களும் அதன் அம்சங்கள். [அம்சம் என்றால் அபின்னம்.] அந்த ஜீவன்கள் அவரவர்களுடைய அனுத்யவித்யாவாசனையினுலும், அனுதி கர்மவசத்தாலும் அனேக உபாதிகளை யடைகின்றனர். அந்த ஜீவன்கள் ஆத்மாவினின்று பின்னப்பட்டவையல்ல. இந்த ஜகத்தும் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதில்லை. தங்கம்

*அத்விதீயம் என்பதற்கு சிம்ஹ பூபாலர் ஸஜாதீயவிஜாதீய ஸ்வகத பேத மற்றதென்று வ்யாக்கியானம் செய்திருக்கிறார்.

குண்டலமாக ஆவதுபோலும், கயிற்றிலே பாம்பு தோன்றுவது போலும் சிருஷ்டி யுண்டாகிறது. [ச. ர. அத். 1, ப்ரக. 2, ச்லோ. 4, 5, 6, 11, 11½] சச்சிதானந்தஸ்வரூபமாயுள்ள வஸ்துவா யிருந்தபோதிலும் அவித்யையினுல் ஏற்பட்ட உபாதி வசத்தி னுல், அசத்வம், சர்வஜ்ஞத்வமின்மை, துக்கித்வம், பரிச்சின்னத் வம் முதலிய தர்மங்கள் ஆரோபிக்கப்பெற்று ஜீவன் என்னும் பெயரை யடைகிறது. காரணத்தன்மையில் ஏகத்வமும் கார்யத் தன்மையில் நாநாத்வமும் ஏற்படுகிறது. தங்கம் என்பதினுல் அபேதமும், குண்டலம் மோதிரம் முதலிய உருவங்களாகல் பேதமும், தோன்றுகிறது. அதாவது, உண்மையில் பேதமில்லை; பேதம் வெறுந் தோற்றமே. அதே மாதிரி, ரஜ்ஜு சர்ப்ப மென்னு மிடத்திலும் உண்மையில் சர்ப்பம் கிடையாது, ரஜ்ஜுதா னிருக்கிறது; சர்ப்பமானது பொய்யான தோற்றமே [கலாநிதி வ்யாக்யானம்]. இவ்வாறு சொல்லி, பிறகு ப்ரம்மதேவ ரின் அனேகவிதமான ஸ்ருஷ்டிகளைப்பற்றிச் சொல்லிவிட்டு, இந்த மனுஷ்யச்ருஷ்டியிலேயே புக்தி முக்தி யிரண்டையும் அடை யலாமென்றும் * சகுணத்யானத்தினுல் புக்தியும் நிர்குணத்யா னத்தினுல் முக்தியும் உண்டாகு மென்றும் சொல்லி, பின்னும் சொல்லுகிருர் :—

இந்த சகுணநிர்குணரூபத்யானங்க ளிரண்டிற்கும் சித்த ஏகாக்ரதை அவசியம் வேண்டும். அப்படிச் சித்த மொரு முகப்படுவது சாதாரணமனிதர்களுக்கு மிகவும் கஷ்டம். ஆகையினுல், அவர்களுக்காக அனுகதோபாசனை சொல்லப் பட்டிருககிறது. குருஉபதேசம் செய்த வழியைப் பின்பற்றி முனிவர்கள் இந்த அனுகதோபாஸனம் செய்வார்கள். ஆனுல் இந்த அனுகதோபாஸனம் உத்தமபக்குவமில்லாதவர்கட்கு இனிமையாவதில்லை. ஆகையால் அதே அனுகதநாதமானது காது வழியாய் உட்சென்று மனதிற்கு இன்பத்தைத் தரக் கூடியதாயும சம்சாரபந்தத்தைப் போக்கக் கூடியதாயு மிருக் கிறது [ச. ர. அத். 1, ப்ரக. 2, ச்லோ. 163 முதல் 167 வரை

---

*நிர்விசேஷபரப்ரஹ்மத்தை சாக்ஷாத்கரிக்கச் சக்தியற்றவர்களை யுத்தேசித்து கருணையினுல் சகுணத்யானம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பது 'சங்கீத சுதாகர' த்தில் எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட 'வேதாந்தகல் பதரு' வாக்யம்.

யில்]. ப்ரஹ்மவிஷ்ணுமஹேசுவரர்களான மும்மூர்த்திகளும் அந்த நாதப்ரஹ்மரூபமாகவே யிருப்பதால் அந்த நாதப்ரஹ்மத்தை யுபாசித்தால் மும்மூர்த்திகளு முபாசிக்கப்பட்டவர்களாகிறார்கள். [ச. ர. அத்யா. 1, ப்ரக. 3, ச்லோ. 1, 2] இதன் பிறகு ஸ்வரம் முதலியவைகளின் சிருஷ்டியைப்பற்றி சொல்லிக் கொண்டு போகிறார்.

'ஸ்ரீ சங்கர ரத்னவளி'யிலுள்ள 'ப்ரபோதசுதாகர' மென்னும் கிரந்தத்தில் நாதானுசந்தானத்தைப்பற்றி அடியிற் கண்டபடி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது: "ஸித்தி பெறவும் மனதை ஸ்திரமாய் நிறுத்தவும் நாதானுசந்தானம் உயர்ந்த சாதனமாகும். பேரி ம்ருதங்கம் முதலிய வாத்யங்கள் வாசிக்கும்போதே மனதிற்கு ஒருவிதமான சந்தோஷமுண்டாகிறது. இப்படி யிருக்கும்போது அகண்டமான அனாஹத சப்தத்தின் ஆனந்தத்தை சொல்லவும் வேண்டுமா ?" [ப்ரபோத சுதாகரம், 144-146] [இந்த அனாகத சப்தானு சந்தானம் கொஞ்சம் சிரமமானதால் அதற்காகவே கீதம் ஏற்பட்டது]. மனதை லயப்படுத்துவதற்கு அநேக சாதனங்க ளிருந்தாலும், நாதானுசந்தானம் அப்போதே பரமானந்தத்தைத் தரக்கூடியது. நாதானுசந்தானத்தினால் மனதிலே சத்வகுணம் உதிக்கும்போது, மின்னல்போல ஒரு ஞான ஒளி தோன்றி மறையும் (ப்ர. 166). யாராவது பகவானைக் குறித்து பாடினாலும் வேணு முதலிய வாத்யங்கள் வாசித்தாலும் மன முருகி புளகாங்கிதமாகி ஆனந்தபாஷ்பமுண்டாகும் [ப்ர. 181]

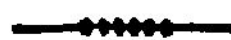
ஸ்ரீ பாகவதத்திலும், நாரதரைப்பற்றி சொல்லுமிடத்தில், "உருகும் மனதில் பகவான் ஆவிர்ப்பவிக்கிறார். அந்த சமயத்தில் ஒரு க்ஷணநேரம அத்வைதஸ்பூர்த்தி யுண்டாகிறது. அந்த ஆனந்தானுபவத்தில் மூழ்கினவனாய் ஆனந்தத்தை யனுபவிக்கிறவன், அனுபவிக்கப்படும் ஆனந்தம், என்கிற த்வைத ஞான மற்று, தானே ஒரே ஆனந்தஸ்வரூபியாய் விடுகிறான். [ஆனந்த சாகரே மக்ன: நாபச்ய முபயம் முனே.] இந்த ஆனந்தமே எப்போதும் ஸ்திரமாயிருக்க வேண்டுமானால், நாதானுசந்தானத்தினால் சூக்ஷ்மபக்தியான பராபக்தி ஏற்பட்டு அந்த ஆனந்தானுபவ மெப்போது மிருக்கவேண்டும். இதுதான் சகஜஸ்திதி. நாரதருக்கு இந்த ஆனந்தம் முதலில் உண்டாய்ப் பிறகு மறைந்து போய் விட்டது. பிறகுதான் நிரந்தரத்யானத்தினால் பரிபூர்ண ஆனந்தமுண்டாயிற்று' என்பது ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் ப்ரதமஸ்கந்தத்தில் நாரதர் தன்னுடைய பூர்வஜன்ம வருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுமிடத்தில், சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

அத்வைதசித்தாந்தமும் ராஜ்ய பரிபாலனமும்

(ஸ்ரீ வேப்பத்தூர் சுப்ரஹ்மண்ய சாஸ்திரிகள், அண்ணாமலைநகர்)

ஆசையை ஒழிப்பது, சித்தசுத்தி, இந்திரியங்களை அடக்குதல், பரமாத்மா ஒருவரே உண்மைப் பொருள் மற்று உலகமெல்லாம் தோற்றம் என்ற எண்ணம், ஹிம்ஸை வஞ்சனை முதலியவைகளை ஒழித்தல், ச்ரவணம் மனனம் நிதித்யாஸனம் முதலியவைகளைச் செய்வது முதலியவைகளை ப்ரதானமாகக் கொண்ட அத்வைத சித்தாந்தத்திற்கும் மேல்மேலும் பணம் சம்பாதிப்பது, பிறரை அடக்குவது, ஹிம்ஸை முதலியவைகளை முக்கிய ஸாதனமாகக் கொண்ட ராஜ்யபரிபாலனத்திற்கும் சம்பந்தமே இல்லைபோலத் தோற்றுகிறது.

ஆனால் உபநிஷத்துக்களில், ராஜ்யபாலனம் செய்யும் ஜனகன் அஜாதசத்ரு முதலிய அரசர்களே அத்வைததத்வத்தை உபதேசித்தவர்களாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அத்வைத வித்யையான கீதை, ராஜ்யதந்திரநிபுணரான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானால், கிரீடியான அர்ஜுனனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. एवं परंपराप्राप्तमिमं राजर्षयो विदुः । (4, 2) என்று கீதையில் அத்வைதவித்யையை ராஜரிஷிகள் அறிவார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மனுவும்: ராஜதர்மங்களைச் சொல்லுமிடத்தில், (7, 43) அரசன் அத்வைதவித்தையைக் கற்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்.

त्रैविद्येभ्यस्त्रयीं विद्यां दण्डनीतिञ्च शाश्वतीम् ।

आन्वीक्षकीञ्चात्मविद्यां वार्तारम्भांश्च लोकतः ॥

கீதா பாஷ்யத்தில் பகவத்பாதர்கள், इमं विवस्वते योगं प्रोक्तवानहमव्ययम् । என்ற ச்லோக பாஷ்யத்தில், ஆத்மவித்யா

பலத்தாலே தான் க்ஷத்திரியர்கள் ராஜ்யபரிபாலனம் செய்ய சக்தி யுள்ளவர்களாக ஆகிறார்கள் என்று நிரூபணம் செய்திருக்கிறார்கள்:
अध्यायद्वयेनोक्तं योगं विवस्वते आदित्याय सर्गादौ प्रोक्तवानहं जगत्परिपालयितॄणां क्षत्रियाणां बलाधानाय। तेन हि योगबलेन युक्ताः समर्था भवन्ति ब्रह्म परिरक्षितुम्। ब्रह्मक्षत्रे परिपालिते जगत्परिपालयितुमलम्॥

அத்வைதசித்தாந்தஞானம் ராஜ்யபரிபாலனத்தில் எவ் விதம் உபயோகப்படுகிறது என்பதை விசாரிக்கவேண்டும்.

(1) *அரசன் தனக்கு துக்கமே கூடாது சுகம் வேண்டு மென்று நினைப்பதுபோல எல்லா ஜனங்களுக்கும் சுகமே வேண் டும் துக்கமே வரக்கூடாது என்ற எண்ணத்துடன் ராஜ்யபரி பாலனம் செய்யவேண்டுமென்று மகாபாரதத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.*

प्रजाकार्यं तु तत्कार्यं प्रजासौख्यन्तु तत्सुखम्।
प्रजाप्रियं प्रियं तस्य स्वहितन्तु प्रजाहितम्॥

'நம்முடைய ஆத்ம ஸ்வரூபமே எல்லா சரீரத்திலும் காணப் படுகிறது' என்ற ஞானமிருந்தால் மட்டுமே இவ்விதம் ஜனங் களின் சுகத்தைத் தன் சுகமாகக் கருதி ராஜ்யபரிபாலனம் செய்யமுடியும்.

(2) *தனக்கு வேண்டியவர்கள் என்ற அபிமானமும் விரோ திகள் என்ற த்வேஷமும் இல்லாமல், குற்றவாளிகளைக் குற்றத் துக்குத் தக்கபடி தண்டனை விதிப்பது என்பது முக்யமான பரி பாலனமுறை. அவ்விதம் ராகத்வேஷங்கள் உண்டாகாமல் இருப்பதற்கு, "ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைத் தவிர வேறு ஒரு தத்வமு மில்லை. எல்லா வஸ்துவும் ஆத்மாவில் உண்டாகி, இருந்து, லயத்தை யடைகிறது. ஆகையால், ஆத்மாவைத் தவிர வேறு தத்வமே யில்லையாகையால், நாம் யாரிடம் த்வேஷபுத்தியை வைப்பது?" என்று ராகத்வேஷத்தை யுண்டாகாமலிருக்கும்படி செய்ய அத்வைதஞானம் முக்ய ஸாதனமாகும். இது சாந் தோக்யோபநிஷத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.*

(3) *ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்பவனுக்கு இந்திரியஜயம் அவசியம். இந்திரியங்களை ஜயிக்காமல் அவைகள் போகும்*

வழியே விட்டால் மனத்தை ஓரிடத்தில் நிலைநிறுத்த முடியாது. மனத்தை நிலைநிறுத்தாமல் நன்றாக ராஜ்யபரிபாலனம் செய்ய முடியாது. ஆகையால் அரசனுக்கு இந்திரியநிக்ரஹம் வேண்டு மென்று மனு (7, 44) சொல்லுகிறார்.

इन्द्रियाणां जये योगं समातिष्ठेद्दिवानिशम् ।
जितेन्द्रियो हि शक्नोति वशे स्थापयितुं प्रजाः ॥

ராஜதர்மங்களில் இந்திரியஜயம் முக்யமானது என்று இதற்கு குல்லூகபட்டர் உரை கூறுகிறார். சாசுவதமான இந்திரிய ஜயம் ஆத்மவித்யையினாலேதான் கிடைக்கும்.

(4) ராஜாக்களுக்கு ஏராளமான பணநஷ்டமும் பந்துக்களின் வியோகமும் யுத்தங்களாலும் இதர காரணங்களாலும் அடிக்கடி ஏற்படும்; சில சமயங்களில் அதிக லாபமும் ஏற்படும். அக்காலங்களில் அதிக மனவருத்த மடைந்தாலும் அதிக சந்தோஷ மடைந்தாலும், சரிவர பரிபாலனம் செய்யமுடியாது. ஆகையால், "சுகமும் துக்கமும் ஸத் அல்ல, அஸத்துமல்ல; ஆனால் தோன்றித் தோன்றி மறையும் அநிர்வசனீயம் மித்யை" என்ற அத்வைத சித்தாந்த ஞானத்தால் மனத்தை அதிக வருத்தத்திலும் அதிக சந்தோஷத்திலும் முழுகவிடாம லிருக்கவேண்டும். பணம் அநித்யமென்று நாம் அறிந்தும் அதில் ஆசை வைக்கிறோம். ஒரு கிளிஞ்சிலை வெள்ளி யென்று நாம் அறிந்ததால் உண்டான ஆசை, 'அந்த வெள்ளி வாஸ்தவமில்லை, மித்யை' என்ற ஞானம் வந்தால், உடனே போய் விடுகிறது. ஆகையால், சுகதுக்கங்கள் அநித்யங்கள் என்று தெரிவதினால் ஹர்ஷமும் விஷாதமும் போகாது, மித்யையென்று தெரிந்தால் மட்டுமே போகும். இதைப் பிருமமானந்தகிரி கீதா வ்யாக்யானத்தில் கூறுகிறார். "सुखदुःखादेरात्मनि मिथ्यात्वे निश्चिते सति तत्कृतहर्षविषादापनोदेन कर्तव्यकार्यनिर्वहणं भवति ।" பந்துக்கள் வியோக மேற்படுமென்று மிகவும் துக்கத்தை யடைந்த அர்ஜுனனுக்காகவே கீதை என்ற ஆத்மவித்யை பகவானால் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஜனகமகாராஜா அச்மா என்னும் மஹரிஷியைப் பார்த்து, ராஜ்யத்தில் பணநஷ்டமும் பந்துக்களின் வியோகமும் ஏற்படுஞ் சமயத்தில் எப்படி நடந்து

கொண்டால் சௌகரியமேற்படுமென்று கேட்டதாக பாரதத்திலே (சாந்தி. 27, 4) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

आगमे यदि वापाये ज्ञातीनां द्रविणस्य च ।
नरेण प्रतिपत्तव्यं कल्याणं कथमिच्छता ॥

வெவ்வேறு இடங்களிலிருந்து போகும் வழிப்போக்கர்கள் வழியில் சேர்ந்து கொஞ்சகாலம் இருந்து அவரவர்கள் வழியே பிரிந்து போவதுபோல, நாம் கர்மபலனை யனுபவிக்கவந்த அநேக ஜீவர்களான பிள்ளை பார்யை பந்துக்கள் இவர்களோடு கொஞ்ச நாள் சேர்ந்திருந்துவிட்டு நாம் வெவ்வேறு இடத்துக்குப் போகப்போகிறோம். நம்முடைய ஆத்மஸ்வரூபம் அழிவில்லாதது என்பதை அறிந்து, எதற்காக நாம வருத்தப்படவேண்டுமென்று மனதை நிலைநிறுத்தவேண்டுமென்று அச்மா பதில் உரைக்கிறார்.

पथि संगतमेवेदं दारबन्धुसुहृज्जनैः ।
क्वास क्व च गमिष्यामि कोन्वहं किमिहास्थितः ।
तस्मात्किमनुशोचेयमित्येवं स्थापयेन्मनः ॥

வழிப்போக்கர்கள் வழியில் சந்திப்பது போலவும், நதீப்ரவாகத்தில் வெவ்வேறு இடங்களிலிருந்து மிதந்து வரும் மரங்கள் சேருவதுபோலவும், ஆகாசத்தில் பல திக்குகளிலிருந்து கிளம்பும் மேகங்களின் சேர்க்கை போலவும், சமுத்ரத்தில் ப்ரயாணிகள் சந்திப்பதுபோலவும் நாம் தகப்பன் பிள்ளை பந்துக்கள் முதலானவர்களைக் கொஞ்சகாலம் சந்திக்கிறோம். ஆகையால் அறிந்தவர்கள் இவர்களுடைய வியோகத்தால் துக்கத்தை யடையமாட்டார்கள் என்று அழகாய் 'ப்ரபோதசந்திரோதயத்'தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமிச்ர யதீச்வரர் சொல்லியிருக்கிறார்.

"पान्थानामिव वर्त्मनि क्षितिरुहां नद्यामिव भ्रश्यतां
मेघानामिव पुष्करे जलनिधौ सांयात्रिकाणामिव ।
संयोगः पितृमातृबन्धुतनयभ्रातृप्रियाणां यदा
सिद्धे दूरवियोग एव विदुषां शोकोदयः कस्तदा ।"

எல்லாக் குடும்பிகளுக்கும் அதிக சிரமகாலத்திலே துக்கத்திலும் அதிக சௌகரியகாலத்திலே சந்தோஷத்திலும் ஈடுபடாம

விருப்பது அவசியம் தான். ஆனால் உலகத்தையே குடும்பமாயுள்ள அரசனுக்கு அடிக்கடி ஹர்ஷவிஷாதங்கள் ஏற்படக் கூடியவை யாகையால், அவனுக்கு ஆத்மஜ்ஞானம் அத்யாவச்யகமானது. மனுஸ்ம்ருதியின் வ்யாக்யாதாவான குல்லூக பட்டரும் ब्रह्मविद्याञ्च अभ्युदयव्यसनयोः हर्षविषादप्रशमहेतुं शिक्षेत என்று கூறியுள்ளார்.

(5) அதிகமான ஈடுபாடு இல்லாமல் செய்யும் கார்யத்திலே தான் பலன் சித்திக்கிறது. தபால் அவசியம் வரவேண்டுமென்று ஈடுபட்டு, தபால்காரனைப் பார்த்துக் கொண்டே யிருந்தால், தபால் வருவதில்லை மதாபிமானத்தை விட்டு அரசன் ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யவேண்டுமென்று சகாதேவன் யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லுவதாக பாரதத்திலே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அஸங்கமான ஆத்மாவின் ஸாக்ஷாத்காரத்தால் மமதாத்யாஸம் நிவிருத்தி யடைகிறது. அவ்விதம் அபிமான மில்லாமல் செய்த காரியத்திற்கு பலன் அதிகமாக கிடைக்கும்.

இங்கு 'ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் அடைந்தவருக்கு வேறு உலகமே தோன்றாது. ஆகையால் அவர் ராஜ்யபரிபாலனம் செய்யமுடியுமா?' என்ற சந்தேகம் உண்டாகும். கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்கும் சூரியன் உண்மையல்லவென்று அறிந்திருந்த போதிலும் அச்சூரியனைப் பார்க்கவும் பார்க்கிறோம் அவனைக் கொண்டு சில விடங்களிலுள்ள இருளை நீக்குதல் முதலிய சில காரியங்களையும் செய்கிறோம். அதுபோல ஆத்மஞானி உலகம் மெய்யல்ல வென்று அறியினும், அவ்வுலகத்தைப் பார்க்கவும் பார்த்து அவ்வுலகில் மோகத்தினால் துக்கப்படும் ஜீவர்களுக்கு உதவியும் புரிவான். ஞானி தத்வத்தையும் அறியலாம், தத்வமில்லாத பொருளைப் பார்க்கவும் பார்க்கலாம். ராஜ்யத்தையும் இவனே நன்றாக பரிபாலனம் செய்யலாம் என்பதை வித்யாரண்யஸ்வாமிகள் பின்வருமாறு கூறியிருக்கிறார்.

न बुद्धिं मर्दयन्दृष्टो घटतत्त्वस्य वेदिता ।
उपमृद्नाति चेद्बुद्धिं ध्याताऽसौ न तु तत्त्ववित् ॥
तदित्थं तत्त्वविज्ञाने साधनानुपमर्दनात् ।
ज्ञानिना चरितुं शक्यं सम्यग्राज्यादिलौकिकम् ॥

(6) அத்வைதசித்தாந்தத்தைக் கற்கும்போது இதர மதத்தில் த்வேஷம் உண்டாவதில்லை. எல்லாவற்றிலும் சமரஸ புத்தி யுண்டாகிறது. அத்வைதமதம் எல்லாமதத்திற்கும் அவகாசத்தைக் கொடுக்கிறது. "சைவம் வைஷ்ணவம் முதலான மதப் பிரகாரம் அந்தந்த மூர்த்திகளை உபாஸிப்பதால் அவரவர்கள் சொல்லும் பலன் ஏற்படுவது உண்மை. அவைகள் எல்லாவற்றின் பலனாக அத்வைதஸாக்ஷாத்காரமாகவும் ஏற்படும்" என்று அத்வைதசாஸ்திரம் போதிக்கிறது. மேலும், அத்வைதசாஸ்திரத்தில் अवच्छेदवादः आभासवादः प्रतिबिम्बवादः दृष्टिसृष्टिवादः என்று பலவித வாதங்கள் இருக்கின்றன.

यया यया भवेत्पुंसः व्युत्पत्तिः प्रत्यगात्मनि ।
सा सैव प्रक्रिया ज्ञेया साध्वी सा चानवस्थिता ॥

* "பலவிதமான மனிதர்கள் அவரவர்கள் ருசியை யனுசரித்து, வேதமார்க்கம், சைவம், வைஷ்ணவம், ஸாங்கியம், யோகம் என்னும் பல மார்க்கங்களை, 'இதுவே உயர்ந்தது' என்ற எண்ணத்தால் அடைந்து அதன் வழியாக ஈச்வரனையே அடைகிறார்கள். ஆனால் சிலர் நேர் மார்க்கமான வைதிக மார்க்கத்தைத் தழுவி நேராக ஈச்வரனை யடைகிறார்கள். மற்றவர்கள் சுற்று மார்க்கத்தைத் தழுவி கடைசியாக ஈச்வரனையே யடைகிறார்கள். ஆகாயத்திலிருந்து விழுந்த ஜலமெல்லாம் நேராகவும் பல நதிகள் வழியாகவும் சமுத்திரத்தையே அடைவது போல" என்று அத்வைதஞானியான புஷ்பதந்தகவி 'சிவமஹிம்ந ஸ்தோத்ர'த்தில் ஈசுவரனைப் பார்த்து சொல்லுகிறார்.

त्रयी सांख्यं योगः पशुपतिमतं वैष्णवमिति
प्रभिन्ने प्रस्थाने परमिदमदः पथ्यमिति च ।
रुचीनां वैचित्र्यादृजुकुटिलनानापथजुषां
नृणामेको गम्यस्त्वमसि पयसामर्णव इव ॥

---

* முடிவான அத்வைத ஸாக்ஷாத்காரம் லக்ஷ்யமே யொழிய அதற்குக் கொண்டுபோய் விடும் வழிப் பிரகாரங்கள் எவையும் சம்மதமே.

இந்த சித்தாந்த ஞானமுள்ளவர்க்கு ஒரு மதத்திலும் ஒரு மதத்தினரிடத்திலும் வைஷம்ய புத்தி யுண்டாகாது; சமரஸ புத்தி யுண்டாகும். சமரஸபுத்தியோடு செய்யும் ராஜ்யபரி பாலனம் மிகவும் ஹிதமானது, உயர்ந்தது. அரசாங்கத்திற்கு முதல் யோக்யதை சமரஸபுத்தியே.

இனிமேல் 'அத்வைதசித்தாந்தத்திற்குள் ராஜ்யபரிபால னம்' என்பதை கவனிப்போம்.

ஜகத்ப்ரபுவான பரமாத்மாவுக்கு மாயாசம்பந்தத்தால் மனது என்ற கியாதிபெற்ற குமாரன் பிறந்தான். அவன் மூன்று உலகங்களை ஸ்ருஷ்டி செய்தான். அவனுக்கு ப்ரவருத்தி நிவ்ருத்தி யென்று இரண்டு பத்தினிகள். ப்ரவ்ருத்தியினிடத்தில் மோஹத்தைப் பிரதானமாகக் கொண்ட ஒரு ஸந்ததி யுண்டா யிற்று. காமம், லோபம், த்ருஷ்ணை, க்ரோதம், பாருஷ்யம், ஹிம்ஸை, மாத்ஸர்யம், மதம், மானம் முதலியவை அந்த சந்ததி யைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் ஜகத் ப்ரபுவான ஆத்மாவைப் பந்தப்படுத்தி, ஸ்வராஜ்யத்தை இழக்கும்படி செய்து, தெருக் களில் மிகவும் தீனனாய்த் திரியும் நிலைமைக்குக் கொண்டு வைத்துவிட்டார்கள்.

असावहंकारपरैः दुरात्मभिः निबध्य तैः पापशठैर्मदादिभिः ।
चिरं चिदानन्दमयो निरञ्जनो जगत्प्रभुर्दीनदशामनीयत ॥

இந்த சந்ததியை ஒழிக்க இந்த வம்சத்திலுண்டான வேறு சந்ததியார் தான் வேண்டும். நமக்கு நமது சகோதரர்களே சத்ருக்கள். ஆகையால் மனதுக்கு வேறு பத்னியான நிவ்ருத்தி யிடத்திலுண்டான சந்ததியைச் சேர்ந்த நித்யாநித்யவஸ்துவிசா ரத்தால் காமத்தையும், பொறுமையால் குரோதம் பாருஷ்யம் ஹிம்ஸை இவற்றையும், சந்தோஷத்தால் லோபம் த்ருஷ்ணை தைர்யம் வைராக்யம் திருட்டு இவைகளையும், அஸூயையால் மாத்ஸர்யத்தையும் ஒழித்துப் பிறகு உண்டான ஆத்மவித்யை யினால் மனது முதலிய எல்லாபந்தத்தையும் நாசமாக்கி, ஜகத் ப்ரபுவான ஆத்மாவை தீனதசையிலிருந்து ஸ்வாபாவிகமான ஆத்மராஜ்யத்தில் வைக்கவேண்டும். வெளிச்சத்துருக்களையும், பரிவாரங்களையும் அடக்கி ஆளுவதைவிடக் கடினமான மேற்

கூறிய உள்சத்துருக்களையும் பரிவாரங்களையும் அடக்கிப் பரிபாலனம் செய்கிற ஆத்ம ஞானிக்கு வெளி ராஜ்யபரிபாலனம் செய்வது வெகு சுலபமான காரியம்.

உலகத்தில் உயர்ந்த ராஜ்யபரிபாலனத்திற்குத் திருஷ்டாந்தம் ஜனகரும் ஸ்ரீ ராமரும். இன்றும் யாராவது பற்றில்லாமல் குடும்பவாழ்க்கையையோ ஒரு பெருங்காரியத்தையோ நன்றாகப் பரிபாலித்து வந்தால், அவரைக் குறித்து ஜனங்கள் சொல்வதாவது, "இவர் ஜனகர் ராஜ்யபரிபாலனம் செய்ததைப் போல் காரியங்களைச் செய்கிறார்."

இன்றும் அரசியலில் முக்கியமான காந்தி முதல் ஒரு சிறு குடியானவன் வரையில் ஒரு நல்ல ராஜ்யத்திற்கு உபமானம் சொல்லவேண்டுமானால், "இது ராமராஜ்யம், ராமராஜ்யமே நாம் வேண்டுவது" என்று சொல்லி வருகிறார்கள்.

அத்வைதசாஸ்திரங்களில் முதன்மையாய் விளங்குபவன ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்தும் ஞானவாசிஷ்டமும். பிருகதாரண்யக உபநிஷத்தில் நடுநாயகமாய் அத்வைதவித்யையிலே கரைகண்டு விளங்குபவர் ஜனகமகாராஜா; பாரதம், தேவீ பாகவதம் முதலியவைகளிலும், யாஜ்ஞ்யவல்க்யமகர்ஷி சுகப்பிரும்மம் இவர்களுடன் ஆத்மஞானியாக விளங்குகிறார்.

ஸ்ரீ ராமரும் ஞானவாசிஷ்டத்தில் பரமாத்வைத நிஷ்டையுடன் கதாநாயகராய் விளங்குகிறார். அத்வைத தத்வமே உருவாகி நின்ற ஜனகமகாராஜாவும் ஸ்ரீ ராமசந்திரமூர்த்தியுமே இன்றும் உலகத்தில் உத்தம ராஜ்யபரிபாலனத்திற்கு வழிகாட்டிகளாய் நிற்கிறார்கள். அத்வைததத்வமே உண்மையான ராஜ்யபரிபாலனத்திற்குச் சிறந்த அஸ்திவாரம்.

ஜனகருடைய ராஜ்யமும் ஸ்ரீராமனுடைய ராஜ்யமும் நவீன சரித்திர ஆராய்ச்சியின் காலவரைக்கு முற்பட்டவை. சரித்திர வரைக்குட்பட்ட சமீபகாலத்திலும், நம் நாட்டில் நமது ஹிந்துதர்மத்தை ஆபத்துக் காலத்தில் ரக்ஷித்து நிலைநாட்டிய உத்தமராஜ்யங்கள் பண்டையன போன்ற இரண்டு ராஜ்யங்கள். அதிலும், முதல் ராஜ்யம் அத்வைத அனுபவ மூர்த்தியான ஸ்ரீ வித்தியாரண்ய சுவாமிகளுடைய விஜயநகரராஜ்யம். ஸ்ரீ வித்தியாரண்ய சுவாமிகளுடைய பஞ்சதசி, அனுபூதிப்ரகாசம்,

ஜீவன்முக்திவிவேகம் முதலிய உயரிய அத்வைதநூல்களே இன்றும் முமுக்ஷுக்களுக்கு ஆத்மானுபவவிஷயத்திலே வழிகாட்டிகளாக நிற்கின்றன. நம் பரதநாட்டிற்கு அரசியல்-துறையிலும் சமயத்துறையிலும் பிற நாட்டிலிருந்து வந்த துருஷ்கர்களால் ஆபத்தேற்பட்டகாலத்தில் சுமார் 400 வருஷங்கள் வரையில் தக்ஷிண பாரதத்தை நமக்கு ரக்ஷித்துக் கொடுத்தது *ஸ்ரீ வித்யாரண்ய சுவாமிகளுடைய ஸ்ரீ விஜயநகரஸாம்ராஜ்யமே.

மற்றொரு ராஜ்யம் மகாராஷ்டரத்தில் சிவாஜியினுடைய ராஜ்யம். விஜயநகரராஜ்யத்திற்கடுத்தபடி, இந்தியாவில் துஷ்டர்களானஅயலார்களை யெல்லாம் நடுங்கச் செய்தது இந்த சிவாஜி ஹிந்துராஜ்யமே. இந்த ராஜ்யத்திற்கும் வேராய் நின்றது அத்வைதஅனுபவமே. சிவாஜியின் குரு ஸ்ரீ ஸமர்த்த ராமதாஸ் ஸ்வாமிகள். ஸ்ரீ ராமதாஸ் ஸ்வாமி சதா ஸ்ரீ ராமசந்திரமூர்த்தியினுடைய தாஸரே.

இன்றும் மகாராஷ்ட்ரத்திலும் தஞ்சையிலும் இவருடைய சிஷ்யபரம்பரைமடங்கள் நூற்றுக் கணக்காக விளங்குகின்றன. இவர் ஸ்ரீ ஆஞ்ஜனேய மூர்த்தியின் அவதார மென்று இன்றும் மகாராஷ்ட்ரர்கள் நம்புகின்றார்கள். இவரும் அநேகமாகக் காட்டிலேயே வசித்தார்; எப்போழுதும் பிரும்மசர்யத்தையே கடைப்பிடித்தவர். ஸ்ரீ சிவாஜி அனேகமாய் ஒவ்வொரு நாளும் இவரைத் தரிசித்துச் சேவியாமலிரார். சிவாஜிக்கு குழந்தைப் பருவம் முதல் இவர் ராமராஜ்யத்தையே அறிவுறுத்தி வந்தார். இவரது கிருபையால் ஏழையான சிவாஜிக்கு இது பலித்தது.

சிவாஜி தான் சம்பாதித்த ராஜ்யங்களை யெல்லாம் ஒவ்வொரு நாளும் இவரிடம் கொண்டுவந்து திருவடிகளில் சமர்ப்பிப்பான். இவர் அவனையே பரிபாலனம் செய்யும்படி கிருபை புரிவார். ஸ்ரீ ராமசந்திரமூர்த்திக்கு ஸ்ரீ வசிஷ்டர் ஞானவாசிஷ்ட மூலமாய் அத்வைததத்துவத்தை யுபதேசித்ததுபோல், ஸ்ரீ ஸமர்த்த ராமதாஸ்

[ஸ்ரீ வித்யாரண்ய ஸ்வாமியினுடைய கிருபையால் புக்கன் என்னும் ஓர் ஏழைச் சிறுவன் சக்ரவர்த்தியானான். அத்வைத வித்தியாசார்யரென்று நூல்களில் ப்ரசித்திபெற்ற ஸ்ரீ கோவிந்த தீக்ஷிதர் என்னும் மகானின் கிருபையால் ஓர் ஏழை மாடு மேய்க்கியான செவ்வப்பன் என்ற சிறுவன் தஞ்சைச் சிங்காதன மேறினான்.]

ஸ்வாமிகளும் தம் தாஸனான சிவாஜிக்கு அத்வைதானுபவபோதம் ஏற்படவேண்டி, "தாஸபோதம்" என்னும் நூலை யியற்றியருளினார். இன்றும் மகாராஷ்ட்ர தேசத்தில் அத்வைதநூற்களில் இந்த "தாஸ போத"மும் இவருடைய மற்றொரு நூலான "மானஸ போத" மூமே சிறப்புற்று விளங்குகின்றன. சிவாஜியின் உத்தமமான மகாராஷ்ட்ர சாம்ராஜ்யத்திற்கும் மூலம் அத்வைதஅனுபவமே.

உலகத்திலே திரும்பவும் ஜனகராஜ்யமும் ராமராஜ்யமும் நிலவ வேண்டுமானால், உலகம் த்வேஷமின்றி அன்புடன் செழிக்கவேண்டுமானால், அத்வைதசாஸ்திரத்தை அன்புடன் வளர்க்கவேண்டும். ராஜ்யத்தின் அடிஸ்தானத்தில் அத்வைத அனுபவிகள் அருள் சுரந்து நிற்கவேண்டும்.

சிவம்

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

தமிழிலுள்ள அத்வைதவேதாந்த நூல்கள்

[குறிப்பு:—தமிழிலுள்ள அத்வைதவேதாந்த நூல்களும், அவை கிடைக்கும் இடங்களும் அடியிற் காட்டப்பெறுகின்றன. போர்க்காலத்தில் அவைகளின் விலையை நிச்சயித்துக் கூற வியலவில்லையாகையால், அவற்றின் விலை எழுதப்பெறவில்லை.

எண்	நூல்	ஆசிரியரும் அவரைப் பற்றிய காலக் குறிப்பும்	கிடைக்குமிடம்	இதரக் குறிப்புக்கள்
1	கைவல்ய நவநீதம் (செய்யுளும், உரையும்)	செய்யுள் இயற்றியவர்:— ஸ்ரீ தாண்டவராய சுவாமிகள் (காலம் தெரியவில்லை) உரை செய்தவர்:— ஸ்ரீ கோவிலூர் பொன்னம்பல சுவாமிகள் (சுமார் 40 வருஷங்களுக்கு முன் இருந்தவர்)	ஸ்ரீமத் சோமசுந்தர சுவாமிகள் கோ. சித. மடம் சிதம்பரம்.	
2	பகவத் கீதை (செய்யுளும் உரையும்)	செய்யுள் இயற்றியவர்:—ஸ்ரீ பட்டனார் (காலம் தெரியவில்லை) உரை யாசிரியர்:—ஸ்ரீ கோவிலூர் பொன்னம்பல சுவாமிகள்.	ஷை விலாசம்	
3	கீதை (சுலோகமும் பொழிப்புரையும்)	த. சுந்தரராஜ சர்மா, (திருமங்கலத்தில் வசிக்கிறார்)	த. சுந்தரராஜ சர்மா, திருமங்கலம்.	பாராயணத்தை முன்னிட்டுச் சிறிய அளவில் வெளியிடப்பட்டது.
4	கீதை (பெரியது. த்ரிமதாசாரிய பாஷ்யத்துடன்)	ஷை	ஷை	
5	விசார ஸாகரம் (தமிழ்ப் புத்தகம் வசனம்)	தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர்:—அ. சிவராவ் அவர்கள் (சில வருஷங்களுக்குமுன்) திருத்தஞ் செய்தவர்கள்:—தஞ்சை வெ. குப்புசாமி ராஜு அவர்கள் (ஷை காலம்)	வி. கோவிந்தன் அண்டு பிரதர்ஸ். சாரதா மந்திர புத்தக சாலை, வடக்குவீதி	

எண்	நூல்	ஆசிரியரும் அவரைப் பற்றிய காலக் குறிப்பும்	கிடைக்குமிடம்	இதரக் குறிப்புக்கள்
	ஷை (ஹிந்தியில் தோகா வடிவம்)	ஹிந்தி பாஷையில் இயற்றியவர் :—ஸ்ரீ சாது நிச்சல தாச ரவர்கள் (சுமார் 60 வருஷங்களுக்குமுன்)	தஞ்சாவூர்.	
6	விருத்திப் பிரபாகரம் (வசனம்)	தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர் :—தஞ்சை ஸ்ரீ வெ. குப்புசாமி ராஜு அவர்கள்		
		ஹிந்தியில் இயற்றியவர் :—சாது ஸ்ரீ நிச்சல தாச ரவர்கள்	ஷை விலாசம்.	
7	விசார சந்திரோதயம் (தமிழில் வசனம்)	இம் மூன்றும் ஹிந்தியில் இயற்றியவர் :—பீதாம்பரஜீ (சுமார் 40 வருஷங்களுக்குமுன்)	ஷை விலாசம்.	
8	பால போதம் (தமிழில் வசனம்)			
9	விருத்தி ரத்நாவளி (தமிழில் வசனம்)	தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர் :—தஞ்சை ஸ்ரீ வெ. குப்புசாமி ராஜு அவர்கள்		
10	நாநா ஜீவ வாதக் கட்டளை (வசனம்)	சேஷாத்திரி சிவனார் (சுமார் 150 வருஷங்களுக்குமுன் இருக்கலாம்)	ஸ்ரீ காசிகானந்த சுவாமிகள் மடம், திருப்பூவனம், இராமநாதபுரம் ஜில்லா.	இது முதல் ஒன்பது புத்தகங்களை, மூல மாத்திரம் திருப் புவனம் மடம் ஸ்ரீ காசிகாநந்த சுவாமிகள் அச்சிட்டிருக் கிறார்கள். வைராக்கிய சதகத்துக்கும், வைராக்கிய தீபத்துக்கும், திருப்போரூர் ஸ்ரீ சிதம்பர சுவா
11	கீதாஸாரத் தாலாட்டு (செய்யுள்)	திருவேங்கடநாதர் (சுமார் 500 வருஷங்களுக்குமுன்)		
12	சசிவன்ன போதம்* (செய்யுள்)	எறும்பூர் தத்துவராய சுவாமிகள் (சுமார் 1000 வருஷங்களுக்கு முன்)		
13	மகாராஜா துறவு (செய்யுள்)	விருத்தாசலம் குமாரதேவ சுவாமிகள்		
14	வைராக்கிய சதகம் (செய்யுள்)	திருப்போரூர் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் (சுமார் 300 வருஷங்களுக்கு முன்)		
15	வைராக்கிய தீபம் (செய்யுள்)	திருப்போரூர் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் (சுமார் 300 வருஷங்களுக்கு முன்)		
16	வேதாந்த சூடாமணி (செய்யுள்)	நல்காற்றூர் சிவப்ரகாச சுவாமிகள் (சுமார் 300 வருஷங்களுக்கு முன்)		
17	இலக்ஷண விருத்தி (செய்யுள்)	காரைக்குடிக்கடுத்த கோவிலூர் ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள் (70 வருஷங்களுக்குமுன்)		

*இதற்குக் கோ. வடிவேலு செட்டியார் எழுதிய உரை சென்னை சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தில் கிடைக்கும்.

18	கைவல்யம் (மூலமாத்தி (ரம்	தாண்டவராய சுவாமிகள் (காலம் தெரியவில்லை)	ஸ்ரீ காசிகானந்த சுவாமிகள் மடம், திருப்பூவனம், இராமனுதபுரம், ஜில்லா.	மிகள் உரை இருக்கிறது. சிதம்பர சுவாமிகள் 300 ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்தவர்.
19	அஞ்ஞவதைப் பரணி (செய்யுள்)	எறும்பூர் தத்துவராய சுவாமிகள் (சுமார் 1000 வருஷங்களுக்குமுன்)		
20	விவேக சூடாமணி செய்யுள் ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து மொழி பெயர்ப்பு	ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதியவர் :—ஸ்ரீ ஆதி சங்கர பகவத் பாதாசாரிய சுவாமிகள் தமிழில் எழுதியவர் :—திருவிடைமருதூர் பிக்ஷு சாஸ்திரிகள் என்னும் உலகநாத ஸ்வாமிகள் (சுமார் 80 வருஷங்களுக்கு முன்)		
21	பஞ்ச தசி (செய்யுள்)	வடமொழியில் இயற்றியவர் :—ஸ்ரீ வித்யாரண்ய சுவாமிகள்) தமிழில் இயற்றியவர் :—நித்தியானந்த சுவாமிகள் (75 வருஷங்களுக்குமுன் இருக்கலாம்) சென்னை, சூளை, வீர. சுப்பையா சுவாமிகள் (15 வருஷங்களுக்குமுன்)		
22	ஈசுவர கீதை (செய்யுள்)	மொழி பெயர்த்தவர் :—எறும்பூர் தத்துவராய சுவாமிகள்		'ஈசுவர கீதை' கூர்ம புராணத்திலும், 'பிரம்ம கீதை' சூத ஸம்ஹிதை யிலும் இருக்கின்றன.
23	பிரம்ம கீதை (செய்யுள்)	” ” எறும்பூர் தத்துவராய சுவாமிகள்		
24	ஞானவாசிட்டம் (செய்யுள்)	வீரை. ஆளவந்தார்		
25	ஷை ஞானவாசிட்டச் செய்யுளும் உரையும்	உரை யியற்றியவர் :—சென்னை, வீர. சுப்பைய ஸ்வாமிகள் (15 வருஷங்களுக்குமுன்)	ஸ்ரீ அனந்தானந்த சுவாமிகள் 415, ஆனந்தாசிரமம், வேப்பேரி, சென்னை.	
26	வேதாந்த பரிபாஷை (வசனம்)	வடமொழியில் எழுதியவர் :—தருமராஜ தீக்ஷிதர் தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர் :—ராமசந்திர சாஸ்திரிகள்		

எண்	நூல்	ஆசிரியரும் அவரைப் பற்றிய காலக் குறிப்பும்	கிடைக்குமிடம்	இதரக் குறிப்புக்கள்
27	சித்தாந்த பிந்து (வசனம்)	தசசுலோகியை ஸம்ஸ்கிருதத்தில் இயற்றியவர்கள் :— ஸ்ரீமதாதி சங்கர பகவத் பாத ஸ்வாமிகள் தசசுலோகியின் வியாக்யானமாகிய இந்த ஸித்தாந்த பிந்துவை ஸம்ஸ்கிருதத்தில் இயற்றியவர்கள் :— ஸ்ரீ மதுஸூதன ஸரஸ்வதி இதனைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர் :—இராமச் சந்திர சாஸ்திரிகள்	திருப் பூவனமடத்தைக் கேட்டால் தெரியும். ஷை ஈசானிய மடம், திருவண்ணுமலை.	
28	வேதாந்த மனன சிந்தாமணி (வசனம்)	திரட்டியவர்கள் :—சென்னை, வியாசர்பாடி கரபாத்திர சிவப்ரகாச சுவாமிகள்	,,	
29	வேதாந்த சித்தாந்த ஸங்கிரஹம்	ஸம்ஸ்கிருதத்தில் இயற்றியவர்கள் :—ஸ்ரீமத் ஆதி சங்கர பகவத் பாதாசாரிய ஸ்வாமிகள் தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர் பெயர் தெரியவில்லை	,,	
30	ஆத்ம புராணம் (தமிழ் வசனம்)	ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதியவர் :—ஸ்ரீ சங்கரானந்த சுவாமிகள் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் வியாக்கியானம் எழுதியவர் :— காகராம பண்டிதர் மூல சுலோகத்தையும், வியாக்கியானத்தையும் ஹிந்தி பாஷையில் மொழிபெயர்த்தவர் :—சித்கனானந்த கிரி ஸ்வாமிகள் தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர் :—சென்னை, வீர. சுப்பையா ஸ்வாமிகள்	கரபாத்திர சிவப்ரகாச சுவாமிகள்மடம், வியாசர்பாடி, பெரம்பூர் பாரக்ஸ் போஸ்ட், சென்னை.	
31	பகவத் கீதை கூடார்த்த தீபிகை (தமிழில் வசனம்)	ஹிந்தி பாஷையில் இயற்றியவர் :—சித்கனானந்தகிரி ஸ்வாமிகள் தமிழில் இயற்றியவர் :—சென்னை வீர. சுப்பையா சுவாமிகள்	ஸ்ரீ ஷண்முக சுவாமிகள், கோ. ஆ. பொ. மடம், பொருள்வைத்த சேரி, சிக்கல்.	
32				
33	பாடு துறை (செய்யுள்) அடங்கன் முறை (செய்யுள்)	தத்துவராய சுவாமிகள் தத்துவராய சுவாமிகள்	இவ்விரண்டும் தமிழ்புத்தகசாலைகளில் கிடைக்கும்	

34	குறுந்திரட்டு (செய்யுள்)	தத்துவராய சுவாமிகள்	இவ்விரண்டும் விலைக்குக் கிடைப்பது அருமை.
35	பெருந்திரட்டு (செய்யுள்)	தத்துவராய சுவாமிகள்	
36	பிரம்ம ஸூத்ர சாங்கர பாஷ்யம் (வசனம்)	வடமொழியில் இயற்றியவர் :— ஸ்ரீ ஆதி ஆசார்ய பகவத் பாத ஸ்வாமிகள் தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர் :— ஸ்ரீ கடலங்குடி நடேச சாஸ்திரிகள் (சென்னையில் வசிக்கிறார்)	72, பெரியதெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.
37	பஞ்சதச ப்ரகரணம் (புத்தகம் 2 பாகம்) (வசனம்)	தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர் :— தஞ்சை வெ. குப்பு ஸ்வாமி ராஜு	வி. கோவிந்தன் அண்டு பிரதர்ஸ், வடக்குவீதி, தஞ்சாவூர்.
38	தக்ஷிணா மூர்த்தி அஷ்டகம் (வசனம்)	மொழி பெயர்த்தவர் :— த. சுந்தரராஜ சர்மா	த. சுந்தரராஜ சர்மா, திருமங்கலம், மதுரை.
39	ஐதரேய உபநிஷத் பாஷ்யம் (வசனம்)	மேற்கோளுடன் ஆசார்ய பாஷ்யத்தை அனுசரித்து மொழி பெயர்த்தவர் ஷை	ஷை
40	ஸநத் ஸுஜாதம் (வசனம்)	மொழி பெயர்த்தவர் ஷை	ஷை
41	சாத்திரக்கோவை (செய்யுள்) இதில்,		பி. நா. சிதம்பர முதலியார் பிரதர்ஸ், பிரம்பூர் பாரக்ஸ் போஸ்ட், மதராஸ்.
	(1) மஹாராஜா துறவு	குமார தேவர்	
	(2) சுத்த சாதகம்	ஷை	
	(3) விஞ்ஞான சாரம்	ஷை	
	(4) அத்துவிதவுண்மை	ஷை	
	(5) பிரம்மானுபூதி விளக்கம்	ஷை	
	(6) ஞான வம்மானை	ஷை	

எண்	நூல்	ஆசிரியரும் அவரைப் பற்றிய காலக் குறிப்பும்	கிடைக்குமிடம்	இதரக் குறிப்புக்கள்
	(7) வேதாந்த தசாவத்தைக் கட்டளைச் சுருக்கம்	ஷை	பி. நா. சிதம்பர முதலியார் பிரதர்ஸ் பிரம்பூர்பாரக்ஸ் போஸ்டு, சென்னை.	(1—23) வரை ஒரே புத்தகமாக மூலம் மட்டும் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. (எல்லாம் செய்யுள் வடிவம்.)
	(8) வேதாந்த தச காரியக் கட்டளை	ஷை		
	(9) சகச நிட்டை	ஷை		
	(10) உபதேச சித்தாந்தக் கட்டளை	ஷை		
	(11) பிரமசித்தி யகவல்	ஷை		
	(12) சிவதரிசன வகவல்	ஷை		
	(13) ஆகமநெறி யகவல்	ஷை		
	(14) வேதநெறி யகவல்	ஷை		
	(15) பிரம்மானுபவ,.	ஷை		
	(16) சிவ சமரச வாத யகவல்	ஷை		
	என்னும் பதினாறு சாத்திரங்களும்,			
	(17) நெஞ்சு விடு தூது	ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள்		
	(18) ஸ்ரீ குமார தேவ சுவாமிகள் பதிகம்	ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள்		
	(19) விருத்தாசலம் பெரியநாயகியம்மன் விருத்தம்	குமார தேவர்		
	(20) சிவக்ஷேத்திரக் கோவைத் திரு வெண்பா	குரு நமசிவாய தேவ ஸ்வாமிகள்		
	(21) பழமலைநாதர் பிக்ஷாடன நவ மணி மாலை	ஷை		

	(22) பெரியநாயகி யம்மை விருத்தம் (23) பெரியநாயகி யம்மை கலித்துறை	குரு நமசிவாய தேவ சுவாமிகள் ஷை	பி. நா. சி. பிரதர்ஸ், பிரம்பூர் பாரக்ஸ் போஸ்டு, மதறாஸ்
42	வாசுதேவ மனனம் என்ற விவேக சாரம் (வசனம்)	வடமொழியில் வாசுதேவ யோகீந்திரர்; தமிழில்:— காஞ்சீபுரம் வா. சரவணமுத்து பிள்ளை	ஷை
43	பிரபோத சந்திரோதயம் என்னும் மெய்ஞ் ஞான விளக்கம் (செய்யுள்)	மாதைத் திருவேங்கட சுவாமிகள் (350 வருஷங் களுக்குமுன்)	கோ. சித. மடாலயம் சிதம்பரம்.
44	கைவல்ய நவநீதம் (வசனம்)	ஆரணி. குப்புஸ்வாமி முதலியார்	'ஆனந்த போதினி' ஆபீஸ், சௌகார் பேட்டை, மதறாஸ்
45	ஈச, கேநோபநிஷத்துப் கள் (வசனம்) (ஸ்ரீஆதி சங்கர பகவத பாத பாஷ்யத்துடனும், தமிழ் மொழி பெயர்ப்புடனும்)	ஸ்ரீ கடலங்குடி நடேச சாஸ்திரிகள்	72, பெரிய தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

இந்தப் பட்டியல், திருவண்ணாமலை ஈசானிய மடம் ஸ்ரீ நடேச சுவாமிகளும் நாகைப்பட்டினம் பிரும்மஸ்ரீ V. K. வெங்கடராம சாஸ்திரிகளும் எழுதிய குறிப்புக்களைக் கொண்டு எழுதப்பெற்றது.

PRINTED AT THE LIBERTY PRESS, MADRAS

